

# จอมพราน<sup>2</sup> ออนไลน์

ภาค บทพิสูจน์จอมพราน

g.ice : เขียน tarnmeta : วาด

# บทนำ

ในห้องอาหารที่แสนอบอุ่นของบ้านรากแก้วประเสริฐ แม่และลูกกำลังนั่งกินอาหารกันอย่างเอร็ดอร่อย ส่วนผู้เป็นพ่อแทนที่จะกินอาหาร เขากลับนั่งจ้องลูกชายด้วยแวตาสงสัยใคร่รู้

“พิน...ลูกมีอะไรจะเล่าให้พ่อกับแม่ฟังหรือเปล่า” หลังจากจ้องมานาน ในที่สุดไพร่ก็ค่อยๆ ตะล่อมถามเพื่อไม่ให้ลูกชายผิดสังเกต

“หือ...” พินเงยหน้าจากจานข้าวมามองพ่อกับแม่ที่ทำท่าเหมือนลึนรางวัลอะไรสักอย่าง

“คุณนี่ละก็ อย่าเพิ่งถามอะไรลูกสิ พินกินข้าวให้อิ่มก่อนแล้วค่อยเล่าเถอะลูก แบบว่าแม่อยากรู้นะจ๊ะว่าลูกเล่นเกมเป็นยังไงบ้าง” ผู้เป็นแม่พยายามพูดแบบไม่ให้ลูกชายสงสัยเช่นกัน และดูท่าทางจะทำได้ดีกว่าพ่อ

พินเงยหน้ามองพ่อกับแม่อย่างงงๆ ตั้งแต่เขาออกจากเกม พ่อกับแม่ก็มานั่งรอพอตื่นขึ้นมาอีกรอบก็เจอพ่อกับแม่พร้อมหน้าพร้อมตา แถมยังสั่งให้เขากินข้าวให้หมดอีก มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เขาได้แต่มองเรื่องราวที่เกิดขึ้นอย่างไม่เข้าใจ

“ผมไม่รู้ว่่าพ่อกับแม่ต้องการอะไร แต่ถ้าอยากฟังเรื่องที่ผมเจอในเกม ผมก็จะเล่าให้ฟัง” พินพูดหลังจากจัดการอาหารในจานจนหมด แล้วลุกขึ้นเดินนำพ่อกับแม่ไปที่ห้องหนังสือส่วนตัว

“เอาละครับ ผมขอเริ่มเล่าตั้งแต่เข้าเกมเลยดีกว่า...” พินเอ่ยเมื่อเห็นพ่อกับแม่

นั่งที่ฝั่งตรงข้ามเรียบร้อยแล้ว และมีท่าทางตั้งอกตั้งใจฟังไม่ใช่น้อย

“หลังจากผมนอนลงไปแล้ว ผมก็ไปโผล่ในห้องหนึ่ง...” แล้วพนักก็ตั้งหน้าตั้งตาเล่าตั้งแต่ช่วงที่เพิ่งเข้าเกม แต่ละเรื่องที่เขาออกไป บางเรื่องก็ทำให้เขาอดทำความเข้าใจของตัวเองไม่ได้ เขาเล่าเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในเกมอย่างสนุกสนาน ทั้งเรื่องที่ใช้เวลาอยู่ในธนาคารทั้งวัน ทั้งเรื่องที่เขาต้องรีบหนีเข้าป่า จนถึงตอนออกจากเกม

**ในห้องทำงานกว้างที่มีตู้เอกสารขนาดใหญ่ตั้งอยู่สองฝาก ตรงกลางเป็นโต๊ะทำงานซึ่งมีเจ้าของโต๊ะนั่งอยู่** เขาเป็นผู้ชายที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายอันตราาย เบื้องหน้ามีชายดูจะอายุมากกว่าแสดงท่าทีนอบน้อมให้แก่เขา

“บอสครับ ทำไมบอสถึงสั่งให้ยกเลิกสัญญาว่าจ้างฉบับนั้นหรือครับ” เสียงของชายที่แสดงท่าทีนอบน้อมดังขึ้นด้วยความสงสัย พร้อมกับมองบุคคลที่ตนพูดด้วยเพื่อรอดูท่าที

“นี่คงเป็นครั้งแรกที่นายถามฉันสินะ” ชายหนุ่มผมสีดำผู้มึนกลิ่นอายอันตราายเอ่ยพลางใช้ดวงตาสีดำจ้องมองฝ่ายตรงข้าม แม้เขาจะนั่งอยู่บนเก้าอี้ลายเลือดดาวด้วยท่าทางปกติธรรมดา แต่กลับแผ่บรรยากาศที่น่าหวาดกลัวจนทำให้อีกฝ่ายรู้สึกหนาวเหน็บเหมือนอยู่ในชั่วโลกเหนือ

“ผมมีกลัวหรือครับบอส เพียงแต่หากบอสจะกรุณา...” ชายที่มีอายุมากกว่ากล่าวอย่างนอบน้อมและหวั่นเกรง

“ถ้าอย่างนั้นผมขอถามว่าคุณรู้สึกยังไงกับสายเลือดแห่งตระกูลตรีเนตร” ชายหนุ่มถามทันทีโดยไม่ยอมตอบคำถาม เขาหันมาสนใจแก้วไวน์ซึ่งบรรจุน้ำสีม่วงเข้มราคาแพงลิบลွ้แทนการมองหน้าฝ่ายตรงข้าม

“ในอดีตผมอาจจะพูดได้ไม่เต็มปาก แต่ในปัจจุบันและอนาคตผมขออุทิศตนให้แก่ผู้สืบสายเลือดของตระกูลตรีเนตรทุกคน” เสียงของชายที่แก่กว่ากล่าวอย่างมุ่งมั่นแว่ตาทับบอกว่าเขารู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

“หึ! แล้วคุณจะทำยังไงกับคนที่คิดร้ายต่อตระกูลตรีเนตร” ชายหนุ่มกล่าวต่อโดยไม่สนใจคำตอบที่ได้รับ

“กำจัดครับบอส” เขากล่าวคำสั้นๆ ซึ่งสามารถทำได้จริง นี่แหละมือขวาคนสำคัญของเจ้าพ่อหนุ่ม

นที ตรีเนตร คือผู้ที่นำเกรงขามที่สุดในตอนนี้ หลังจากเขาจับช่วงต่อจากบิดา เขาก็สามารถขยายข่ายงานออกไปให้กว้างขวางกว่าเดิมจนร่ำรวยยิ่งขึ้น แม้มันจะทำให้เขาหนีไม่พ้นการตกเป็นเป้าของการลอบสังหาร แต่ใครกันจะสามารถสังหารเจ้าพ่อผู้ทรงอิทธิพลอันดับต้นๆ ผู้นี้ได้ อีกทั้งเพื่อความไม่ประมาท นทียังสั่งให้มือขวาคนสนิทอย่างเคนเข้าไปจัดตั้งเครือข่ายในเกมผีที่เป็นจริง และเคนก็ไม่ทำให้ผิดหวังด้วยการจัดตั้งสมาคมนักฆ่าสามตา ซึ่งรับจ้างทำงานทุกอย่าง และที่สำคัญคือใช้สำหรับฝึกฝีมือนักฆ่ารุ่นใหม่อย่าง 13 ภูตอเวจี ที่เขาฝึกมากับมือ

“แล้วถ้าผมจะบอกว่าคนที่พวกคุณถูกจ้างให้ไปตามล่าคือ หลานชายของผม ลูกชายคนเล็กของ ดารารัตน์ น้องสาวของผมละ” หลังจากนทีพูดจบก็เกิดความเจ็บที่หน้าผาดหัวขึ้น

“ขอภัยด้วยครับ บอส” เคนกล่าวแล้วคุกเข่าลงทันที คำว่า ขอภัย สำหรับเขาไม่ได้เป็นแค่คำพูดที่ออกมาจากปากเพียงอย่างเดียว แต่มาร่วมกับแผนการทำลายพวกที่บังอาจจ้างเขาให้ไปทำร้ายผู้มีสายเลือดเดียวกับนายใหญ่ที่ตนนับถือ เขาจึงคิดแผนการโจมตีฝ่ายตรงข้ามอย่างโหดเหี้ยมที่สุดไว้มากมาย

“ผู้ไม่รู้ย่อมไม่ผิด...แต่ฉันหวังว่าจะไม่มีครั้งหน้า ตอนนี้นายสั่งให้ทุกคนทำตามปกติได้แล้ว ส่วนจะจัดการเรื่องนี้ต่ออย่างไร นายคงรู้ดีนะ เคน” นทีเอ่ยอย่างเชื่อมั่นลูกน้อง

“ครับ บอส ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวก่อน” เคนกล่าวพร้อมกับแสดงความเคารพแล้วเดินออกไปพลางคิดแผนการจัดการคนที่อยู่เบื้องหลังทันที

นทีมองตามหลังเคนอย่างเข้าใจ เพราะตัวเขาเองก็เจ็บใจเหมือนกัน นี่ไม่ถึงว่าหลานชายจะไปปรากฏตัวในเกมได้ นี่ถ้าพ่อของเขาจัดการเอง ไม่ได้มอบหมายให้เขาดูแลเรื่องนี้ เชื่อได้เลยว่างานนี้แหละแน่ๆ เพราะพ่อของเขามีหลานชายแค่สองคนเองนี่ และช่วยไม่ได้จริงๆ ที่เขาเองก็รักหลานไม่แพ้กัน

‘อย่ารู้จริงๆ ว่าใครบังอาจแหยมังกรกลับแบบพวกเรา ถ้ายังไม่หยุดแค่นี้ละก็รับรองว่าพวกมันได้เจอของจริงแน่’ นทีนึกในใจพร้อมกับเรียกดูใบสั่งซื้ออาวุธและรายการอาวุธในคลังแสง

“สงสัยคงต้องสะสมอาวุธก่อนแล้ว” นทีพูดกับตัวเองเบาๆ



“เรื่องทั้งหมดก็เป็นแบบนี้แหละครับ น่าเสียดายที่พ่อกับแม่ยังไม่เคยเห็นผมต่อสู้อย่างที่คาดหวังที่สุดๆ” พันเอ่ยอย่างอารมณ์ดี แต่เมื่อมองหน้าพ่อกับแม่ที่ตอนแรกยังหัวเราะกับเขาอยู่ดีๆ แล้ว เขาพบว่าตอนนี้สีหน้าของทั้งสองดูโหดๆ อย่างไรไม่รู้

‘เกิดต้องคิดหรืออะไรลงหรือเปล่านี’ เขาคิดพร้อมกับถอยออกมาอย่างแนบเนียน

“พ่อ...แม่...” พันลองเรียกแล้วใช้นิ้วสะกิดๆ ดู พ่อกับแม่จึงสะดุ้งรู้ตัว แต่พอฟันตั้งท่าจะถาม ทั้งสองกลับรู้แหวะชิงหลบออกไปก่อน ทำเอาพันมองตามอย่างไม่เข้าใจ ก่อนที่ทุกคำถามจะหายไปเมื่อพันเงยหน้าไปเห็นชั้นหนังสือ

‘หนังสือที่รักพันกลับมาแล้ว’ พันนึกในใจ แต่ระหว่างที่เขาสำรวจนวนิยาย *ผจญภัยในป่า* ซึ่งได้มาจากการจับสลากอย่างว่าเรื่องอยู่นั้น โทรศัพท์ก็ดังขึ้นขัดอารมณ์อย่างมาก

“คุณมิคาเอล ใครเล่า นาคทเวา ติดต่อมาละ”

พันแปลกใจกับชื่อที่ไม่เคยได้ยิน ก่อนจะคิดได้ว่าอาจเป็นเฟิสต์ เพราะเขาให้เบอร์ติดต่อกับเฟิสต์คนเดียว

“สวัสดีครับ คุณเฟิสต์” พันหักออกไปทันทีอย่างแน่ใจว่า *ใช่แน่ ไม่หน้าแตกชั่ว*

“สวัสดีครับ คุณพัน ว่าแต่รู้ได้ยังไงว่าเป็นผม” เสียงทุ้มดังตอบจากโทรศัพท์

“ผมไม่ค่อยแจกเบอร์นะครับ ว่าแต่คุณเฟิสต์มีอะไรหรือเปล่า หรือจะให้ผมตามเข้าไปในเกมเลย” พันรีบถามต่อ

“เรื่องในเกมนะครับ ถ้าอย่างนั้นเข้าไปคุยกันในเกมดีกว่า ผมมีเรื่องอยากจะถามอยู่พอดี” เฟิสต์ตอบ

“ครับ ผมเองก็มีเรื่องจะพูดเกี่ยวกับเส้นทางที่พวกเราจะใช้เหมือนกัน” พันตอบรับเบาๆ เขาลุกขึ้นหยิบนวนิยาย *ผจญภัยในป่า* ขึ้นมาดูอย่างเสียดาย แล้วนำไปเก็บในชั้นหนังสือตามเดิม หลังจากเด็กหนุ่มมองซ้ายมองขวาหาพ่อกับแม่ที่หายไปไหนก็ไม่รู้แล้ว เขาก็ได้แต่ส่ายหน้า

‘สุดท้ายเราก็คงไม่ได้ถามอะไรพ่อกับแม่เลยสินะ’ พันคิดขณะที่เดินกลับไปยังห้องนอน เขามองเครื่องเล่นเกมซึ่งอดรู้สึกไม่ได้ว่า ‘ทำไมมันเหมือนโรงจริงๆ’ แล้วเข้าไปนอนในนั้นตามด้วยเตียงฟาลงมา ทั้งๆ ที่มันมีปุ่มกดปิดอัตโนมัติ แต่เขากลับไม่รู้

## สวนสวยด้วยมือเรา

**พันธุ์สีเหมือนมีแสงแยงตา ก่อนที่ภาพซึ่งแรกเห็นยังมัวๆ จะชัดเจนขึ้น**  
พร้อมกับได้ยินเสียงเรียก

“นาย!/นายท่าน!/ตีบแก!”

พันธุ์ดังทันทีเมื่อได้ยินเสียงของหนูปิ่นเจ้าเก่า เมื่อมองไปรอบกายก็ต้อง  
ประหลาดใจที่พื้นโล่งๆ และภาพไม่น่าพิสมัยได้หายไป กลายเป็นทุ่งดอกไม้สวยสดซึ่ง  
เขารู้ทันทีว่าไม่ใช่ดอกไม้กินคนแบบก่อนหน้านี้ เนื่องจากให้ความรู้สึกดีลิ้มรสชาติอย่าง  
บอกไม่ถูก

“นี่มัน...อะไรกัน” พันธุ์ตอบอย่างลึ้มตัว ขนาดสายลมยังทำให้รู้สึกถึงความอบอุ่น  
แสงแดดที่เคยดูสุดสีก็ให้ความรู้สึกที่น่าศรัทธา มันเกิดอะไรขึ้นกับบ้านของเขาอีกแล้ว

“เยี่ยมมากเลยนะ นายว่าไหม” เอกรีบกล่าวเพื่อขอความดีความชอบ พร้อมกับ  
กอดดอกด้วยท่าทางภูมิอกภูมิใจอย่างมาก

พันธุ์หันไปมอง พบว่าเอก เนียง ทิน ยัน ริ และภูตทั้งสี่ยังอยู่ครบ แต่สัตว์เลื้อย  
จอบแค่มะเป็นมณีตัวเดียว ส่วนเจ้าฟูก เจ้าจุก และเจ้างูอีก 2 ตัวไม่อยู่

“มีใครพอจะอธิบายให้ผมฟังได้ไหม” พันธุ์ถามเพราะตอนนี้เขามีนไปหมดแล้ว  
เมื่อเข้ามาในบ้านแล้วเจออะไรแปลกๆ แบบนี้เข้า

“นายๆ ผมบอกได้ๆ” เสียงแปดหลอดของเอกดังขึ้นอย่างกับกลัวว่าจะมีคนแย่ง

“เรื่องมีอยู่ว่าพอนายออกจากเกมไปได้ไม่นาน พวกประกันภัยก็มาถึงพร้อมกับเห็ตลกเล็กน้อย พอพวกผมเดินเข้าไปหา...อ้อๆ ลืมบอกไปว่ามากันประมาณ 5 คน...พวกนั้นก็ถามหานาย ผมเลยบอกไปว่านายไม่อยู่ พวกนั้นก็พยักหน้าแล้วบอกพวกผมว่าจะมาประเมินมูลค่าความเสียหาย

“นายรู้ไหม พอพวกนั้นเรียกหน้าต่างข้อความขึ้นมาก็ตาเหลือกกันเป็นแถวเลยนะ ผมว่ามูลค่ามันต้องมหาศาลจริงๆ ไม่อย่างนั้นคงไม่ทำหน้าตาตกใจแบบนั้นแน่ๆ

“แต่ที่น่าเจ็บใจคือ พวกนั้นบอกว่าจะจ่ายค่าสินไหมทดแทนให้แค่ 50 ลูก เล่นเอาไอร้มนั่นสุดๆ จนเดินเข้าไปคุยอะไรบางอย่างกับพวกประกันภัย ถึงผมจะไม่รู้ว่าคุยเรื่องอะไรกัน แต่ก็เล่นเอาพวกนั้นหน้าซีดกว่าเดิม แล้วบอกผมว่าจะส่งเรื่องเข้าที่ประชุมก่อน ดังนั้นการจ่ายค่าสินไหมทดแทนอาจเข้าไปสักหน่อย ผมว่านาย ทำทางพวกมันจะไม่อยากรับผิดชอบมากกว่า ไอร้เลยพูดว่าให้เวลาแค่ 5 นาที ไม่อย่างนั้นจะคิดค่าเสียเวลาวินาทีละ 1 เม็ด!

“โห~ นาย ไอร้มันร้ายกาจสุดๆ เล่นเอาไอร้พวกประกันภัยทำหน้าตาตื่นตกใจกันใหญ่ นี่ถ้าพวกนั้นไม่บังเอิญเห็นคุณบุ๋มที่กำลังปรุงยาอยู่แถวๆ นั้นละก็ คงได้จะกันมันๆ ไปแล้ว ฮ่าๆ แต่พวกมันดันไปเห็นฉากนั้นซะก่อนนี่สิ เล่นเอาโกยแน่ๆ สุดท้ายก็บอกให้พวกเรารอแบบและสร้างกันเองภายในวงเงินความคุ้มครองได้เลย ไม่มีปัญหาอะไรแล้ว”

พันฟุ้งที่เอกเล้าแล้วรู้สึกทั้งในตัวริ รวมถึงเริ่มทั้งปนสยองในตัวบุ๋มที่เริ่มแผ่บรรยากาศแปลกๆ ออกมา

“ทำไมถึงกล้าต่อรองกับพวกนั้นล่ะ” พันถามริที่อยู่ข้างๆ ยันทันที

“คือ...ผมเคยทำงานที่บริษัทประกันภัยมาก่อนนะครับนาย เลยกพอทราบเรื่องพวกนี้บ้าง อย่างเรื่องค่าสินไหมทดแทนที่บริษัทประกันภัยจ่ายให้ ที่จริงแล้วต้องรอให้เจ้าของทรัพย์สินหรือผู้รับมอบอำนาจจากเจ้าของทรัพย์สินมารับทราบข้อมูลก่อน และที่สำคัญประกันภัยแบบที่นายทำคือประกันภัยแบบรวมมิตร เสียหายเท่าไรจ่ายคืนเท่านั้น แต่ต้องไม่เกินวงเงิน ดังนั้นการบอกว่ารอที่ประชุมจึงน่าจะเป็นข้ออ้างมากกว่า” ริอธิบายอย่างเป็นธรรมชาติเหมือนเขาต้องดูแลเรื่องพวกนี้ทุกวัน

“ว่าแต่ริอายุ 20 เองไม่ใช่หรือ ทำไมถึงเคยทำงานบริษัทประกันภัยมาก่อนล่ะ” พันสงสัยแต่ก็ไม่คิดอะไรมาก

“แล้วพวกนายหาต้นไม้พวกนี้มาจากไหน” พันธามระหว่างก้มลงไปตรวจสอบดอกไม้ ดอกไม้สีชมพูดอกเล็กๆ ก็เคลื่อนไหวน้อยๆ เมื่อพันเอามือไปสัมผัสก็รู้สึกถึงความนุ่มละมุนพร้อมกับกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่ช่วยให้สดชื่น

“สมชื่อของเจ้าจริงๆ ผีเสื้อสีชมพู” พันเอ่ยชื่อดอกไม้พลางลูบเบาๆ

“ว่าแล้วว่านายท่านต้องชอบ ดอกไม้พวกนี้เรียกว่า ผกาสวรรค์ ซึ่งเป็นดอกไม้ศักดิ์สิทธิ์ เจริญเติบโตได้ด้วยการดูดซับไอทิวียจากแสงแดด ซึ่งดีกับพวกเราชาวตงผกาโลกันตร์เช่นกัน เพราะที่จริงแล้วพวกเราเองก็ต้องการไอทิวียจากแสงแดด เพียงแต่ไม่มีเวลาวางพวงจะกลั่นมาเป็นพลัง ทำให้ต้องเลือกใช้พืชกับเลือดในการดำรงชีพแทน เนื่องจากหาได้ง่ายและไม่ยุ่งยากเท่า แต่พอพวกผกาสวรรค์เข้ามาอยู่ด้วย และพวกเรากลั่นไอทิวียจากแสงแดดได้ทั้งวัน พวกเราก็เลยได้รับไอทิวียที่กลั่นแล้วด้วยนี่ไงคะนายท่าน ภูเขาดูดซับขึ้นมากๆ เลย” ภูเขาเอ่ยอย่างจริงจัง

แล้วพันก็ต้องนั่งทำความเข้าใจว่า ที่จริงแล้วดอกไม้ในเกมฝันที่เป็นจริงมี 3 สายพันธุ์ใหญ่ๆ คือ เทพ มาร และธรรมชาติ แต่เทพกับมารเชื่อว่าจะอยู่ด้วยกันไม่ได้ ดูอย่างพวกราชินีนักล่าสิ ยังอยู่ร่วมกับพวกดอกไม้สวรรค์ได้อย่างดีเลย

“แล้วนี่ต่างคนต่างจัดเลยหรอ” พันธามเมื่อเห็นว่าการออกแบบดูแปลกแยกและมีลักษณะเฉพาะตัว เนื่องจากมีถึง 12 รูปแบบ

“ใช่แล้วเจ้าคะ นายท่าน” ภูเขาตอบเสียงอ่อยๆ ก็แต่ละคนมีสไตล์ไม่เหมือนกันนี่นา อย่างเธอยังชอบสวนที่มีสระน้ำอยู่ตรงกลาง และมีศาลาสีขาว ดอกบัวสีสวยๆ รวมถึงดอกไม้ที่เป็นพุ่มๆ มากกว่าแบบอื่น

พันมองหน้าแต่ละคนและแต่ละตัวที่พากันส่องมองไปทางอื่น โดยไม่บอกว่าการจะแบ่งกันลงตัวพวกเขาต้องได้เถียงกันอย่างดุเดือดแค่ไหน เขาเองก็ไม่อยากถามมากเลยหันไปหาหนูปิ่นที่กำลังใช้ปากเล็กๆ หมำคืบเคঁกอย่างเอร็ดอร่อยอยู่บนโต๊ะ แล้วรินชาชั้นดีใส่จานให้หนูปิ่นดื่ม

“แล้วสวนของหนูปิ่นล่ะ อยู่ตรงไหนหรือ” พันธามด้วยอาการรู้จริงๆ ว่าสวนที่ปิ่นมณีออกแบบจะมีหน้าตาอย่างไร

“นั่นไงเจ้าคะ นายท่าน” ว่าแล้วหนูปิ่นก็หันหัวไปทางหนึ่งเป็นเชิงชี้ให้พันดู

พันเงยหน้าไปมองแล้วถึงกับอึ้ง เพราะสวนของหนูปิ่นเต็มไปด้วยสีชมพู ทั้งโต๊ะหินอ่อนสีชมพู ดอกไม้สีชมพู ตลอดจนน้ำที่มีสีชมพูอ่อนๆ ‘ตกลงมันสีชมพูหมดเลย

หรือนี้' เขาคิดอย่างแข็งๆ

จากนั้นพนักก็ได้ดูสวนอื่นๆ ทั้งสวนสีทองยกเซตที่เป็นของญาติของเขานั่นแหละ สวนสีเงินก็น่าจะใช่ของญาติเงิน แล้วยังมีสวนสีแดงสดที่มีเพิงเล็กๆ ซึ่งข้างในมีอุปกรณ์ปลูกยา รวมถึงสวนแบบกรีกที่เน้นหินอ่อนและดอกไม้สีสดใส ก่อนที่พนักจะสะดุดใจกับสวนอีก 2 แห่งที่อยู่แถวหน้าสุด เพราะมันมีทั้งบ่อโคลนสมุนไพร บ่อน้ำพุร้อน บ่อน้ำพุร้อนผสมสมุนไพร บ่อน้ำแร่ บ่อน้ำนม และทางเข้าโพรง (!) ใครเอาโพรงมาไว้หน้าบ้านเนี่ย

พนักเห็นสวนที่บรรดาสัตว์เลี้ยงและลูกน้องไว้ขากจัดแล้วก็ได้แต่ปลง ถึงแม้จะดูสวยแต่ก็แปลกไม่น้อยเช่นกัน

"โห~นายอะ ไม่ชมสวนของพวกผมบ้างเลย สวยๆ เหมือนกันนะ" เอกโอดครวญ

"เอาไว้ก่อนๆ ผมต้องติดต่อพวกคุณเฟิสต์ก่อน ว่าแต่จะเชิญพวกคุณเฟิสต์มาบ้านนี้ต้องทำยังไง" พนักเฝ้าถามด้วยความสงสัย แต่สุดท้ายเขาก็สายหัวแล้วติดต่อเฟิสต์ทันที

พอติดต่อได้แล้วพนักก็เชิญพวกเฟิสต์ให้มาที่บ้าน เฟิสต์บอกพนักว่าการที่ต้องการเชิญพวกเขาให้คิดคำว่า *เชิญ* ในเมนูบ้านซึ่งพนักทำตามแต่โดยดี หลังจากนั้นไม่นานกลุ่มของเฟิสต์ก็ปรากฏตัวตรงหน้าพนัก

"ยินดีต้อนรับสู่บ้านหนองน้ำซักรับทุกท่าน ที่ผมเชิญพวกคุณเฟิสต์มาในครั้งนี้ก็เพื่อบอกเรื่องแผนการเดินทางที่ต้องปรับเปลี่ยนนะครับ" พนักยื่นขึ้นมือกลุ่มของเฟิสต์ปรากฏตัวครบทุกคนแล้ว ซึ่งแต่ละคนถึงกับอึ้งเมื่อเห็นบ้านแสนสวยบนต้นไม้กับสวนสวยแสนหลากหลาย แถมยังอึ้งสุดๆ กับบันไดเลื่อนสำหรับขึ้นบ้าน

พนักพาพวกเฟิสต์ไปยังห้องที่ใช้จัดการประชุม ซึ่งเป็นห้องใหญ่ที่สุดในบ้าน โดยมีขนาดพอๆ กับห้องโถงที่เอาไว้จัดงานเลี้ยงเต้นรำในปราสาทราชวัง เพียงแต่มีโต๊ะไม้ตัวยาวตั้งอยู่ตรงกลาง ด้านหน้าสุดเป็นจอคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่จะได้มองเห็นกันถนัดๆ แม้จะมีคนมาประชุมเพียง 10 คนเท่านั้น

"แปลว่าพวกเราไม่ต้องเดินเลียบหนองน้ำไปแล้วหรือครับคุณพนัก" เฟิสต์ถามขึ้นเมื่อเห็นพนักบอกว่าจะเปลี่ยนแผนการเดินทาง

"ครับ เมื่อพวกเราถึงจุดปลอดภัย ผมจะพาทุกคนลัดผ่านถ้ำขนาดใหญ่ตรงนี้

ไปโผล่แถวๆ เชิงเขาซึ่งเป็นทางขึ้นหมู่บ้าน” พันเอ่ยพร้อมกับลากแผนที่ให้ดู  
เฟิสต์ดูแผนที่อย่างตกใจ ทำให้พันถึงรู้เส้นทางละเอียดขนาดนี้ แถมยังสามารถ  
บอกจุดหมายและระยะทางได้อย่างแม่นยำ

“คุณพัน” เสียงเรียกเบาๆ ดังขึ้น ทำให้ทุกคนมองหน้ากันด้วยความตกใจ เพราะ  
หาต้นเสียงไม่เจอ ก่อนที่มวลอากาศจะเริ่มอัดแน่นก่อเกิดรูปร่างผู้ชายคนหนึ่ง

“คุณเทา?” พันเอ่ยชื่อที่นึกไว้ในใจทันที

“อะแหม! เทพารักษ์ครับคุณพัน เรียกเทาๆ แล้วมันแปลกๆ” เทพารักษ์เอ่ย เขา  
ลอยตัวอยู่กลางอากาศวางกวาดตามองทุกคนที่จ้องมองเขาอย่างตื่นตะลึง

“ว่าแต่คุณเทพารักษ์มีอะไรหรือเปล่าครับ” พันถามด้วยความสงสัย

“พวกสาวๆ เขาให้มาถามคุณพันว่า จะขออนุญาตสร้างบ่อน้ำกลางป่าสัก 4-5  
บ่อได้ไหม แล้วขอคำตอบตอนนี้เลย พวกเธอเซ็งกันแทบแย่แล้ว อ้อ! แล้วพวกนั้นยัง  
ฝาก ป.ล. มาบอกคุณพันด้วยว่า หากคุณพันไม่อนุญาตจะฆ่าทุกคนที่เจอ” เทพารักษ์  
กล่าวจบก็นำความอึ้งมาสู่พันและความสงสัยมาสู่คนอื่นๆ

“ครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะให้บุษบากับบุหงาจัดการให้ ว่าแต่คุณเทพารักษ์มีอะไร  
อีกไหมครับ” พันถามอย่างสนใจเมื่อเห็นว่าเทพารักษ์ยังลอยตัวอยู่ที่เดิม

เทพารักษ์ไม่พูดอะไรเพียงแต่ยื่นอัญมณีสีเขียวมาทางพัน ก่อนที่พันจะทำอะไร  
ทินก็เดินมาอยู่ข้างๆ แล้วกระซิบให้พันยื่นมือออกไป เขาจึงทำตาม เมื่ออัญมณีสีเขียว  
อยู่ในมือ เขาก็รู้สึกเหมือนมีอะไรซ่อนไขข้อเท้าจนต้องยัดโตะไว้ไม่ให้ล้มลงไปกับ  
พื้น

“นาย!/คุณพัน!”

เสียงร้องของคนอื่นๆ ที่ตกใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตรงหน้า ส่วนทินที่มีสีหน้า  
เคร่งเครียดรีบหยิบยาสีฟ้าขึ้นมาเตรียมพร้อมทันที

อัญมณีสีเขียวที่ส่องแสงสีเขียวสลับตายิ่งกว่าเดิมค่อยๆ หายเข้าไปในร่างของ  
พัน ก่อนจะพุ่งลงไปยังข้อเท้า ผ่านไปสักครู่พันก็หมดแรง

“นี่มันอะไรกัน” หญิงสาวเจ้าของเสียงใสๆ เอ่ยพร้อมกับจ้องมองพันด้วยสายตา  
กังวล ทำเอาพันได้แต่หันไปขอคำอธิบายจากทิน

“คำสาปตกค้างหรือครับ คุณเทพารักษ์” ทินถามทันทีที่เห็นอาการของพันทุเลา

ลง



เทพารักษ์พยักหน้าก่อนจะตอบว่า “คำสาปใดก็ไม่ร้ายกาจเท่าคำสาปฝังแค้น หากไม่สังเกตให้ดีละก็จะไม่พบความผิดปกติใดๆ ซึ่งถ้าปล่อยไว้นานวันเข้า คำสาปจะยิ่งกัดกร่อนจนเกิดอันตรายที่ไม่มีทางแก้ไข” เทพารักษ์ตอบเบาๆ ก่อนที่ร่างจะสลายหายไปจากห้องประชุม

“ทำไมบ้านนายถึงมีเทพารักษ์ได้ล่ะ” ดาร่าถามออกมาอย่างอึ้งๆ เมื่อนึกเรื่องนี้ขึ้นมาได้

“ไม่รู้สิ สงสัยคงแถมมากับบ้าน” พันตอบอย่างซื่อๆ เพราะเขาก็ไม่รู้เหมือนกัน ดาร่าทำหน้ามึนแล้วบ่นเพิ่มพาวว่าทำไมบ้านตนถึงไม่มีแถมมาบ้างล่ะ

“มีเรื่องอะไรที่คุณพันอยากเตือนไหมครับ” โทนี่ที่ดูเหตุการณ์ต่างๆ อย่างสนใจถามต่อทันที

พันพยายามนึกว่าการเดินทางผ่านถ้ำต้องเอาอะไรไปบ้าง เพราะไม่แน่ใจสภาพภายในถ้ำเท่าไร แต่ในเมื่อข้างเป็นโขลงยังเข้าไปได้ ทำไมคนแค่มิ่ก่คนจะทำไมได้ล่ะ

“อย่างแรกคงเป็นเรื่องอาหาร พวกเราน่าจะเอาเกวียนเข้าไปได้ เพียงแต่ผมว่าเอาไปประมาณ 2 เล่มจะดีกว่า เพราะครั้งนี้พวกคุณเฟิสต์จะไปกันเท่านั้นใช้ไหมครับ” พันถามเฟิสต์อีกครั้ง

“ใช้ครับ” เฟิสต์ตอบ

“ต่อมาคงเป็นเรื่องมอนสเตอร์ที่อาศัยอยู่ในถ้ำ และเรื่องสุดท้ายคือผมต้องการให้ทุกคนพกเชือกไว้กับตัว” พันพูดพลางพยายามนึกถึงของจำเป็นอื่นๆ อีก

“ตอนนี้เวลาเที่ยงกว่าแล้ว หากทุกคนไม่รังเกียจผมขอเชิญให้พักที่นั่นก่อน ยังไงชะบ้านผมก็มีห้องอยู่หลายห้อง” พันเสนอเมื่อคุยธุระเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“ครับ ผมจะพักที่นั่นแน่นอน เพียงแต่ตอนนี้พวกผมขอตัวก่อนนะครับ กะว่าจะไปเตรียมของสักหน่อย อีกประมาณ 3 ชั่วโมงค่อยเจอกันดีกว่า” เฟิสต์ตอบพร้อมกับทำสีหน้าขอภัย

“อ้อๆ ได้ครับ” พันตอบรับ

**หลังจากพันเดินไปส่งพวกเฟิสต์วาร์ปกลับบ้านแล้ว เขาก็เอื่อยล่อยๆ อย่างดีใจ**

“อืม...พรุ่งนี้ก็จะได้เดินป่าอีกครั้งแล้ว...”

“จะเดินป่าที่ไหนกันล่ะนาย นั้มันลอดถ้ำชัดๆ” เอกเจ้าเก่าที่หลบด้านหลังทิงกับ

เนียงเอ่ย

ก่อนที่พันจะหันกลับไปคาดโทษฐานขัดจังหวะเขาเพื่อ เสียงใดๆ ของบุหงาก็  
ดังขึ้น

“นายท่านเจ้าคะ บุหงาท่านนี้เพื่อนายท่านโดยเฉพาะเลยเจ้าคะ เชิญท่านได้เลย  
รับรองว่าดีต่อร่างกายอย่างแน่นอน” ภูตสาวแสนสวยพูดพลางยื่นแก้วที่มีน้ำยาสีม่วง  
เข้มและควันลอยฟุ้ง

“อา...ขอบคุณมากเลยบุหงา แต่ผมกำลังจะไปหาอะไรกิน เอาไว้ก่อนก็แล้วกัน  
ว่าแต่บุหงามีมือดีขนาดนี้ไม่สนใจทำอภินิหารหรือไง ถ้าขายได้ผมจะแบ่งกำไรให้ด้วย  
นะ สนใจไหมบุหงา” พันพยายามพูดตะล่อมว่าเอายาพวกนี้ไปขายดีกว่าซึ่งบุหงาก็เชื่อ  
ยิ่งพันบอกว่าจะแบ่งกำไรให้ด้วยบุหงาก็ยิ่งอารมณ์ดี แล้วจรรลิลกลับไปปรู้งามหาภัย  
ต่อไป

หลังจากบุหงาออกไปด้วยท่าทางดีใจและทำท่าว่าจะไปปรู้งามเพิ่มเพื่อเอาไปขาย  
แล้ว พวกสมุนของพันก็ถือโอกาสนินทา

“นาย มันจะขายได้หรือ” เนียงพูดเสียงเบา

“น่าจะขายได้อยู่หรอก เอาเถอะ ผมว่าจะเอาไปปล่อยที่ตลาดมืด ถึงรสชาติจะ  
แปลก เครื่องปรุงก็พิสดาร แถมยังใช้ไม่ค่อยได้ผล แต่ผมว่าคงมีคนซื้อ” แม้พันจะเอ่ย  
แบบนี้ แต่เขาก็สังหรณ์ใจพิกุลว่ามันคงมีเรื่องตามมาแน่ๆ

อนิจจา พันช่างไม่รู้เลยว่าที่ตนรอดตายจากยาของบุหงาคราวนั้น เป็นเพราะสัตว์  
เลี้ยยังไม่สามารถทำร้ายเจ้าของได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม จึงเรียกได้ว่าพันพ้นประตูนรก  
มาเพียงเล็กน้อยจริงๆ

## 2

ระจิบดู!

หลังจากพวกเฟิสต์กลับไปสักพัก พันก็นั่งมวงสวนอย่างเหม่อลอย ก่อนจะ  
ได้สติเมื่อได้ยินคนเคาะโต๊ะเรียก

“นาย ผมถามจริงๆ เถอะ ทำไมนายถึงต้องพาพวกคุณเฟิสต์ไปด้วย” ทินถาม  
อย่างไม่เข้าใจ

เมื่อทุกคนได้ยินคำถามของทินต่างก็ละมือจากกิจกรรมที่ทำอยู่ แล้วเงยหูฟังคำ  
ตอบของพัน เพราะท่าทางการเดินทางเข้าป่าของเฟิสต์ครั้งนี้จะมีอะไรบางอย่างซ่อนอยู่

“ก็คงเหมือนกับที่ผมอนุญาตให้ทินมาเป็นลูกน้องนั่นแหละครับ” พันตอบเรียบๆ  
เจ้าหมอนี่ก็เป็นอีกคนหนึ่งที่น่าสงสัย อย่างนี้กันว่าเขาจะลึบความผิดปกติของทิน

“โอ้~นายก็...ตัวผมไม่มีเรื่องอะไรน่าสงสัยหรอก เห็นไหม ผมทำประโยชน์ให้  
นายได้ตั้งหลายอย่าง แล้ว...” ทินกำลังจะบรรยายสรรพคุณของตัวเองอีกยี่สิบยี่สิบ  
ไม่ถูกพันห้ามเอาไว้

“พอๆ!” พันเอ่ยขัดเจ้าตัวดีที่รีบแก้ต่างให้ตัวเอง

“ว่า~นายก็...ขัดทำไมอะ ทินกำลังจะบรรยายสรรพคุณให้ฟัง” ทินบ่นเบาๆ

“เออละ มาพูดเรื่องเดิมกันก่อนดีกว่า ที่ทินถามถึงเหตุผลที่ผมพาคุณเฟิสต์ไป  
ด้วยนะ” พันพูดพลางนึกคิดถึงเหตุผล

“นั่นสิ ตอนนั้นเราเองยังหนีพวกคุณเฟิสต์ออกไปนอกเมืองอยู่เลย แล้วทำไม  
อยู่ๆ ถึงยอมให้คุณเฟิสต์ติดตามไปได้ล่ะ แถมยังยอมให้ให้พรรคพวกของคุณเฟิสต์

ดูถูกอีก' พันนึ่งหลับตาพยายามเรียบเรียงความคิด ท่ามกลางสายตาของพวกทिन

เมื่อรู้ว่าเฟิสต์คือผู้เล่นอันดับ 1 ของเกมนี้ที่เป็นจริง เขาก็รู้สึกแปลกใจมากที่ผู้เล่นซึ่งคนจำนวนมากยอมรับติดต่อเขาเรื่อยมาตั้งแต่ครั้งที่เขาซื้อกระเป๋ามาจากอีกฝ่าย แต่เนื่องจากพันไม่อยากยุ่งเกี่ยวกับเรื่องราวอื่นๆ นอกเหนือจากการเข้าป่าให้มากไปนัก เขาจึงตัดสินใจหนีออกจากเมืองทันที แต่สุดท้ายกลับหนีไม่พ้น

พันยังสนใจอยากกำลังสองเมื่อรู้ว่าเฟิสต์เจอตบเพราะอาศัยซิกซ์เซนส์ เขาไม่สงสัยเลยว่าทำไมเฟิสต์จึงมาได้ไกลถึงเพียงนี้ เพราะนอกจากจะมีบุคลิก นิสัย และการคิดวิเคราะห์ที่ดีแล้ว ที่สำคัญเฟิสต์ยังดวงดีอีกด้วย

พันพยายามคิดต่อไปว่ามีเรื่องอะไรอีกที่ทำให้เขาสนใจพวกเฟิสต์ ทว่าก็ไม่แน่ใจ นอกจากเรื่องที่ยากรู้ว่าหากเขาได้นำทางคนที่แทบไม่รู้จัก แถมคนคนนั้นยังอยู่ในจุดสูงสุดของเกม เขาจะสามารถทำได้เหมือนกับไอดอลหรือไม่ แต่ผลปรากฏว่าล้มเหลวไม่เป็นท่า

จริงอยู่ที่พรรคพวกของเฟิสต์มีอคติ แต่ไอดอลของเขาเองก็เคยเจอเหตุการณ์เช่นนี้มาเหมือนกัน แถมยังสามารถทำให้คนที่มีอคติเปลี่ยนมานับถือตัวเองได้อีกต่างหาก ไม่เหมือนเขาซึ่งแทนที่จะทำให้พวกนั้นนับถือ ดันเผยสภาพแย่ๆ ให้เห็นซะก่อน

ก่อนที่พันจะหันไปอธิบายให้พวกนั้นเข้าใจ เขาก็เลิ่ลไปเห็นแจกันสีขาวที่มีดอกไม้สีม่วงอ่อนเหมือนสีโปรดของใครบางคนที่เขารู้สึกตรึงตาตรึงใจ แม้คนคนนั้นมักจะมองเขาด้วยสายตาแฝงความหงุดหงิดและหมั่นไส้ รวมถึงแสดงกิริยาน่าขำเมื่อเขาทำเหมือนไม่เห็นอยู่ในสายตา แต่ก่อนที่พันจะเพ้อออกมา เขาก็รีบสะบัดหัวไล่ความคิดนี้ทิ้งไม่ถึงเลยด้วยตัวเองจะคิดแบบนั้นกับอีกฝ่าย

"นาย ไม่ต้องบอกก็ได้ละ" ทินเอ่ยเสียงอ่อยๆ ถึงอยากรู้แค่ไหน แต่พอเห็นคนตรงหน้ามีสีหน้าครุ่นคิดและแววตาทอประกายแปลกๆ แบบนี้ เขายอมถอยดีกว่า

"เอาเถอะ เพื่อทำให้ไม่มีอะไรคาใจ ผมจะบอกเหตุผล" พันเอ่ยเสียงเรียบก่อนจะถอนหายใจ "ผมแค่...อยากนำทางเท่านั้นเอง" พันเอ่ยจบก็รู้สึกว๊วไบหน้าร้อนวูบ เขารีบเดินออกไปจากบ้าน ปล่อยให้ทินอิงไป 10 วินาที และปล่อยให้คนอื่นงงว่าพันพูดถึงอะไรกันแน่

"ผิดหรือที่ยากนำทางบ้าง" พันอดรำพึงรำพันกับตัวเองไม่ได้ ที่เขาเล่นเกมนี้ก็เพื่อเข้าป่าตามรอยไอดอล ในเมื่ออุตสาห์มีเหยื่อให้ลองนำทาง มันก็เข้าทางนะสิ ถึงคราว

ที่แล้วจะผิดพลาดไปหน่อยก็เถอะ แต่คราวนี้จะไม่เป็นเช่นนั้นแน่นอน ขอรับรองด้วยเกียรติของจอมพรานเลย!

**พันไม่รู้ว่ตัวเองเดินไกลลอยมาถึงสวนของพูกกับจุได้อย่างไร แต่พอเห็น** ภาพพูกกับจุนอนแชตัวอยู่ในบ่อโคลนแล้วเขารู้สึกดีเหลือเกินจึงเดินไปใกล้ เมื่อพวกมันเงยหน้าขึ้นมามองพบว่าเป็นเขาก็นอนแชโคลนต่อไปอย่างสบายใจ ส่วนเขาได้แต่ส่ายหน้าด้วยความเอ็นดู

จากนั้นพันก็มาหยุดอยู่หน้าโพรงซึ่งทางเข้าโผล่ขึ้นมาเหนือพื้นดิน และเมื่อเข้าไปข้างในจะพบทางเดินที่ลาดเอียง แม้จะรู้สึกแปลกๆ แต่เขาก็ตัดสินใจจะเดินลงไปเพื่อคลายความสงสัย ก่อนที่จู่ๆ จะต้องหยุดการสำรวจ เมื่ออะไรบางอย่างพุ่งตรงมาอย่างรวดเร็ว

“นายท่านเจ้าคะ หยุดก่อน อย่าเข้าไปในนั้น!” เสียงตะโกนอย่างรีบร้อนที่ฟังดูคุ้นหูดังขึ้น

พันรีบหันไปมองและพบป๊อปปีซึ่งกลับเป็นดอกไม้แล้ว รู้สึกว่าบริเวณนี้จะเป็นจุดสุดท้ายที่ป๊อปปีต่อสู้ พอมันตร์ของเทพารักษ์คลายเธอจึงมาอยู่ตรงนี้

“แะๆ~!” ยังไม่ทันที่พันจะเอ่ยทักป๊อปปี พูกกับจุก็ร้องขึ้น

พันหันกลับไปมองพูกกับจุที่วิ่งตรงมาทางเขาอย่างตกใจ ทันทีที่รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างกำลังจะออกมาจากโพรง เขาก็รีบกลั้หลบ ความเร็วจากตอนแรกที่ซัดเกินไปพลันเพิ่มขึ้นเหมือนมีแรงอะไรบางอย่างมาจุด

“เฮๆ~” พันหอบหายใจ รู้สึกตื่นเต้นตกใจเพราะเหตุการณ์เกิดขึ้นกะทันหัน มาจนกระทั่งตั้งตัวไม่ทัน

เมื่อมองไปทางปากโพรง เขาก็เห็นหัวขนาดใหญ่คล้ายหัวไดโนเสาร์ประเภทยักษ์ยื่นออกมาจากปากโพรง มันส่ายปากอวดเขี้ยวแหลมคมทำเอาเขาสยดสยอง แต่ถึงหัวประหลาดจะพยายามดันออกมาขนาดไหนมันก็ไม่สามารถออกมาได้มากกว่าที่เป็นอยู่ จึงหันมาจ้องเขาอย่างหิวกระหาย ก่อนจะพ่นลมหายใจแรงๆ ออกมาทางจมูกจนฝุ่นฟุ้ง แล้วค่อยๆ หายเข้าไปในโพรงตามเดิม

“มัน...ตัวอะไรกันพะเน้ย!” เสียงของเอกที่ตั้งอยู่ข้างๆ ทำให้พันรู้แล้วว่าทำไมเขาถึงกลั้เร็วขึ้น

“มันน่าจะถามว่าไอ้ตัวนี้มาได้ยังไงมากกว่านะ” พันเอ่ยระหว่างยืนขึ้น

เมื่อพันหันไปมองรอบๆ ก็เห็นสมาชิกของบ้านหนองน้ำขับมาครบทุกคน ไม่เว้นแม้แต่หนูปิ่นที่มองไปยังโพรงด้วยแววตาประหลาด จนเขาคึกหัวนๆ อย่างไรก็ตามก็ไม่ว่า วันต่อมาไอ้ตัวที่อยู่ในโพรงจะไปอยู่ในท้องของหนูปิ่น

พันมองไปยังทางเข้าโพรงที่ยังดูสงบเงียบเหมือนไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้นมาก่อน แล้วหันไปหาป๊อบบี้ที่อยู่ไม่ไกลจากจุดนั้นนัก

“ป๊อบบี้รู้ใช่ไหมว่าตัวอะไรที่อยู่ในนี้ และใครเอามาปล่อยไว้” พันถามป๊อบบี้ทันทีที่อยู่ใกล้แค่นั้นอย่างไรก็ต้องรู้เรื่องบ้าง

“เอ่อ...” ป๊อบบี้ส่ายตอกไปมาด้วยความลำบากใจ

“ขอโทษเจ้าค่ะ นายท่าน บุหงาเอามาปล่อยไว้เองเจ้าค่ะ” ภูตสาวร่างบางหยุดยืนต่อหน้าพันแล้วก้มหัวลงขอโทษ

“ถ้าอย่างนั้นบุหงาเอาเจ้าตัวนั้นมาจากไหน แล้วเอามาทำอะไร” พันถามด้วยเสียงเรียบๆ สร้างแรงกดดันได้ดีจนทุกคนรู้สึกถึงบรรยากาศที่ตึงเครียดที่เกิดขึ้น

“บุหงา...บุหงาส่งซื้อมาจากร้านค้าเจ้าค่ะ มันเรียกว่า ภูยักษ์ทะเลทราย ส่วนที่เอามาทำอะไรนั้น บุหงาเอาไว้ใช้เป็นกระสายยา เพราะเลือดของมันมีประโยชน์มากๆ แถมยังสามารถใช้ได้ตลอดไม่มีวันหมดง่ายๆ ตราบใดที่มันยังไม่ตายอีกด้วย” บุหงาเอ่ยด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ ไม่เคยรู้สึกหวาดกลัวและเศร้ามากเท่ากับตอนที่เห็นสีหน้าเฉยชาของนายท่านซึ่งเธอแสนจะเคารพรัก

ก่อนที่บรรยากาศจะอึมครึมมากไปกว่านี้ ก็มีเสียงดนตรีเบาๆ ดังขึ้นทำให้ทุกคนตั้งใจฟัง ยิ่งตั้งใจฟังเสียงดนตรีก็ยิ่งดังขึ้น จากท่วงทำนองละมุนละไมเปลี่ยนเป็นท่วงทำนองที่ดุเดือด มีชีวิตชีวาด้วยเสียงของฟลูต ตามมาด้วยเสียงร่ำเร่ของไวโอลิน จนบรรยากาศอึมครึมหายไปและเริ่มผ่อนคลายมากขึ้น เมื่อทุกคนต่างหันไปหาที่มาของเสียงก็พบว่า เสียงเหล่านี้ดังออกมาจากเหล่าผกาสวรรค์นั้นเอง

“เฮ้อ...” พันถอนหายใจ เมื่อเห็นว่าบุหงามีที่ทำสำนักผิดก็เริ่มโกรธไม่ลง เลยตักเตือนไปพอประมาณ สุดท้ายจึงถามที่มา “แล้วทำไมบุหงาถึงเอามาไว้หน้าบ้านล่ะ หลังบ้านก็มีไว้แล้ว แบบนี้ถ้ามอนสเตอร์บางตัวหรือคนที่เดินทางผ่านมาไม่ทันระวังมีหวังตกเป็นเหยื่อไอ้ตัวนั้นกันเป็นแถวๆ” พันค่อยๆ พูดแต่ตอนแรกจะโมโหนิดหน่อยที่บุหงาไม่บอกก่อนก็เถอะ

“เอาไว้หลังบ้านไม่ได้เจ้าคะ พวกคุณต้อนสรพิษไม่ยอมกัน” บุญหาหงุดหงิดนิดๆ เมื่อเอ่ยถึงพวกต้อนสรพิษทั้งหลายที่พากันประท้วง

“ต้อนสรพิษ?” พันทวนคำ ที่มีต้นแบบนั้นด้วยหรือ ทำไมเขาถึงไม่เห็น

“ก็ใช่ะสิเจ้าคะ ถ้าเจ้ายักษ์ตัวนี้ไปอยู่แถวๆ หลังบ้านนั้นก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอกเจ้าคะ เพราะพวกนั้นอยู่สุดหลังบ้านพอดี แต่เจ้าพวกนั้นดันบอกว่างูยักษ์แสนมีประโยชน์ของบุญหาเป็นพวกฝ่าเหล่า รับไม่ได้บ้างละ อับมงคลบ้างละ ไม่สำนึกเลยว่าตอนนั้นได้ดูทีวีเพราะใคร” บุญหาบรรยายงานเรื่องต้อนสรพิษและโยนความผิดให้อีกฝ่ายไปเต็มๆ

“ท่านทองต่างหากละเป็นคนเอามาให้ ฟอๆ~!” เสียงแฉเรื่องโทรทัศน์ดังขึ้นจากด้านหลัง

ทุกคนมองไปยังต้นเสียงก็พบชายหนุ่มผู้มีร่างกายท่อนล่างเป็นงู ท่อนบนเป็นมนุษย์

“ยินดีที่ได้รู้จักขอรับ นายท่านชาย” หนุ่มครึ่งงูเอ่ยขึ้นพร้อมกับยกมือขวาแตะหน้าอกซ้าย แล้วก้มตัวลงทำความเคารพ

“นายเป็นใคร?” พันถามด้วยความตกใจ บ้านที่เขาซื้อมานั้นแถมครึ่งคนครึ่งงูมาให้ด้วยหรือนี่

“กระผมคือต้อนสรพิษที่รวมตัวกันขอรับ นายท่าน” ชายหนุ่มครึ่งคนครึ่งงูกล่าวอย่างสุภาพนอบน้อม

“เจตภูตสินะ” ทินเอ่ยอย่างรู้จักดี

“เจตภูต~!” ทุกคนร้องขึ้นอย่างมั่นใจว่าอะไรคือเจตภูต กระทั่งครึ่งคนครึ่งงูเองยังทำหน้าตาตื่น แบบตนเรียกว่าเจตภูตเหรอนี่

“เจตภูตเป็นดวงจิตแบบหนึ่งครับนาย หัวไปเรียกว่าวิญญาณคนเป็น ซึ่งในเวลาที่เราหลับหรืออยู่ในภวังค์ ดวงจิตของเราสามารถออกไปเดินเล่นนอกร่างได้ แล้วแต่ว่าใครจะไปในสภาพยังง” ทินอธิบายให้พันรวมถึงเจ้าตัวที่ยังไม่รู้ว่าเป็นเจตภูตให้เข้าใจอีกด้วย

“อ้อ! วิญญาณคนเป็นนี่เอง ว่าแต่ทำไมต้อนสรพิษถึงมีเจตภูตได้ละ” พันเอ่ยอย่างเข้าใจระดับหนึ่งและไม่เข้าใจอีกหลายระดับ

“ผมคิดว่าน่าจะเป็นเจตภูตของธรรมชาติ พวกคุณมีความต้องการจะเคลื่อนไหว

ใช้ไหมครับ” พินหันไปถามทางชายหนุ่มครึ่งคนครึ่งงู

“ใช่แล้วครับ เนื่องจากคราวศึกครั้งที่แล้วพวกเราสามารถแปลงร่างเป็นได้แค่งูเลยอยากจะมีรูปร่างเหมือนนาคดอกไม้ต้นอื่นๆ บ้าง จะได้ช่วยนายท่านได้” เจตมุตของตันอสรพิษเอ่ย เขารับรู้ถึงความโศกเศร้าของเหล่าตันอสรพิษที่ตอนโดนมนตร์จันทราตันลืมนึกถึงร่างมนุษย์ แต่ไปคิดถึงร่างของงู ก็เจ้างู 2 ตัวดันชอบมาเดินเล่นแถวนี้วันนี้ คิดแล้วเจ็บใจจริงๆ

ทุกคนพยายามทำสีหน้าเข้าอกเข้าใจทันที ก่อนจะรีบเบือนหน้าหนีไม่ให้เจตมุตเห็นว่าแต่ละคนกำลังกลั่นหัวเราะอย่างสุดความสามารถ

“ว่าแต่ทำไมพวกนายถึงไม่ยอมให้สร้างไว้ด้านหลังล่ะ มันปลอดภัยกว่านะ” เอกถามหลังจากช่วงที่ต้องกลั่นหัวเราะผ่านไปแล้ว

“เป็นเจ้าจะเอาของอันตรายแบบนี้ไว้ในบ้านตัวเองนะหรือ บ้านของใคร ใครก็รัก แถมเจ้ายังเป็นงูเผ่าเหล่านอกสารบบ แบบงูก็ไม่ใช่ ไคโนเสาร์ก็ไม่เชิง งูบ้านไหนมีขา 2 ขากัน” แล้วเจตมุตตันอสรพิษก็เริ่มสาธยายเรื่องที่ตนยอมรับงู 2 ขาไม่ได้

“งูที่มี 2 ขานี้เรียกว่างูได้ด้วยหรือ” พินหันไปถามบุหงา

“ก็เชื่อมั่นบอกว่างูนี้คะ นายท่าน” บุหงาโยนความผิดไปให้คนตั้งชื่อ

“เอาเถอะๆ มันจะเป็นงูหรืออะไรก็ช่าง แต่เอาไว้หน้าบ้านแบบนี้ ถ้าใครไม่ระวังได้กลายเป็นเหยื่อของมันแน่ๆ” พินเอ่ยถึงปัญหาขึ้นโตซึ่งจะสั่งให้ทิ้งไปก็ไม่ได้ ไม่งั้นแม่ภูตสาวของเขาได้ไปหาตัวที่พิลึกกว่านี้มาแน่

“ลองติดป้ายไว้หน้าบ้านสิคะว่า ระวังงูดู แล้วก็ติดป้ายหน้าทางเข้าว่า บ้านของงูยักษ์ทะเลทราย” บุชบาลองเสนอความคิดเห็น แม้ไม่แน่ใจว่าจะใช้ได้ผลไหม แต่เธอเคยเห็นบ้านของคนในโทรทัศน์ที่ติดป้ายว่า ระวังสุนัขดู ในเมื่อบ้านหลังนี้ไม่มีสุนัขแม้แต่งู ก็ต้องติดว่างูดูสิ

บุชบามองหน้าแต่ละคนด้วยใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ

“ความคิดดีนี่!” พินกล่าวอย่างดีใจที่หาข้อยุติได้ จากนั้นจึงสั่งให้เจ้าของงูไปจัดการติดป้ายให้เรียบร้อย แล้วถือโอกาสชวนพวกบรรดานาคของตนไปนั่งดูภาพยนตร์กันในบ้าน พร้อมกับมอบหน้าที่ให้ 5 โทโมนไพรของเขาไปตรวจสอบประชากรดอกไม้จากดงผกาโลกันตร์ว่าอยู่ครบไหม และต้องการอะไรเพิ่มเติมหรือเปล่า

“โอ้~นายอะ! ดอกไม้ของนายมีตั้งกี่พันดอก” เสียงโอดครวญของบรรดานาคน้อย



ตั้งขึ้น

“ถ้าผมสามารถออกไปได้ ผมคงไปจัดการเองแล้วละ” พันตบประโยคเดียว แต่ทำเอาบรรดาลูกน้องหุบปากสนิท

บรรดาลูกสมุนต่างคิดถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ จะว่าไปนายของพวกเขาเองก็รักสัตว์ เลี้ยงอยู่แล้ว ไม่ว่าจะดูแลปลาก็เลี้ยงอย่างแม่นมณี หรือดูธรรมชาติอย่างคุณกระบือ ทั้ง 2 ตัว ดูแล้วก็รู้เลยว่าพันรักพวกมันขนาดไหน แปลว่านายไว้วางใจให้พวกเขาดูแล พวกสัตว์เลี้ยงตัวโปรดนะสิ!

### 3

#### พร้อมเดินทาง

หลังจากสั่งงานพวก 5 ทโมนแล้ว พันก็เดินไปกับภูตทั้งห้าของตนอย่างสบาย  
อุรา ที่บอกว่า 5 เพราะต้องเพิ่มสมาชิกใหม่อย่างเจตภูตต้นอสรพิษไปอีก 1 ตน กลายเป็น 5 ตน

“นายมีชื่อหรือเปล่าละ เรียกเจตภูตแล้วมันแปลกๆ” พันกล่าวกับชายหนุ่มครึ่ง  
งูที่เลื้อยตามมา

“ไม่มีหรือขอรับ นายท่าน พอกระผมรู้สึกตัวอีกทีก็มีร่างเช่นนี้แล้ว รู้เพียงอย่าง  
เดียวว่าต้องมาหานายท่าน” ชายหนุ่มครึ่งงูตอบ

“ถ้าอย่างนั้นชื่อว่า เจต ก็แล้วกัน เรียกง่ายดีด้วย” พันเอ่ยขึ้นหลังจากคิดชื่ออยู่  
นาน

หลังจากตั้งชื่อเสร็จ พันก็พาภูตทั้งห้าไปยังห้องนั่งเล่นที่ติดตั้งโทรทัศน์ขนาดใหญ่เอาไว้ ทำเอาภูตแต่ละตนทำหน้าตาตื่นตื่น ไหนจะมีระบบลำโพงฝังในห้องที่ถูก  
ปรับแต่งให้เป็นทั้งห้องคาราโอเกะและห้องระดับโรงภาพยนตร์มาเอง ซึ่งสามารถดู  
ภาพยนตร์ 3 มิติได้

“สุดยอดเยี่ยมเจ้าคะ นายท่าน” เสียงของบุษบาดังขึ้นด้วยความตื่นเต้น เธอเอง  
ก็เป็นหนึ่งในคนที่ติดโทรทัศน์มาก

“ว่าแต่นายท่านมีอะไรจะพูดกับพวกกระผมหรือขอรับ” ทองเอ่ยอย่างเป็นงาน  
เป็นการทันที เพราะหากให้แม่บุหงากับแม่บุษบาเป็นคนเริ่มถามเรื่องงาน ก็คงต้องหลัง

จากดูภาพยนตร์จบไป 3 เรื่องแล้ว

“ครั้งนี้ผมอาจจะไปนาน เลยอยากฝากให้ทุกคนดูแลที่นี่ และจะมอบหมายงานบางอย่างให้” เมื่อพันพุดจบภุตแต่ละตนต่างก็ทำสีหน้าไม่พอใจ

“นายท่านขอรับ กระผมขอติดตามไปด้วยได้หรือไม่ คือว่ากระผมเองก็ไม่คุ้นกับที่นี้เท่าไร” เจตทำท่าจะขอไปด้วย

“นายท่านขอรับ พวกกระผมเองก็อยากไปเหมือนกัน” ทองกับเงินรีบเสนอหน้าอย่างกลัวตกขบวน

“บุหงากับบุษบา ก็อยากไปนะเจ้าคะ นายท่าน” สองสาวก็ไม่ค่อยหน้างอแฉะเลยจะไปด้วยทันที

“ถ้าไปกันหมด แล้วใครจะดูแลบ้านหนองน้ำซับล่ะ แล้วบรรดาดอกไม้ทั้งหลายล่ะ จะเป็นยังไง ดอกไม้ในบ้านยังพอว่า แต่ดอกไม้ที่คอยช่วยเหลือผมบางต้นตกหล่นอยู่ในป่าด้านนอกซึ่งอันตรายมาก หากทุกคนไปกับผม ใครจะอยู่ดูแลพวกที่เหลือ” พันพุดให้ภุตแต่ละตนคิด

ภุตแต่ละตนเองก็ใช้ความคิดหนัก อยากไปก็อยาก แต่ใครจะดูแลบ้านล่ะ จากนั้นทั้งหมดต่างก็ตกอยู่ในห้วงความคิดของตัวเอง

‘ยังงี้ก็เลือกไปกับนายท่านอยู่แล้ว เพราะเราไม่รู้เรื่องบ้านสักอย่างเลยนี่นา’ เจตคิด

‘ง่า...อยากไปก็อยากไป แต่ลูกผู้ชายกระตือรือร้นแบบเราจะทนอดูอยู่เฝ้าบ้านได้ยังไง แต่ถ้าไปใครจะดูแลปกป้องเด็ก (?) และสตรีอ่อนแอ (?) ล่ะ’ เงินคิด

‘ถึงตายเราก็ตายไป เจ้าพวกนั้นดูแลตัวเองได้อยู่แล้ว มีแต่ต้องระวังความปลอดภัยของคนอื่นมากกว่า’ ทองคิด

‘อยากไปกับนายท่านจริง ไม่เห็นหน้านายท่านแล้วกินข้าวไม่ลง แต่...อยากอยู่บ้านจริง ไม่สิ ถ้าอยู่บ้านจะอดเจอหน้านายท่าน อ๊ะ! มีวิธีนั้นอยู่นี่นา ถึงอยู่บ้านก็สามารถเห็นหน้านายท่านได้เหมือนกัน’ บุษบาคิด

‘ถ้าไปก็จะได้สนุกกับการผจญภัยแปลกๆ ใหม่ๆ แต่...มีหวังอดได้เงินค่ายาแน่ๆ เลย ถ้าอย่างนั้นอยู่บ้านปรุงยาส่งขายดีกว่า จะได้มีเงินมาตัดชุด ซื้อเครื่องประดับ อ่า...ไหนๆ ก็มีบ่อน้ำพุร้อน บ่อโคลนสมุนไพร เวลานั้นนายท่านไม่อยู่ จะได้เปิดบ่อเก็บเงินคนที่มาใช้บริการ ถ้าคนไหนชักดาบปล่อยให้อยู่ยงษ์ทะเลทรายจัดการก็ได้ แถมยังมีพรรค

พวกในบ้านคอยคุมพื้นที่อีก เงินๆ อยู่บ้านดีกว่า' บุษงาคิด

พันเห็นสีหน้าของภูตแต่ละตนยามคิดสละระตะแล้วอดขำไม่ได้ สุดท้ายเมื่อเห็นสีหน้าปลงตกเขาจึงถามว่า

"เอาละ ตกลงว่าใครจะอยู่เฝ้าบ้านยกมือขึ้น!" พันเอ่ยจบสองสาวก็ขมื่อขึ้นทันที ส่วนหนุ่มๆ พวกกันมองซ้ายมองขวาแล้วก็นิ่งยิ้มดีใจ 'งานนี้ได้ไปแล้วพวกตู่'

"ไม่ต้องยิ้มเลย" พันเขวະภูตหนุ่มๆ ของตนที่ทำท่าทางดีใจ แล้วหันมาบอกสองสาวว่าต้องจัดการอะไรบ้าง รวมทั้งมอบหมายให้ดูแลพวกดอกไม้ออกไปอยู่ด้านนอกด้วย

"ไม่ต้องห่วงนะเจ้าคะ นายท่าน บุษงากับบุหงาจะตั้งใจดูแลบ้านเองเจ้าคะ" บุษงายิ้มน้อยๆ ทำให้พันวางใจได้ แล้วหันมาทางบุหงาที่ทำหน้าตาแปลกๆ

"นายท่านเจ้าคะ~ ถ้าบุหงาปรุ้งยาเสร็จแล้วจะให้เอาไปขายตรงไหนหรือเจ้าคะ" บุษงาออกอาการทันที เมื่อนึกขึ้นได้ว่าพันอนุญาตให้ขายก็จริง แต่ไม่ได้บอกว่าให้ขายที่ไหน

"ในห้องทำงานของผมมีปุมที่ใช้ควบคุมดูแลร้านค้าต่างๆ อยู่ บุษงาไปศึกษาข้อมูลที่ผมทำไว้คร่าวๆ ก่อนนะ แล้วเลือกเอาว่าจะเอาไปวางขายที่ไหน อ้อ! จะวางที่เมืองวิวัน เมืองเมาระตะ และเมืองอนุดาบินก็ได้นะ ที่เมืองอนุดาบินผมทำร้านค้าไว้แล้ว แต่เมืองอื่นๆ ยังไม่มีเวลาทำเลย ถ้าบุหงาสนใจจะลองดูก็ได้" พันเอ่ยอย่างเพ่งนัยขึ้นมาได้ แต่เมื่อสบตาบุหงาแล้วเขาก็ต้องสะท้านเสือก ชักรู้สึกเสียใจที่บอกให้เอาไปขาย 'ขอแสดงความอาลัยล่วงหน้าแต่เหยื่อทุกคน'

"นี่ครั้นนาย แหกๆ~" เสียงของเอดดั่งขึ้นก่อนจะรีบมอบรายงานที่หนากว่า 30 เซนติเมตรให้พัน

พันซึ่งมาพร้อมกับบุหงาและบุษบาับรายงานมาแล้วมองอึ้งๆ เมื่อมองพวกเอกก็นึกขำสภาพที่มีเหงื่อโชกทั้งตัว

"เอาเนไปจัดการทีนะ สองสาว" พันพูดแล้วโยนภาระให้สองสาวทันที ครั้นนี้ทุกคนรู้แล้วว่าบุหงาติดนิสัยแบบนี้มาจากใคร

"ไปพักกันก่อนเถอะ พวกนาย เดี่ยวอีกไม่นานพวกคุณเฟิสต์ก็ติดต่อมาแล้ว" พันหันไปเอ่ยกับ 5 ทโมนที่ยังนอนแผ่สามสสิ่งอยู่บนพื้นห้อง

เจ้าพวกนั้นก็เชื่อฟังพันติ เพราะต่างลุกขึ้นเดินโซเซกลับห้องของตัวเองที่พันจัดไว้ให้

หลังจากนั้นลักพักพันก็ไปนั่งทำความสะอาด .458 อย่างอารมณ์ดี พลางนึกถึงเรื่องที่ต้องทำระหว่างการเดินทาง

‘ในถ้ำน่าจะมืด คงต้องมีแสงสว่างนำทาง ถึงคบไฟจะสว่างพอ แต่เอาสปอตไลท์ไปด้วยดีกว่า สว่างกว่าอีก อ้อๆ เรามีไข่มุกรাত্রีด้วยนี่ แจกให้พวกติดตัวคนละ 1 ลูกดีกว่า ว่าแต่จะเอาลูกขนาดไหนดีนะ’

พันคิดได้ดังนั้นก็รีบตรงไปยังห้องเก็บสมบัติส่วนตัวทันที ห้องเก็บสมบัติแห่งนี้มีขนาดเกือบเท่ากับห้องโถง และมีกล่องไม้เรียงซ้อนกันเป็นตັ่งๆ สูงจรดเพดาน แถมยังมีป้ายติดไว้กันเจ้าของลืมอีกด้วย

พันมองหากล่องที่ติดป้ายว่า ไข่มุก เมื่อเจอแล้วก็ต้องไล่ประเภทต่อเพราะมีไข่มุกหลายรายการเหลือเกิน ตั้งแต่ไข่มุกน้ำค้าง ไข่มุกใต้น้ำ และไข่มุกรাত্রี เมื่อเจอไข่มุกรাত্রีแล้ว เขาก็ไม่รอช้ายกกล่องออกมากองรวมกันทั้งหมด 20 กล่อง เพียงแต่เขาเดินลืมหายหมายเลขกำกับเพื่อบ่งบอกขนาดของไข่มุกรাত্রีในแต่ละกล่อง เขาเลยต้องเสียเวลาเปิดกล่องไข่มุกรাত্রีทั้งหมดเพื่อหาขนาดที่ต้องการ

เมื่อเปิดกล่องที่ 5 พันค่อยเจอไข่มุกรাত্রีขนาดเหมาะสมมือ แต่ก็เริ่มมีปัญหาอีกแล้วว่าเอาไปก็ลูกดี ถ้าเอาไปเท่ากับจำนวนคนแล้วมีคนทำหายจะทำอย่างไร เขาเลยตัดสินใจเอาทั้งกล่องใส่ไปซึ่งยังเหลือที่ว่างอีกเยอะ ตามประสาคนมีช่องเก็บของมากไปไหนจะยังมีไม้ที่เหลือพื้นที่เก็บของอีกเพียบ ดังนั้นมีอะไรก็ยัดๆ ไปก่อนเมื่อจำเป็นต้องใช้

เมื่อได้ของที่ต้องการแล้ว พันก็เดินไปที่โต๊ะทำงานเพื่อนั่งนึกหาอะไรทำระหว่างรอ จะนอนรอก็ไม่อารมณ์ จะค้าขายหรือก็ยกหน้าที่ให้บุหงาไปแล้ว ด้วยความเบื่อเขาจึงตัดสินใจออกไปเดินเล่นริมระเบียงซึ่งรู้สึกว่าจะสูงขึ้น

“แปลกจริงๆ ทำไม่ถึงรู้สึกว่ารเบียงมันสูงขึ้นนะ แล้วต้นไม้ก็ดูใหญ่ขึ้น” พันบ่นกับตัวเองอย่างสงสัย

“สมแล้วที่ท่านเป็นจอมพรานผู้สามารถท่องปาแห่งความมืดมิด จึงสังเกตสิ่งที่คุณอื่นไม่สังเกตได้ นอกจากนี้บรรดาลูกน้องของท่านเองก็รู้สึกสงสัยเช่นเดียวกัน”

พันรู้ทันทีว่าเจ้าของเสียงที่กระจายไปในอากาศแบบนี้คือใคร แม้จะไม่เห็นตัว

“หมายความว่ายังไงครับ พี่เทา” พันเรียกชื่อย่อเมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายส่งเสียงมาโดยไม่ปรากฏตัวเพื่อกลั่นแกล้งเขา

“เทพารักษ์ เรียกให้ถูๆ หน่อย” เจ้าของเสียงในอากาศเหมือนกำลังกัดฟันพูด แล้วอธิบายต่อ “หากต้นไม้ยังไม่หยุดเจริญเติบโต มันย่อมสูงขึ้นอยู่แล้ว” พี่เทา ของ พันก็ไม่ยอมปรากฏตัวเช่นเคย

“ถ้าพี่เทา ยังหาตัวแบบนี้ ผมจะเรียกพี่เทา ต่อไปนะ” พันรู้สึกสนุกที่ได้แหย่เทพารักษ์ประจำบ้าน

แทนที่จะมีคำพูดโต้ตอบกลับมา พี่เทา ของพันกลับปรากฏกายขึ้น

“อย่าลืมด้วยล่ะว่าให้เรียก เทพารักษ์ เรียก พี่เทา แล้วมันน่าเท่มาก” เทพารักษ์หน้ามู๋ ตั้งแต่มาประจำการที่นี้อารมณ์เขาซุกซิ่นๆ ลงๆ ทุกวัน

“ฮ่าๆๆ” พันหัวเราะอย่างอารมณ์ดีจนหยุดไม่ได้ เขาถึงกับตื่นตระหนกว่ามันเกิดอะไรขึ้น แค่ว่าหัวเราะพี่เทา มากไปหน่อยถึงกับสาปให้เขาหัวเราะไม่หยุดเลยเธอ!

ตอนแรกเทพารักษ์นี้รำคาญที่พันเอาแต่หัวเราะ แต่พอเห็นพันหัวเราะไม่หยุดเลยอะใจว่าเกิดอะไรขึ้น

“นั่น~!” เทพารักษ์ร้องอย่างตกใจ แล้วรีบลอยตัวกลางอากาศ ก่อนจะร้ายคาถาอย่างรวดเร็ว

“โอม... พระพวยจงพัดพาสิ่งชั่วร้ายในอาณาเขตนี้ให้สลายไป!”

“แค่นี้ๆ!” พันโอต่อเนือง

ปัง!

เสียงประตูเปิดดังขึ้น ก่อนที่ลูกสมุนทั้งห้าของพันจะรีบวิ่งออกมา

“นาย! เกิดอะไรขึ้น ทำไมท้องฟ้าถึงเป็นสีนี้!” เอก้องถามเรื่องปรากฏการณ์บนท้องฟ้าอย่างตกใจ ก่อนจะหยุดมองพันที่ยืนนิ่งโอไม่หยุดเนื่องจากการหัวเราะ

“นั่น...ใครปล่อยผงหัวเราะ!” ทินพูดขึ้นเมื่อสัมผัสอากาศแล้วรู้ได้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น

“ขอโทษค่ะ~” เสียงต้นเหตุที่ตะโกนรับผิดชอบดังขึ้น

ทุกคนต่างก้มลงไปมองด้านล่าง เมื่อเห็นนางสาว 2 นางยืนทำสีหน้าสำนึกผิด พันก็เดินลงไปหาด้วยสีหน้าที่ทำเอาทุกคนที่มองได้แต่กลืนน้ำลาย แม้แต่เอกกับเนียงก็ยังไม่กล้าเอ่ยปาก พอสองสาวชี้แจงแถลงไขพันก็แทบปริแตก

“จะทำยาอาภรณ์ดี แต่กลายเป็นยาหัวเราะไม่หยุดแทนอย่างนั้นหรือ!” น้ำเสียงเรียบๆ ของพันดั่งขึ้น เมื่อได้ฟังคำอธิบายของผู้ต้องหาทั้งสอง

สรุปแล้วเรื่องเกิดขึ้นเพราะบุหงาปรุงยาที่ทำให้อาภรณ์ดีเพื่อเอาไปขายที่เมืองวิวันซึ่งเป็นเมืองชายทะเล แต่พอทำเสร็จเธอไม่รู้จะได้ผลแค่ไหน บุษบาลอยเสนอให้ลองเอาไปโปรยที่บ้านดูก่อน บังเอิญช่วงเวลาที่สองสารพัดขึ้นไปในอากาศ พันออกมาต้อนรับลมที่ร่มระเบียบพอดี เขาจึงตกเป็นหนูทดลอง

“ฉันทำไม่ยาตัวนี้ถึงไม่มีผลกับภูตละ” พันถามทิน โดยที่สองสาวยังยืนสำนึกผิดอยู่ข้างหน้า

“อืม...ขอผมตรวจสอบก่อนแล้วกันครับ” ทินพูดพร้อมกับยกขวดใส่ตัวอย่างยาและสูตรยาของบุหงาขึ้นมาดู “ผมว่ามีผลนะครับ เพียงแต่ตัวยาออกฤทธิ์ไม่มาก และน่าจะให้ผลตรงข้ามกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับนาย ว่าแต่พวกคุณรู้สึกแยหรือหงุดหงิดบ้างหรือเปล่าครับ” ทินถามเหล่าภูตที่นั่งล้อมวงกันอยู่ ไม่เว้นแม้แต่เจตที่ชอบนั่งเล่นที่หลังบ้าน

เหล่าภูตต่างพยักหน้า โดยเฉพาะเจตที่เห็นด้วยสุดๆ เพราะเมื่อก็เขาเกือบจะเข้าไปจัดการรุกข์ทะเลทรายแล้ว เนื่องจากจับไม่ได้กับขา 2 ข้างของงู

“แบบนี้ก็เปล่าว่าขายไม่ได้หรอกอะ” เสียงโอดครวญดังออกมาจากปากของบุหงาเปล่าว่าที่ทำหน้าเศร้าเพราะคิดว่าจะขายไม่ออกหรือ

“ขายนะขายได้อยู่ เพียงแต่ต้องเอาไปขายในตลาดมืดแทน แต่งวดนี้ต้องแบ่งครึ่งๆ เพราะได้ผมเป็นหนูทดลอง” พันอ๋อด้กคอไครบางคนไว้ทันที เขาเองก็อยากแบ่งปันประสบการณ์หัวเราะไม่หยุดเหมือนกัน แถมยังมีที่สำหรับขายแล้วด้วย

“จริงหรือคะ!” บุหงาร้องขึ้นมาด้วยความดีใจ เรื่องหารเงินคนละครึ่งกับนายท่านเธอไม่ว่าอะไรหรอก เพราะข้าวของทุกอย่างก็เป็นเงินนายท่านอยู่แล้ว ส่วนพันได้แต่ล่าหน้าให้ภูตสาวของตน

มีผู้ต้องการเข้ามาในบ้านของท่าน จะอนุญาตหรือไม่

ทันใดนั้นเสียงระบบก็ดังขึ้น พันตอบตกลงทันที เพราะคนที่มีสิทธิ์ขออนุญาตมีแต่คนที่เคยมาเยี่ยมแล้วเท่านั้น

“พวกคุณเฟิสต์มาแล้ว”

ลิ้นเสียงของพัน แสงก็รวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อนขนาดใหญ่ ก่อนจะปรากฏร่างของคน 5 คน พันจ้องร่างพวกนั้นอย่างตกใจ จะมี 5 คนได้อย่างไร ในเมื่อที่คุยกัณมี

แค่คุณเฟิสต์ คุณโทนี่ คุณดารา และคุณชิน แค่ 4 คนเท่านั้น  
เมื่อแสงหายไป แล้วพ้ามองเห็นคนที่ 5 เขาก็ถึงกับตกตะลึง!



## 4

### ลูกน้องคนใหม่

“แก~!” เสียงเอกคำรามดังขึ้นก่อนใครทั้งหมด จากนั้นเจ้าตัวก็วิ่งปรีจะเข้าไป  
ชกคนตรงหน้า แต่ถูกพันกระชากแขนไปข้างหลังเสียก่อน

“ผมนึกว่าพวกคุณจะมีกัน 4 คนซะอีก เพราะคุณบอกผมไว้แบบนี้” พันเอ๋ย  
เสียงเรียบเมื่อเห็นบุคคลที่ 5 ของกลุ่มเฟิสต์

เมื่อได้ยินพันพูดแบบนี้ กลุ่มเฟิสต์แต่ละคนก็มีสีหน้าไม่สบายใจ

“ขอโทษที่ไม่ได้แจ้งล่วงหน้าครับ” เฟิสต์รีบเอ่ยปากขอโทษทันที เพราะรู้ว่า  
ตอนนี้พวกของพันกำลังไม่พอใจอย่างมาก จนพันเริ่มไม่สบายใจบ้าง จะว่าไปพันเองก็  
ไม่ได้กำหนดว่ากลุ่มของเฟิสต์จะไปได้อีกคน

“คุณพันครับ ผมเป็นคนขอตามหัวหน้ามาเองครับ ถ้าคุณพันไม่สะดวกก็  
ไม่เป็นไร” ผู้พูดรีบออกตัวแก้ต่างให้หัวหน้าของตน และพูดกับพันด้วยน้ำเสียงสุภาพ  
เรียบร้อยไม่เหมือนเมื่อครั้งก่อน

พันไม่นึกเลยว่าจะได้ยินคำพูดดีๆ จากอัคนี คนที่ทำให้หนูปีนมณีแสนรักของ  
เขาบาดเจ็บ จนเขาไม่พอใจอย่างมากและอัคอัคนีปางตาย

“ถ้าคุณจะมาอีกไม่เป็นไรหรอกครับ ว่าแต่คุณอัคนีไม่ได้ล็อกเอาต์ที่จุด  
ปลอดภัยไม่ใช่หรือครับ คงไม่สามารถกลับไปจุดที่พวกเราออกมาได้” พันถามด้วยความ  
สงสัย

“คุณพันครับ อัคนีเขาต้องการเป็นลูกน้องของคุณนะครับ คุณจะตกลงหรือ

เปล่า” เฟิสต์ถามคำถามที่ทำเอาพวกพันเหวอไปตามๆ กัน

พันกับพวกลูกน้องมองหน้าเฟิสต์อย่างตระหนกตกใจ แล้วหันไปมองหน้าของอัคนีที่พยักหน้าให้ ส่วนหนูปิ่นแค่เห็นหน้านายอัคนีก็ทำท่าเหมือนเตรียมจะกระโจนเข้าไปจับคอ แต่ตอนนี้ก็อ้าปากรอแล้ว

“ผมขอคุยอะไรกับคุณหน่อยได้ไหม คุณอัคนี” พันหันหน้าไปถาม อัคนีพยักหน้าตอบตกลงอีกครั้ง แถมยังทำหน้าปลงตกไว้ล่วงหน้า

พันเดินนำอัคนีไปยังหลังบ้าน ซึ่งพันเพิ่งเคยเยือนตอนไปดูต้นอสรพิษตามที่เจตบอก

“ถ้าคุณอัคนีไม่รังเกียจ นั่งลงก่อนดีกว่าครับ” พันหันหน้ามาพูดกับอัคนีก่อนจะนั่งลงบนรากขนาดใหญ่ของต้นไม้ที่รับน้ำหนักบ้านของพันไว้

“ไม่เป็นไรครับ ผมนั่งได้” อัคนีว่าแล้วนั่งลงบนรากข้างๆ พันอย่างไม่รังเกียจอะไร

“คุณพอจะบอกผมได้ไหมว่าทำไม” พันเปิดปากถามก่อน พลังสังเกตสีหน้าของอัคนีที่เหม่อมองไปข้างหน้า

“ถ้าคุณพันเคยคิดว่าตัวเองแข็งแกร่ง ถึงจะไม่ได้เก่งสุดๆ แบบคุณเฟิสต์ แต่ก็ไม่ได้อยู่ชั้นปลายแถว ก็อาจจะทำแบบเดียวกับผม ผมยอมรับว่าตอนที่ได้เจอคุณพัน ผมคิดว่าคุณพันคิดจะหลอกใช้คุณเฟิสต์ แต่หลังจากผมต่อสู้กับคุณ แล้วคุณเฟิสต์รู้ว่าผมกับเพื่อนๆ ที่เดินทางไปด้วยกันคิดอะไร คุณเฟิสต์ก็เลยบอกว่า คุณเฟิสต์ต่างหากที่เป็นคนขอติดตามพวกคุณ” อัคนีกล่าวพลังเหม่อมองข้างหน้า

พันที่รับฟังทั้งตกใจและชื่นชมเฟิสต์ เพราะอีกฝ่ายเป็นถึงสุดยอดผู้เล่นซึ่งหลายๆ คนเคารพและเชื่อมั่น แต่กลับยอมรับกับลูกน้องของตัวเองว่าขอติดตามเขาเข้าไป

‘แต่มันก็ไม่ใช่เหตุผลที่อัคนีจะขอเป็นลูกน้องเรา’ พันพลันนึกได้ว่าเขาไม่ได้ถามเรื่องเฟิสต์สักหน่อย จึงหันไปมองอัคนีว่าจะกล่าวอะไรต่อ ดูเหมือนว่าการกดดันของเขาจะได้ผล อัคนีจึงเปิดปากพูดต่อไป

“เมื่อผมโดนสำเร็จโทษแล้วตื่นมาที่เมืองเริ่มต้น ผมก็นั่งคิดเรื่องในวันนั้น และรู้สึกเสียใจมากที่ทำเรื่องไม่ดีลงไป ผมขอบอกว่าผมชื่นชมคุณมาก เพราะไม่ใช่แค่คุณอัดผม แต่คุณก็มีเวลาไปอัดไอ้เกย์กษัตริ้นั้นด้วย ขอบอกเลยว่าหมดของคุณหนักจริงๆ” อยู่ๆ อัคนีก็หันมามองหน้าพันด้วยตาเป็นประกาย

โรจจิต เอ้ย! ไม่ใช่ ไฉนตอนนี้เป็นการต่อสู้ชานแท้ พันถอยห่างจากอัคนีด้วยความตกใจ เขาจ้องคนที่เมื่อสักครู้อย่างทำหน้าเหม่อลอย แต่ตอนนี้นั้น...กินยาของบุหงาไปหรือเปล่า หรือว่าฤทธิ์ยาของบุหงายังไม่หายไป

“เอ่อ...” พันรู้สึกทำตัวไม่ถูกเมื่ออัคนีเล่นเปลี่ยนอารมณ์ไปมาแบบนี้

“หากคุณพันยังไม่ไวใจผม ผมก็ไม่ว่าหรวกครับ เพราะผมรู้ตัวว่าเคยทำอะไรเอาไว้” อัคนีพูดพลางมองหน้าพันด้วยสีหน้ามุ่งมั่น “แต่ให้ออกาสผมสักครั้งเถอะครับ!” อัคนีก็หัวขอร้องทันที

ถึงแม้พันจะไม่ค่อยเข้าใจเรื่องเกมมากนัก แต่ถึงอย่างไรเขาก็เกิดในครอบครัวของทหารและเป็นผู้ชายคนหนึ่ง การที่คนคนหนึ่งจะลดศักดิ์ศรีก็ทำให้คนอื่นนั้นเป็นเรื่องยากมาก แต่คนตรงหน้ากลับก้มหัวให้เขา และที่สำคัญคนคนนี้ยังเคยดูถูกเขาไว้มาก ดังนั้นอัคนีจึงต้องมีความคิดอย่างที่กล่าวจริงๆ ถึงได้ยอมกลืนน้ำลายตัวเองแบบนี้

“หากคุณมั่นใจที่จะติดตามผมก็เชิญเถอะครับ แต่ผมขอบอกไว้ก่อนว่า ที่จริงแล้วผมไม่ได้เก่งเหมือนคุณเฟิสต์ อาจจะด้อยกว่าคุณด้วยซ้ำ คุณยังคิดจะติดตามผมอยู่อีกหรือเปล่า” พันถาม

“ผมไม่เปลี่ยนใจแน่นอนครับ!” อัคนีรับคำเสียงดัง

ผู้เล่น จอมพราน ยินดีรับผู้เล่น อัคนี เป็นลูกน้องหรือไม่

“รับครับ”

พันตอบรับเสร็จก็เดินนำหน้าอัคนีกลับไป เขาหันไปมองหน้าพวกเอกก็เห็นแต่ละคนทำสีหน้าแปลกๆ แสดงว่ารู้เรื่องที่เขารับอัคนีเป็นลูกน้องแล้ว

“พวกเราไปกันเถอะครับ นี่มันก็เที่ยงกว่าๆ แล้ว กว่าจะเข้าถึงถ้าคงมืดพอดี” พันเอ่ยกับทุกคน ก่อนที่ทั้งหมดจะวาร์ปกลับไปยังจุดปลอดภัยในป่ามืด

“5-4-3-2-1-วาร์ป~!”

แสงสีขาวสว่างจ้าพลันเกิดขึ้นพร้อมกับการหายตัวไปของทั้งคณะที่ประกอบไปด้วยพัน เอก เนียง ทิน ยัน ริ อัคนี เงิน ทอง เจต หนูปิ่น พุก จุก เฟิสต์ โทนี่ ดาร่า และสุดท้ายคือ ชิน

จากนั้นการเดินทางของทั้ง 17 ชีวิตก็กำลังจะเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง พร้อมด้วยความไว้วางใจที่มีมากกว่าเดิม!

# 5

## รับน้อง

ในแฟงขนาดเล็กแห่งหนึ่งในอาณาเขตของบ้านหนองน้ำซับ ภูตสาวคนหนึ่ง กำลังรูนกับหม้อยาขนาดใหญ่ โดยมีภูตสาวอีกตนนั่งมองอย่างสนใจ

“นี่ๆ บุษงา กำลังทำอะไรอยู่เธอ” ภูตสาวนามว่าบุษยามองภูตสาวเพื่อนสนิท ที่ตอนนี้อยู่หน้าหม้อยา

“ก็หาเงินไงล่ะ นี่ๆ เพิ่งไปเปิดเจอสูตรใหม่มา ที่จะดัดแปลงให้เป็นยาคินชีพ สูตรบุหงาเจ้าเก่าไง” บุษงาพูดอย่างอารมณ์ดี เธอตัวนั้นแทน คนตามเข็มนาฬิกาบ้าง ทวนเข็มนาฬิกาบ้าง แล้วบนพิมพ์เหมือนรายมนตร์

บุษยามองเพื่อนรักแล้วส่ายหน้า ก่อนจะลุกออกไปจากห้องปรุงยาของบุหงา เธอเดินมองโน่นนี่ภายในอาณาเขตของบ้านอย่างสนใจ แม้จะเหงๆ ที่ไม่มีนายท่านอยู่ด้วย แต่เธอก็สามารถรู้ได้ว่านายท่านกำลังทำอะไร หรือว่าอยู่ที่ไหน คิดแล้วก็ไม่วอช้า บุษงารีบหยิบโทรศัพท์ที่เชื่อมต่อกับกล้องที่เธอแอบสั่งซื้อและรายมนตร์ติดไว้กับนายท่านออกมาทันที

ฟูๆ~!

หน้าจอโทรศัพท์ปรากฏภาพนายท่านกำลังคุยกับพวกลูกน้อง บุษยามองภาพ เบื้องหน้าอย่างสนใจแล้วเร่งเสียงให้ดังขึ้น เพื่อจะได้ยินเรื่องที่นายท่านของเธอกำลังพูดคุย

“นายครับ พวกผมขออนุญาตรับน้องใหม่ นะครับ” เสียงนี้บุษบาแน่ใจว่าน่าจะเป็น

เป็นเสียงของคนชื่อเอก

“ตามใจ” เสียงนายท่านของเธอนี้ บุษบาเงยหน้ามองโทรทัศน์

หลังจากฟังบทสนทนาสั้นๆ เสร็จ บุษบาก็ร้ายมนตร์ให้โทรทัศน์ลอยตามเธอจะ  
ได้รู้สึกเหมือนกับเวลาที่เธอติดตามนายท่าน

“วันนี้ไปเยี่ยมเจ้าหมูหยิ่งดีกว่า” คิดได้ดังนั้นบุษบาก็เดินไปทางบ้านพักของ  
เจ้าผู้ยกย่องทะเลทราย ที่ได้รับชื่อเล่นอย่างเป็นทางการจากเธอเอง

ก๊อๆ!

“หมูหยิ่งจ๊ะ บุษบามาเยี่ยมแล้วจ๊ะ” บุษบากล่าวพลางเคาะทางเข้าโพรงแรงขึ้น  
เธอไม่สบอารมณ์ที่หมูหยิ่งยังไม่โผล่หน้าออกมาให้เห็นหน้า

ก๊อๆ! ครีน~!

บุษบาเคาะแรงขึ้นทำให้สะท้อนไปทั้งโพรง จนกระทั่งหมูหยิ่งต้องยอมแพ้ ออก  
มาหาบุษบาโดยไวก่อนจะไม่มีที่ซุกหัวนอน

“เป็นเด็กดีเลี้ยงง่ายๆ จะได้โตไวๆ” บุษบาพูดขึ้นเมื่อเห็นหมูหยิ่งโผล่หัวออก  
มา

“วันนี้บ่อจ้งเลยหมูหยิ่ง มาเล่นแต่งตัวกันดีกว่านะจ๊ะ ก่อนอื่นเราก็ต้องมา  
เสริมสวยกันก่อน” บุษบาไม่พูดเปล่า แต่หยิบกล่องเครื่องสำอางของตนขึ้นมาทันที โดย  
ไม่สนใจเจ้าผู้ที่ตอนนี้น้ำกลิ้งน้ำตาไหลพรากๆ ด้วยความสังเวชในชะตากรรมของตัวเอง

“ฟอๆ~” (TT/TT) หมูหยิ่งได้แต่คร่ำในชะตากรรมของตัวเอง

“แยะจ้ง หมูหยิ่งยังไม่ล้างหน้าเลยนี่ เดี่ยวลงรองพื้นแล้วจะเป็นสิ่ว ถ้าอย่างนั้น  
ก็ล้างหน้าก่อนนะ” ว่าแล้วบุษบาก็เอางี้ไปรองน้ำมาสาดหน้าหมูหยิ่งอย่างอารมณ์ดี

“ฟอๆ~” (TT/TT) เจ้าผู้ยกย่องทะเลทรายที่ถูกเปลี่ยนชื่อสายพันธุ์เป็น หมูหยิ่ง  
ได้แต่ยอมจำนน

มันเย็นหัวมาให้บุษบาแล้วนี่ค่าง ถ้าเป็นเมื่อก่อนมันคงสู้ไม่ถอย แต่พอเจอ  
บุษบาและบุหงา เจ้าแห่งทะเลทรายเช่นมันกลับต้องยอมตกเป็นของเล่นแต่โดยดี

เมื่อบุษบาล้างหน้าหมูหยิ่งเสร็จแล้ว เธอก็ละเลงแป้งกระป๋องใส่หน้า หยิบ  
ลิปสติกมา 10 แท่ง ดินสอเขียนคิ้วอีก 10 แท่ง แล้วจัดการสร้างงานศิลปะอย่าง  
อารมณ์ดี

“สวยแล้วละ~!” บุษบามองผลงานของตัวเองอย่างพอใจในความสามารถอัน

เหลือนั่น

หน้าขาวใส (?)! ปากแดงอวบอิ่ม (?)! เรียวคิ้วคมเข้ม (?)!

ภาพที่เห็นเล่นเอาเจ้างูยักษ์ทะเลทรายอยากจะทำอะไรสักอย่างให้สลบเลยทีเดียว “หมดกัน ภาพลักษณ์ของงูยักษ์ทะเลทรายที่แสนยิ่งใหญ่” เจ้างูยักษ์ได้แต่คร่ำครวญในใจ มันรู้สึกโชคร้ายเหลือเกินที่ต้องมาอยู่กับสองภตุสาวนี้

“เอาละ เล่นกับหมูหยองเสร็จแล้ว ก็ต้องออกไปตรวจเยี่ยมเหล่าดอกไม้ที่น่ารักไปก่อนนะจ๊ะ หมูหยองตัวน้อย ล้าๆ~!” ว่าแล้วบุษบา ก็โบกมือบ้ายบาย พร้อมกับเดินไปกระโดดไปอย่างร่าเริง

**หลังจากพวกพันมาถึงจุดปลอดภัยแล้ว พันก็สั่งให้ทุกคนเดินทางทันที เพราะอีก 2-3 ชั่วโมงข้างหน้าก็จะมืดแล้ว**

“ทำไมพวกเราไม่พักที่จุดปลอดภัยต่อละคะ เฟิสต์” ดาร่าเอ่ยหลังจากพันประกาศให้ทุกคนรีบเดินทาง

“สงสัยว่าคุณพันจะเร่งทำเวลาแล้วละมั้ง ขึ้นพวกเรามาแต่พักบ่อยๆ ก็ไปไม่ถึงไหนสักที” เฟิสต์ให้เหตุผลตามความคิดของตน

“เอาละครับ ในครั้งนี้ผมจะพาทุกท่านเดินทางด้วยกันนะครับ เพราะทางที่พวกเราจะไปนั้นเป็นทางลัด ซึ่งแคบเกินกว่าที่เกวียนจะเข้าไปได้” พันอธิบาย

ดาร่าหันไปค้อนให้เจ้าคนคิดแผนการเดินทาง ก่อนจะรีบวิ่งไปหลังต้นไม้ ซึ่งเรียกให้คนทั้งคณะหันมามองมาอย่างสนใจ

“เอาละ พร้อมแล้ว~!” หลังจากดาร่าหายเข้าไปหลังต้นไม้ ไม่กี่วินาทีต่อมาเธอก็ออกมาในชุดพราวนสาว

“แพชั่นใหม่ของเธอหรือไง ยายดาร่า” เสียงแซวออกมาจากปากของเพื่อนชาย นายชินคนเดิม

ดาร่าไม่ตอบ เพียงแต่ส่งค้อนให้อีกหนึ่งทีแล้วแอบมองหน้าใครบางคน ส่วนใครบางคนที่ว่าก็หันมาส่งสายตาแปลกๆ ให้เธอ มันมีทั้งประกายขำขันและล้อเลียนในแบบที่เธอไม่เคยเห็น เมื่อใครบางคนรู้ว่าเธอมองอยู่ก็หันไปมองทางอื่นทันที ทำเอาดาร่าอดยิ้มไม่ได้ ‘แค่นี้ก็บรรลุดจุดประสงค์ที่เราอุตส่าห์หาชุดนี้มาใส่แล้ว’

“อืม...ที่ว่าชุดนี้ดีนะ จะได้เคลื่อนไหวถนัดๆ” เสียงของเฟิสต์ที่ดังขึ้นทำเอา

ดาราสะดุ้งโหยง เพราะเมื่อกี้เธอเพลอใจลอยไปนิดหน่อยเพราะสายตาของหนุ่มบางคน

“ที่จริงจะชุดอะไรดารา ก็เคลื่อนไหวถนัดอยู่แล้ว แต่เข้าป่าทั้งที ดาราเลยอยากแต่งตัวให้เข้ากับบรรยากาศบ้าง” ดาราตอบพี่ชายเสียงใส

หญิงสาวไม่ได้สบตาพี่ชายของเธอเลย เพราะสายตากำลังจดจ้องใครคนหนึ่งที่หันไปมองสภาพแวดล้อมรอบด้าน ส่วนเฟิสต์เองก็ได้สนใจอะไรต่อแล้ว มีเพียงชินที่ยังล้อเพื่อนสาวอยู่

เมื่อหญิงสาวคนเดียวในกลุ่มจัดการธุระเสร็จเรียบร้อยแล้ว พันก็พาทุกคนเดินทางต่อทันที

**ทางช้างเผือกที่พำนักไปนั้นไม่ได้สะดวกสบายเหมือนก่อน เพราะทางพวกนี้รกชัฏ และเต็มไปด้วยกิ่งก้านของต้นไม้ขนาดใหญ่ ทำให้พันต้องใช้มีดตัดเหล็กไหลแผ้วถางเส้นทางตลอดเวลา**

“ทางมันรกเหลือเกิน เกวว่าไหมเฟิสต์” ชินเอ่ยพลางเอามิดที่ห้อยเอวออกมาช่วยตัดกิ่งก้านที่กีดขวางเส้นทาง

“นั่นสิ รกจนเดินทางลำบากเหมือนกัน ว่าแต่ดารา กับโหน้เป็นยังไงบ้างล่ะ ไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม” เฟิสต์หันไปถามน้องสาวและน้องชายด้วยความเป็นห่วงตามประสาพี่ชายคนโต เขาพบว่าดารา กำลังร้ายคาถาคุ้มครองกาย ด้วยฤทธิ์ของคาถาทำให้หญ้าหรือกิ่งก้านอะไรก็ตามที่ไปโดนออร่าซึ่งครอบคลุมร่างของดารา ถูกทำลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยทันที

“โห~ยายดารา เล่นแบบนี้เลยเหรอ” ชินพูดเสียงดัง พลางปาดเหงื่อออกจากใบหน้า

“แน่นอนอะ คนเขามีสมองกับแบบนี้แหละ ในเมื่อมีคาถาให้ใช้ก็ใช้ซะ แถมวิธีนี้ยังประหยัดเวลาและประหยัดแรงอีกด้วย” ดาราตอบเล่นเอาทุกคนสะดุ้ง ไม่เว้นแม้แต่พันที่กำลังมั่นใจว่าดารา นับรวมตัวเขาด้วยหรือเปล่า

“อ้าว~ถ้าอย่างนั้นพี่ก็ไม่มีสมองด้วยนะสิ ดารา” เฟิสต์เอ่ยพร้อมกับมองน้องสาวด้วยสายตาประมาณว่า *หมายถึงพี่ด้วยเหรอ*

“โธ่ พี่เฟิสต์ ใครจะกล้าว่าพี่งั้น เหนอะๆ ดาราว่านายชินต่างหาก ตัวเองก็มีทักษะ คุ้มร่างครองกายต้นไม้ใช้เอง” ดาราเอ่ยพลางหันไปเยาะเย้ยเพื่อนชาย

“คุณพันครับ ไม่ต้องเดินนำแล้ว ให้ยายรถตัดหญ้านำทางก่อนดีกว่าจะได้เดินทางสะดวก” ชินหันมาพูดกับพันทันที โดยที่ไม่ลืมว่ากระทบนึงสาวคนเดียวในคณะ “ใครเป็นรถตัดหญ้าน่ะ นายชิน!” ว่าแล้วดาร์ก็หันไปเถียงกับชินอีกรอบ ส่วนพันที่ได้ยินเสียงทะเลาะกันของดาร์กับชินก็ได้แต่ขำในใจ พร้อมกับมองไปยังเส้นทางเพื่อตรวจสอบ พบว่าพวกเขาจะเข้าใกล้น้ำตกแล้ว

“นายมีอะไรหรือเปล่า” เนียงที่อยู่ข้างๆ เอ่ยขึ้นเมื่อเห็นพันขมวดคิ้ว

“ข้างหน้าน่าจะมือน้ำตก” พันเอ่ยลอยๆ เหมือนกำลังคุยกับตัวเอง

เนียงขมวดคิ้วตาม พลางหยุดเดินแล้วเอาหูแนบพื้นเพื่อตรวจสอบว่าข้างหน้ามีน้ำตกจริงไหม

“เป็นยังไงบ้าง?” พันถามขึ้น เมื่อเห็นเนียงลุกขึ้นยืนแล้ว

ตอนนี้ทั้งคณะกำลังสนใจว่าเนียงกับพันทำอะไรกันอยู่เลยมามุงรอบๆ ปรากฏว่าหลังจากเนียงเอาหูแนบพื้นแล้วหันมาพยักหน้าให้พัน พันก็หันหน้าไปสั่งเอกต่อทันที

“เอก อีกประมาณครึ่งกิโลเมตรจะมีน้ำตกเล็กๆ อยู่แห่งหนึ่ง พวกนายเดินนำไปก่อน ผมจะพาพวกคุณเฟิสต์เดินตามไปที่หลัง” พันออกคำสั่งทันทีตามที่เอกขอรับรองไว้ว่า อายากจะต้อนรับเด็กใหม่ในแบบฉบับคนบ้านหนองน้ำซับ พันเลยให้พวกเอกล่วงหน้าไปก่อนเพื่อจัดการรับน้อง

“ปะ พวกเรา อ้อ! นายต้องมาด้วยนะอัคนี ไหนๆ ก็ต้องเดินทางกับนายพันแล้ว นายจะต้องรู้จักการเตรียมงานไว้รอนายพันด้วย” เอกพูดด้วยน้ำเสียงแบบผู้แก่ประสบการณ์ แต่ถ้ามองดีๆ จะเห็นได้ว่าแวตามีเลศนัยซัดๆ

อัคนีเองก็รู้สึกแปลกๆ เช่นกัน แต่ไม่อาจปฏิเสธได้ ในเมื่อเอกดันดักไว้แล้วว่า เขาต้องรู้จักเตรียมงาน ‘เอาเถอะ ไปเรียนรู้งานบ้างก็ดีเหมือนกัน’ เมื่ออัคนีคิดได้ดังนั้น ก็เดินตามเอก ย่น และรีไป

“หวังว่านายอัคนีจะไม่ถอนสิทธิ์การเป็นลูกน้องของนายนะครับ” เนียงพูดเบาๆ กับพันสองคน แต่ก็ไม่พ้นถูกคนหูดีอื่นๆ ได้ยินจนได้

“หมายความว่ายังไงหรือครับ” เฟิสต์ถามขึ้นมาอย่างสงสัย เพราะลูกน้องของพันแต่ละคนมีท่าทางแปลกๆ จนเขาแปลกใจที่อัคนียอมตามเอกไปงายๆ ทั้งที่สีหน้าของเอกบ่งบอกว่ามีแผนการร้ายอย่างแน่นอน

“คือ...สิ่งที่พวกเราจะทำถือเป็นพิธีรับน้องใหม่ล่ะครับ อย่างเนียงนี่ผมพาไปบุก



ดงสมิง เอก ยัน และริมพาไปถล่มพวกหมี ส่วนทินก็อย่างที่รู้กันครับว่าตอนเข้าร่วมกลุ่มเขาเจออะไรมาตลอดทางบ้าง ซึ่งผมถือว่าช่วงนั้นเป็นการรับน้องใหม่ ส่วนกรณีของอัคนี พวกเอกเขาขอจัดการเอง แต่ไม่ต้องห่วงหรอกครับคุณเฟิสต์ ไม่ถึงตายหรอก” พันอธิบายด้วยสีหน้าปกติ

เฟิสต์พยักหน้าอย่างเข้าใจ จะว่าไปคนที่เข้ากิลด์เขาได้ก็ต้องผ่านการทดสอบเหมือนกัน

“นายท่าน ระวังตัวให้ตื่นะขอรับ มีอะไรไม่รู้แฝงตัวอยู่แถวก้อนหินด้านซ้ายมือห่างไป 30 เมตร” เสียงคุ้นหูกระซิบเตือน

พันจำได้ว่าเจ้าของเสียงคือ ทอง ซึ่งภูตหนุ่มตนนี้กับพรรคพวกต่างใช้เวทล่องหนทำให้ไม่สามารถเตือนได้อย่างออกหน้าออกตากัน เขาจึงไม่รอช้าเอาอาวุธคู่ใจประทับบ่าหันไปมองรอบข้าง แล้วเดินอย่างระมัดระวังมากขึ้น แม้มีดจะกลับไปอยู่ที่เอวแล้ว แต่เขาก็มั่นใจว่าสามารถเรียกใช้งานได้ทันหากมีอะไรเกิดขึ้น

เมื่อเฟิสต์กับคนที่เหลือเห็นท่าทางของพัน พวกเขาต่างก็รู้กันดีว่าจะต้องมีปัญหาแน่ๆ จึงเอาอาวุธขึ้นมาเช่นกัน

“ระวังให้ตื่นะครับ มันกำลังจ้องพวกเราอยู่” พันเตือนเสียงเบา แต่กลับเพิ่มความกดดันให้แก่คณะเดินทาง จนทุกคนกำอาวุธแน่นขึ้น แล้วช่วยกันมองหาภัยซ่อนเร้น

จากนั้นคณะของพันก็เดินทางต่อไปจนเข้าใกล้บริเวณที่สิ่งนั้นหลบซ่อนอยู่ เมื่อทุกคนเห็นว่าพันระวังกองหินมากเป็นพิเศษจึงทำตาม และแล้วทั้งหมดก็ผ่านกองหินนั้นไปได้โดยที่ไม่มีอะไรออกมา

“เฮ้อ~คงไม่มีหรอก” พอสิ้นเสียงของดารา รำสีดาก็กระโดดไปมาตามต้นไม้ก่อนจะแหวกหายไปทันที

“คงไม่มีอะไรหรอกจริงเหรอ~” ซินย่อนถามเพื่อนสาวที่ทำหน้าตื่นตะลึง

“ฉันก็แค่...พูดลอยๆ เข้าใจปะว่าพูดลอยๆ” ดาราพูดเสียงเบาก่อนจะเหลือบมองที่อื่น

“นั่นตัวอะไรหรือครับ คุณพัน” เฟิสต์ถามเพราะเขามองตามเงาดำนั้นไม่ทันจริงๆ

“สัตว์เลื้อยของภูตป่านะขอรับ นายท่าน” เงินกระซิบบอกพันเพื่อไขข้อข้องใจให้แก่เฟิสต์

“มันเป็นสัตว์เลื้อยของภูตป่านะครับ พวกเรารีบไปกันเถอะ เดี่ยวพวกนั้นจะคอย  
นาน” พันเอ่ยจบก็สั่งให้เนียงไประวังหลังคู้กับโพนี่ทันที เขานึกสงสัยว่าป่านนี้อันตราย  
เป็นอย่างไรบ้าง

“หวังว่าพวกเอกจะไม่เล่นแรงเกินไปนะ” พันคิดโดยที่ลืมไปเลยว่า นอกจากเงิน  
กับทองจะตามมาด้วยแล้ว ยังมีเจตอีกตน

ในเมื่อเจตที่ไม่เคยหยุดแสดงความคิดเห็นเย็บหายไปตั้งแต่เมื่อครู่ แปลว่าเจต  
ไม่พูดหรือเจตไม่อยู่ แล้วเจตจะไปไหน

“อ้าก~! ไม่เอางู~!” เสียงโหยหวนของใครสักคนทำเอาพันสะดุ้งตกใจ

“นายเป็นอะไรไป” ทินที่อยู่ข้างๆ พันรีบเอ่ยถาม

“ทินไม่ได้ยินเสียงอะไรหรอก”

“ไม่ใช่นาย” ทินตอบกลับพร้อมกับมองหน้าพันด้วยความสงสัย

พันได้ยื่นคำตอบเช่นนั้นก็ได้แต่กลืนน้ำลายตัวเอง ‘ไปดีเถอะนะนายอัคนี  
เวรกรรมต่างๆ ที่นายทำกับผม ผมยกโทษให้ อย่าจองเวรจองกรรมกันต่อไปเลย’

## 6

### เมื่อหนูๆ เล่นน้ำ

**หลังจากพวกพนักพบสัตว์เลื้อยของภูตป่า ก็ไม่มีตัวอะไรปรากฏกายอีกเลย** นอกจากสัตว์ป่าตัวเล็กๆ และเมื่อพวกเขาเข้าไปใกล้ น้ำตก ป่าที่เคยรกชัฏก็ค่อยๆ หายไป กลายเป็นทางโล่งๆ รายล้อมด้วยก้อนหินซึ่งมีตะไคร่สีเขียวเกาะ อีกทั้งบรรยากาศก็เย็นสบายผิดกับเส้นทางที่ผ่านมา

ไม่นานนักพนักก็พาทุกคนเดินทางไปถึงจุดนัดพบริม น้ำตก ซึ่งภาพตรงหน้าทำให้ทุกคนอดหยุดชมความงามมิได้ เพราะเมื่อน้ำซึ่งไหลลงมาจากที่สูงกระทบผืนน้ำด้านล่างจะมีละอองน้ำกระเซ็นและเกิดรุ้งกินน้ำ แต่เนื่องจากแสงกำลังจะหมดไป ภาพรุ้งกินน้ำที่พวกพนักเห็นจึงอยู่ได้ไม่นาน

“น้ำตกที่นี่ดูโล่งเลยนะคะ ดาร่าขอเล่นน้ำได้ไหมคะ พี่เฟิสต์” ดาร่าถามพี่ชายทันที

“มันอันตรายหรือเปล่าครับคุณพนัก” เฟิสต์ไม่ได้ตอบคำถามของน้องสาว แต่หันไปถามพนักแทน

“ถึงยังไงพวกเราก็อยู่ในป่าที่ได้ชื่อว่าอันตรายที่สุด หากคุณดาร่าอยากเล่นน้ำจริงๆ ก็ควรจะมีคนถืออาวุธคอยเฝ้าครับ” พนักเสนอแนะเพราะจะไปห้ามก็ใช้เหตุ

เมื่อตกลงกันได้แล้ว พวกพนักก็เดินไปยังที่พักซึ่งเอกกับพวกช่วยกันสร้างรอ และพบเต็นท์ขนาดใหญ่ 4 หลังตั้งเรียงกัน โดยมีกองไฟขนาดใหญ่อยู่ตรงกลาง และกองไฟขนาดย่อมตรงทางเข้ารอบๆ รวม 4-5 กอง หากมองเลยไปด้านหลังจะเห็นภูเขา

ส่วนด้านข้างห่างไปประมาณร้อยกว่าเมตรเป็นน้ำตก

“เป็นยังงัยบ้างเอก” พันเอ่ยถามทันที เมื่อเห็นเอกเดินมาจากทางที่ทอดไปยังน้ำตก

“ก็ถือว่าอึดพอใช้ได้ครับนาย แต่น่าเสียดายที่กลัวเจตจนสลบไป” เอกตอบ เพราะเขาเป็นคนทำหน้าที่วางแผนงานรับน้องใหม่ในครั้งนี้

“เอาเถอะ ได้แค่นี้ก็ดีแล้ว ว่าแต่ตอนนี้มีคนอยู่ไหนล่ะ”

“ยันกับรี้กำลังแบกมาครับนาย” เอกตอบ แล้วรีบพูดเสริมเมื่อเห็นว่าพันไม่สบายใจ “อัคนีไม่ได้เป็นอะไรหรอกครับ เพียงแต่พวกผมไม่อยากรปล่อยทิ้งไว้เลย แบกมาที่เต็นท์”

ยังไม่สิ้นคำดี ยันกับรี้ก็ประคองอัคนีเดินมาอย่างช้าๆ โดยมีครึ่งคนครึ่งงูเลื้อยตามมาอย่างสบายอารมณ์

“กรี๊ด~!” ดาราร้องออกมาด้วยความตกใจเมื่อเห็นเจต เฟิสต์ โทนี และชินก็ไม่มีใครหยาบหรือวูธรขึ้นมาทันที

“พวกนาย ด้านหลัง!” ชินตะโกนออกมาพร้อมกับเตรียมยกดาบฟาดฟันเจต หากเฟิสต์ไม่เอาดาบของตัวเองมาสกัดไว้ก่อน

“แกห้ามฉันทำไม เฟิสต์!” ชินถามเสียงดังอย่างมีนัยและโมโห

“ดูพวกคุณพนัก่อน” เฟิสต์ตอบเรียบๆ แล้วหันหน้าไปทางพวกพันที่ตื่นตระหนก เพราะเสียงของดารา่มากกว่า

ชินหันไปมองหน้าพวกพันที่ยังยืนเฉย ไม่มีท่าที่เดือดเนื้อร้อนใจกับการปรากฏกายของครึ่งคนครึ่งงู

“ขอภัยจริงๆ ครับที่ไม่ได้แนะนำให้รู้จักภูตของผม” พันเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นพวกเฟิสต์มองมาด้วยความเคลงใจ เล่นเอาทั้งสี่ตกตะลึง เพราะภูตนั้นเฝ้าว่าจะหากันได้ง่ายๆ แถมยังเป็นภูตครึ่งอสูรที่ดุร้ายและยากที่จะสยบ

“โหนฯ ก็แนะนำเจตแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็ขอแนะนำอีก 2 คนที่ตามมาด้วยก็แล้วกัน เงิน ทอง ออกมาหักทายพวกคุณเฟิสต์ทีสิ” เมื่อพันเห็นสีหน้าของพวกเฟิสต์ก็อยากแนะนำเพิ่ม

เพียงสิ้นเสียง บุษห่มผมผมสีเงินสวมเกราะอ่อนสีเงินก็ปรากฏโฉม ใบหน้าที่หันมามองพวกเฟิสต์ดังงามประดุจเทพบุตรผู้ลงมาเยือนพื้นพิภพ จากนั้นแสงสีทองดังแสง

ตะวันก็ปรากฏตามมา ก่อนจะเผยให้เห็นร่างของบุรุษหนุ่มรูปร่างมมสีทองสว่างซึ่งยากจะลืมเลือน

“...” พวกเพิสต์ต่างอึ้งกับสิ่งที่เห็น แม้พอจะรู้ว่าพวกภูตนั้นสลายหลอมกันทุกคน แต่ไม่นึกเลยว่าพบภูตที่หน้าตาดีขนาดนี้

ส่วนดาราที่มองภูตทั้งสองอย่างตกตะลึงเช่นกัน เมื่อตั้งสติได้เธอก็หันไปมอง พัน ก่อนจะวกกลับไปมองพวกภูต ตามด้วยพวกลูกน้องของพัน

“คุณพัน” ดาราเรียกพันเบาๆ

“ครับ” พันตอบรับเสียงแผ่ว เพราะไม่รู้ว่าดาราเรียกเขาเพราะอะไร

“ทำไม...ถึงแตกต่างกันขนาดนี้” ดาราเอ่ย

พันมองหน้าดาราอย่างงง ไม่เข้าใจว่าดารามีหมายถึงอะไรกันแน่ หลังจากทุกคนนิ่ง อึ้งเพราะคำถามของดาราพักหนึ่ง เอกซึ่งตั้งใจฟังทุกคำที่พันกับดาราสนทนาก็หัวเราะออกมา

“ฮ่าๆๆ โอ๊ย~! คิดได้ไงครับ คุณดารา ฮ่าๆๆ”

และแล้วทุกคนก็เริ่มเข้าใจ เมื่อมองพัน ภูตของพัน และลูกน้องของพันทุกคน ส่วนพันที่เริ่มขำใจและไม่โอหังเพราะยังไม่รู้ว่าทุกคนหัวเราะตนทำไมก็ทำตามบ้าง เขามองเหล่าภูตที่กำลังยิ้มแย้ม สลับกับบรรดาลูกน้องที่กำลังหัวเราะท้องคัดท้องแข็งอยู่บนพื้น แล้วเริ่มประมวผลผล

1. ภูตของเขาหล่อทุกคน ลูกน้องก็หล่อทุกคน...ส่วนเขาถึงจะหน้าตาดี แต่ยังไม่ถึงขั้นเทพแบบนั้น

2. ภูตและลูกน้องของเขาสูง 180 เซนติเมตรขึ้นไปทั้งหมด...ส่วนเขาสูง 175 เซนติเมตร

3. ภูตและลูกน้องของเขาล้วนมีเสน่ห์แบบผู้ใหญ่ แม้แต่ริที่ดูเหมือนเด็กๆ พอทำท่าซึ้งจริงจังแล้วกลับดูแมนอย่างไม่น่าเชื่อ...ส่วนเขานะหรือ ก็แค่ดูดีธรรมดา (!)

พันรู้แล้วละว่าทุกคนหัวเราะอะไร ก็เขาเกิดมาหล่อแบบ 180 องศา ไม่ได้หล่อ 360 องศาเหมือนคนอื่นๆ นี่นา

“ผมไปตรวจดูแถวน้ำตกก่อนนะครับ” ว่าแล้วพันก็รีบฉวยโอกาสหนีออกจากวงสนทนาด้วยความอาย

“คุณพันคะ!” ดาราเรียกเมื่อเห็นพันเดินหนี แล้วหันมาดูทุกคน “เสียมารยาท!

พวกนายหัวเราะคุณพั่นทำไม?”

“ก็ที่เธอบอกว่าแตกต่างไงละ ยายดารา เล่นซะเห็นภาพเลย ว่าแต่คุณพั่นเขา โกรธหรือเปล่า” ชินที่ตอนนี้หยุดหัวเราะแล้วตอบ เขารู้สึกกระอักกระอ่วนใจที่ดันไปหัวเราะพั่น

“ที่ฉันบอกว่าแตกต่างคือ ภูตกับลูกน้องดูอารมณ์ดี แต่เจ้านายกลับทำหน้านิ่งๆ ต่างหาก พวกนายเข้าใจไปถึงไหน?” ดาราตวาดแะัดจนทุกคนนิ่งอึ้ง ก่อนจะหันไปมองทางที่พั่นเดินไปอย่างสำนึกผิด

“อย่าบอกนะว่าพวกนาย...โธ~” ดาราหันไปมองคนอื่นๆ อย่างขุ่นเคือง...เอาเถอะ จะว่าไปมันก็น่าหัวเราะจริงๆ นั่นแหละ เพราะลูกน้อง ภูต และคนรอบข้างต่างดูดีขนาดนี้ แต่ตัวพั่นเองกลับดูธรรมดา แม้เธอจะรู้สึกว่าการมีธรรมดาจนมีเสน่ห์ ไม่อย่างนั้นพวกแปลกๆ คงไม่เกาะติดพั่นแะะหอก ขนาดอัคนีที่ได้รับฉายาว่า ยักษ์แห่งกิลด์ ผู้พิทักษ์มังกร ยังยอมเป็นลูกน้องเลย

“แล้วจะทายังไงดีละ พี่เองก็ดันหัวเราะไปแล้ว” เฟิสต์เอ่ยขึ้นมาอย่างรู้สึกผิด ความจริงเขาไม่ได้เสียดินขนาดนั้น และไม่ได้ตั้งใจหัวเราะให้พั่นรู้สึกอับอาย เพียงแต่รู้สึกเอ็นดู

ดารามองพี่ชายเธอ ‘นี่ก็อีกคน ไม่รู้ว่าติดใจอะไรพั่นนักหนา’

“ถ้าอย่างนั้นพวกนายก็ไปจ้อซะสิ ฉันจะอยู่เฝ้าแคมป์ให้เอง” ดาราเอ่ยพลางชี้ให้แต่ละคนไปยังทิศทางที่พั่นบอก แล้วมองตามยิ้มๆ เนื่องจากเธออยากรู้ว่าพวกนั้นจะจ้ออย่างไร จึงเรียกกล้องส่องทางไกลออกมาจากช่องเก็บของ

‘วันนี้ขอแอบส่องหน่อยก็แล้วกัน’ ดาราคิดในใจ ก่อนจะหามุมที่มองเห็นภาพชัดเจน

**พั่นบอกทุกคนว่าจะมาตรวจสอบ แต่เขากลับนั่งอยู่บนก้อนหินริมน้ำตก พลัง** ก้มลงมองภาพใบหน้าของตนที่เมื่อก่อนไม่เคยสนใจ แต่พอโดนคนคนนั้นชี้หน้าเปรียบเทียบกับบรรดาลูกน้องและภูต แล้วหัวเราะออกมา เขาก็อดท้อใจไม่ได้ และถามตัวเองว่าถ้าคนพูดไม่ใช่คนคนนั้น เขาจะรู้สึกท้อใจแบบนี้หรือไม่...ตอนนี้เขารู้สึกสับสนจริงๆ

“นายๆ โกรธพวกผมหรือ” เอกฉายาเสียงแปดหลอดเดินมานั่งสะกิดไหล่พั่นที่ก็ยังนั่งนิ่งต่อไป

“คุณพัน พวกผมไม่ได้ตั้งใจหัวเราะเยาะเรื่องความสูงหรือรูปร่างเลยนะครับ”  
เฟิสต์ขอโทษ แต่เหมือนมีลูกศรแทงใจพันทุกคำ พันจึงยังนั่งนิ่งต่อไป

“นายๆ นายโกรธพวกผมจริงๆ เหรอ” เนียงเข้ามาถามอีกคนแล้ว  
‘ตัวป่วนมากันครบแบบนี้ต้องแก้เผ็ด’ พันนึกพลางทำเป็นนั่งนิ่งรอให้เหยื่อ  
ทั้งหลายหลงกล

เมื่อพวกสมุนและเฟิสต์เข้ามาล้อมรอบพัน พันก็ยืนขึ้นแล้วเดินหนี เมื่อพวก  
เอกเดินตามจนถึงจุดที่เหมาะสม เขาก็หันไปมองทุกคนแล้วพูดว่า

“งั้นก็...ลงไปเล่นน้ำเลย ไป~!”

พันพูดจบก็ผลักเอกและเนียงที่อยู่ใกล้ที่สุดลงน้ำก่อนใครเพื่อน ตามด้วยคน  
อื่นๆ ที่น่าจะหลบพัน แต่ผอญูนิ่งอึ้งเพราะท่าทางที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของพัน  
จึงตกเป็นเหยื่อลงไปว่ายน้ำด้านล่าง

ตูมๆ!

“แฉะๆ นายเล่นแบบนี้เลยหรอ เอาละ พวกเราจัดการ!” เอกที่โผล่พ้นน้ำเอ๋ย  
เสียงดัง และมีที่ท่าว่าแค่นี้ต้องชำระ

“เฮ้ย~! เหวอๆ!” พันร้องเมื่อถูกคนด้านหลังจับตัวไว้

ตูม!

“หน้อย~ทิน!” พันตะโกนอย่างขุ่นเคือง เมื่อทินที่ขึ้นมาจากน้ำตอนไหนไม่รู้จับ  
ตัวเขากระโดดลงน้ำพร้อมกัน

ผ่านไปสักพักเสียงหัวเราะของบรรดาชายหนุ่มก็ดังขึ้น เมื่อผลปรากฏว่าได้ลง  
เล่นน้ำทุกคน แต่ละคนนั่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียวกันนอนอาบ เนื่องจากระบบของเกมทำให้  
ไม่มีใครสามารถถอดเสื้อผ้าทั้งหมดได้ แต่ก็อุตุสำหมีคนคิดอะไรแผลงๆ

“จะว่าไป...รูปร่างของคุณเฟิสต์กับทินก็ใกล้เคียงกันนะ” คนที่แสดงความ  
คิดเห็นแบบนี้จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจากเอกเจ้าเก่า

เมื่อพันมองเฟิสต์สลับกับทินก็คิดว่า ‘จริงแฮะ’ หากทินเป็นร่างจำแลงของ  
เทพบุตรกรีกที่ดูองอาจ เฟิสต์ก็เปรียบเสมือนราชาไร้พ่ายบนหลังอาซา

“จริงด้วย นายรูปร่างพอๆ กับฉันจริงๆ นั่นแหละทิน” เฟิสต์พูดเมื่อลองเปรียบ  
เทียบตัวเองกับทิน

ปึกๆ! เสียงพันลองเอากำปั้นทุบกล้ำเนื้อของทั้งสองดังขึ้น  
 “ซิ! แน่นจริงๆ” พันเอ่ยด้วยสีหน้าอิจฉาที่ทั้งสองมีรูปร่างแข็งแรงขนาดนี้  
 “จริงอะนาย ไหนๆ เอกขอลองบ้าง” ว่าแล้วเอกก็ฉวยโอกาสที่เฟิสต์กับทินกำลัง  
 อึ้งลอบแตะกล้ำของทั้ง 2 คน

“เฮ้ย~!” เฟิสต์กับทินร้องขึ้นพร้อมกัน ทั้งคู่ต่างหน้าขึ้นลี  
 “อะฮะ!” เสียงหัวเราะของคนอารมณ์ดีประจำกลุ่มดังขึ้น ทำเอาเฟิสต์กับทิน  
 คิ้วกระตุก ส่วนพิน่ะหรือ หลบฉากไปหาเตียงเรียบร้อยแล้ว ปล่อยเหยื่อที่ไม่ยอมดู  
 ตาม้าตาเรือเป็นตัวล่อ รอดูเวลาที่พินำมังกกับพินำหมาป่าเข้าเหยื่อ

“นายท่านขอรับ ไม่ไปร่วมวงกับเขาหรือขอรับ” เจตเอ่ยถามพิน  
 พินที่หันหน้ามาเจตอดสะอึกใจไม่ได้ ก็ทางอันใหญ่โตของเจตเกือบทำให้เขา  
 คิดว่ามีอนาคตอายุในน้ำชะแล้ว

“ไม่หรอก ปล่อยให้พวกนั้นเล่นกันดีกว่า” พินตอบเจตที่แกว่งทางไปมาเหมือน  
 ทางเสือ เขาหันไปมองเฟิสต์กับทินที่กำลังลือกคอกเอก แล้วลงมือจิกจี้ทั่วตัว ทำเอาเอก  
 ดิ้นจนน้ำกระจาย ก่อนที่ความรู้สึกเหมือนถูกจ้องมองจะทำให้เขารีบหันไปมองรอบๆ  
 อย่างสงสัย

อันที่จริงพันพอรู้อยู่แล้วว่าดาว่าแอบใช้กลล่องสองทางไกลแอบมอง ก็ใครใช้ให้  
 แม่คุณไปยืนในมุมที่เห็นชัด แถมแสงแดดยังสะท้อนกับเลนส์อีกต่างหาก เพียงแต่ใน  
 ความรู้สึกของเขา จะต้องมีคนแอบมองมากกว่านี้แน่!

ทว่าก่อนที่จะคิดอะไรมากกว่านี้ ก็มีคนมาจับแขนสองข้างของเขา แล้วพูด  
 ว่า

“มาดำน้ำกันดีกว่า นายจ๋า~”

“ไม่!” พินรีบร้องปฏิเสธ แต่ถูกจับคาน้ำเสียก่อน

ซ่า~! เสียงน้ำกระจายดังขึ้น

**-ณ บ้านหนองน้ำขับ-**

“ว้ายๆ~! กรีดกร๊าดๆ” หุ่นเท่เนอะเธอ” เสียงของสาวๆ ดังขึ้นเมื่อเห็นภาพในจอ  
 โทรศัพท์ที่ทานบุษบาแจก

หลังพินออกเดินทาง สาวๆ ดอกไม้ต่างบ่นกันแซะแซว่าไม่เห็นนายท่านบ้างละ



คิดถึงนายท่านบ้างละ เล่นเอนูซบาแทบร้องกรี๊ด เพราะมัวแต่ดูแลดอกไม้พวกนี้จนเสียเวลาเดินเล่นอันมีค่า เธอจึงไปปรึกษาขุนนางและได้รับคำแนะนำว่า ควรแจกโทรทัศน์แบบที่เธอพกให้ดอกไม้แต่ละต้น ทำให้สาวๆ ดอกไม้ได้ชมอาหารตากันจนหน้าใจ

“นายท่านเจ้าคะ อย่าเศร้าไปเลย ถึงนายท่านจะต๊ายไปหน่อย แต่ก็เร้าใจมาก เจ้าคะ ซิกซ์แพ็กน้อยๆ นั้นก็น่าดูปลื้จริงๆ” ว่าแล้วดอกไม้สีแดงก็ล้มลงกับพื้น โดยที่มีน้ำสีแดงกระฉูดออกมาจากปากใบ

# 7

## ข้างน้ำ

“บุงๆ แค่นี้!”

เมื่อพ้นสลัดหลุดจากมือของคนบางคนที่ยับหัวเขาคดน้ำก็เงยหน้ามองหาผู้กระโดดซึ่งไม่ใช่ใครที่ไหน นอกจากเอกกับเนียงที่อยู่ไม่ไกล ‘อย่างนี้นั่นต้องโดน’

“เงิน ทอง เจต จัดการ!” พันตะโกนสั่งบรรดาญาติ เขาคนเดียวคงจะจัดการ 2 คนนี้ไม่ไหวแน่ๆ ดังนั้นต้องหามาหมู่ไว้ก่อน แต่แล้วกลับมีเสียงน้ำกระฉ่ำ เมื่อเหยื่อตรงหน้ารู้ว่ามิใช่ชะตากรรมเช่นไรรอดตนอยู่ทะยานหนีไปก่อน แถมยังไม่หนีไปเปล่าๆ เพราะหนีบพันไปด้วยอีกคน

“เฮ้ยๆ! ปล่อยนะเว้ย ไอ้พวกบ้า~!” พันที่ถูกเอกกับเนียงจับล็อกตะโกน

“ถ้าพวกผมปล่อยนาย พวกญาติแสนรักของนายก็เล่นงานพวกผมแน่สิครับ” เนียงหันมาตอบพันที่ถูกพวกตนพาวัยน้ำหนีไปด้วยกัน

แต่เมื่อถึงกลางน้ำ อยู่ๆ พันก็หยุดโวยวาย สัญชาตญาณของเขายกบอกว่า อะไรบางอย่างกำลังตรงมาทางนี้

“ไป! ขึ้นฝั่งเดี๋ยวนี้!” เขาริบทะโกนบอกให้ทุกคนหนีขึ้นฝั่งทันที

“กรี๊ด~! ช้างน้ำ!” ดาราตะโกนสุดเสียงจากที่ซ่อน เมื่อส่องกล้องไปเห็นเงาของสิ่งที่เคลื่อนมาแถวที่พี่ชายเธออาบน้ำ

พันผละไปแล้วรีบหันไปข้างหลัง ก็พบกับช้างน้ำตัวจริง จนอดไม่ได้ที่จะความหากำลังมาถ่ายรูป

“นาย~/คุณพ่~!”

ทุกคนร้องอย่างตกใจเมื่อขึ้นฝั่งแล้วไม่เห็นพ่ แต่เมื่อมองไปที่น้ำตกกลับเห็นพ่ยืนริ้วชัตเตอร์อยู่กลางสายธาร

“นาย~ทางนี้มุมสวยกว่า~!”

เสียงใครคนใดคนหนึ่งบอกพ่ ทำให้เขาวิ่งไปถ่ายรูปในมุมสวยที่สุดชีวิตทว่าเมื่อไปถึงและเตรียมจะยกกล้องขึ้นกลับก็มีมือหนึ่งเลื่อนมาจับกล้องไว้ เมื่อพ่เงยหน้าก็พบว่าพ่เป็นพ่

“นายครับ มอนสเตอร์มาแล้วครับ” เสียงเตือนสติเบาๆ ทำให้พ่เพ่งรู้อีกตัวว่าทำอะไรลงไป เลยได้แต่ส่งยิ้มแห้งๆ ให้คนอื่นๆ อย่างรู้สึกผิด

“แปร่น~!”

เสียงร้องของช่างนำตัวนั้นดังขึ้นทำให้ทุกคนสะดุ้งตกใจ โดยเฉพาะเมื่อตรงหน้าพวกเขาคือ มอนสเตอร์ที่ท่อนบนเป็นช่าง ท่อนล่างเป็นปลา และสูงราวๆ 4-5 เมตร

“นั่นมันตัวอะไรกัน” ดาราเอ่ยด้วยเสียงลั่นๆ

“กฤษณารวี สัตว์ในตำนานที่ว่ากันว่าอาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์” เมื่อพ่ได้ยินคำถามของดารา ก็รีบตอบ โดยที่สายตายังไม่ละไปจากกฤษณารวี ซึ่งน่าแปลกที่กฤษณารวีเองก็ไม่ได้ละสายตาไปจากพวกพ่เหมือนกัน มันแค่จ้องมองพวกเขาเฉยๆ ไม่ได้ตรงเข้ามาทำร้ายแต่อย่างใด

“ทำไมมันถึงไม่เข้ามาจู่โจมพวกเราล่ะ” ดาราตั้งข้อสงสัย

“ผมคิดว่าเพราะมันหวงถิ่นมากกว่า เอาเถอะ พวกเราเองก็เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วไปพักผ่อนกันก่อนดีกว่า” เฟลด์แสดงความคิดเห็น ส่วนประโยคท้ายๆ เขามายถึงเหล่าชายหนุ่มที่ตอนนี้อยู่ในสภาพล่อแหลมกันทั้งนั้น

“อ๊ย! งั้นดาราไปรอที่แคมป์ก่อนนะคะ” ว่าแล้วดารา ก็ชิงหนีไป

พวกหนุ่มๆ ที่ช็อกเมื่อรู้ตัวว่าวิ่งขึ้นบกด้วยสภาพเช่นไรก็รีบแต่งเนื้อแต่งตัวกันยกใหญ่ เล่นเอาผู้ชมทางบ้านอดผิดหวังไม่ได้

**-ผู้ชมที่บ้าน-**

“เธอว่าช่างนำตัวนั้นดูคูลๆ ไหม” ช่างสาวที่ตัดดอกจำปีถาม

“เอ๊ะ! เคยเห็นที่ไหนนะ ฉันเองก็ลืมไปแล้วเหมือนกัน” ช่างสาวที่ตัดดอกชบาตอบ

เมื่อข้างทั้งสองคิดไม่ออกก็เลิกคิดทันที เพราะถ้าทำหน้านี้ไว้ขวบขวบอาจจะเกิดวีรกรรมซึ่งพวกเธอรับไม่ได้

เหตุที่ทำให้สองข้างสาวมาอยู่ที่นี่ก็คือ บุษบามีความคิดว่านอกจากที่นี่จะมีบ่อโคลนแล้ว ยังมีบ่อน้ำแร่และบ่อน้ำนมครบสูตร บรรยาการก็สบายและอบอุ่น น่าจะใช้ประโยชน์หาเงินได้ จึงล่อให้พวกข้างเข้ามาใช้บริการ ยังมีถ่ายทอดสดรายการ สดจากป่ามืดถึงหนองน้ำซับ แสดงโดยจอมพราน ข้างเฒ่าข้างแก่ก็ยิ่งพากันมานั่งแช่น้ำร้อนรำลึกความหลังถึงสมัยเด็กซึ่งยังอาศัยอยู่ที่ป่ามืด

“ท่านผู้เฒ่าฯ ข้างตัวนั้นแปลกจังเลย” ข้างตัวเล็กๆ เอ่ยถามท่านผู้เฒ่าของโซลง  
 “ดูให้ดี นั่นเรียกว่า ภูมฺุขรวารี หรือ ข้างน้ำ ซึ่งว่ากันว่าเป็นผู้พิทักษ์สายน้ำ ไม่นึกเลยว่าจะได้เห็นอีก” ท่านผู้เฒ่าตอบพร้อมกับมองภาพของสิ่งที่ข้างน้อยสนใจ

**พื้นที่กำลังแอบมองข้างน้ำแช่น้ำตกนึกจนว่า ทำไมข้างน้ำตัวนี้ถึงได้วนเวียน**  
 อยู่หน้าน้ำตกไม่ยอมไปไหน แถมสายตายังจับจ้องไปที่น้ำตกเพียงอย่างเดียวราวกับมีภารกิจที่ต้องทำให้สำเร็จ จนไม่สนอะไรในโลกนี้อีกแล้ว

“เอก ตอนนายมาสำรวจแถวนี้ เจอข้างน้ำตัวนี้หรือเปล่า?” พันถาม

“ไม่น่นาย พวกผมอยู่แถวนี้เกือบๆ 2 ชั่วโมง แต่ไม่เห็นตัวอะไรเลย” เอกที่ร่วมวงแอบมองตอบ

“กลับแคมป์ไปก่อนเลย เอก เดี่ยวผมมา” พอสั่งเสร็จพันก็รีบวิ่งออกไปทันที ก่อนที่เอกจะทันได้ห้าม

พันเดินลัดเลาะไปตามโขดหิน สายตาจับจ้องข้างน้ำเพื่อสังเกตท่าทีของมัน แม้ตอนนี้มันจะไม่ได้แสดงท่าทีอะไรอีก นอกจากนอนนิ่งใกล้กับน้ำตก แต่เขาก็สังเกตเห็นว่า มันหันหัวไปทางน้ำตกแทนที่จะหันมาอีกฟากหนึ่ง

ผู้เล่น นักรบ ติดต่อมาค่ะ

/มีอะไรหรือครับ คุณเพิสต์/

/คุณพันครับ ผมอยากให้คุณพันกลับมาที่แคมป์จะได้ไหมครับ/

พันนั่งคิดเมื่ออยู่ๆ เพิสต์ก็ติดต่อมาเพื่อพูดเรื่องนี้

/ได้ครับ/

พันตัดสินใจติดต่อไป เขามองข้างน้ำเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะพกความสงสัย

เกี่ยวกับความแปลกประหลาดของมันไปปรึกษาหารือกับผู้ที่มีประสบการณ์อย่างเฟิสต์และคนอื่นๆ

**“ก็เป็นอย่างที่ผมเล่ามานั่นแหละครับ”** หลังจากพ้นเลิกชมมองข้างน้ำแล้ว

เขาก็เอ่ยข้อสงสัยต่างๆ มาปรึกษาคณะ

“จะว่าไปมันก็น่าแปลกอย่างที่คุณพັນว่าจริงๆ” ชินเห็นด้วยกับพັນ ส่วนเฟิสต์ทำสีหน้าครุ่นคิดขณะที่คิดวิเคราะห์พฤติกรรมของข้างน้ำตัวนั้น

“ข้างน้ำหันหน้าไปทางน้ำตกตลอดเลยหรือครับ คุณพັນ” เฟิสต์ถามขึ้นหลังจากครุ่นคิดเรื่องนี้

“ใช่ครับ” พันตอบพลางมองหน้าเฟิสต์ เพราะคิดว่าเฟิสต์คงรู้อะไรบางอย่างแล้ว

“ผมคิดว่าที่ข้างน้ำตัวนั้นปรากฏตัวขึ้น ก็เพื่อชี้แนะหรือปกป้องสิ่งที่อยู่ในน้ำตก” เฟิสต์สันนิษฐานจากสิ่งที่ตนเคยประสบพบระหว่างการล่ามอนสเตอร์

“แบบนี้...พวกเราไปดูกันเถอะว่ามันคืออะไรกันแน่ หากเป็นของดีก็เยี่ยมเลยไม่ใช่หรือคะ” ดาราพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“ผมคิดว่าเราปล่อยเจ้าสิ่งที่อยู่ในน้ำตกไปจะดีกว่า คุณพันว่ายังไงครับ” เฟิสต์หันไปถามพันที่นั่งอยู่บนโซดหินเตี้ยๆ เยื้องเต็นท์ไปนิดหน่อย

“แล้วแต่คุณเฟิสต์จะดีกว่าครับ” พันยิ้มน้อยๆ เพราะที่เฟิสต์พูดมาเหมือนกับที่เขาคิดไว้เลย

“ที่เฟิสต์คะ ทำไม่ไม่ลองไปดูเหรอคะ มันไม่น่าจะใช้เวลานานสักหน่อย” ดาราเอ่ยแย้ง เพราะอยากรู้อะไรคือสิ่งที่ข้างน้ำเฝ้ากันแน่

“นั่นสิ เฟิสต์ ทำไม่ไม่ลองเข้าไปดูก่อนล่ะ” ชินเอ่ยสนับสนุนดารา เพราะเขาเองก็อยากรู้เหมือนกัน

“ผมคิดว่าที่พี่เฟิสต์ไม่ยอมให้เราไปพิสูจน์ เพราะกลัวว่าข้างน้ำตัวนั้นจะหันมาโจมตีพวกเราใช่ไหมครับพี่” โทนีพูดพลางหันไปทางพี่ชายของตน

“อย่างที่โทนีพูดนั่นแหละ ถ้าเป็นที่อื่นพี่อาจจะพาพวกเราไปดูแล้ว แต่ตอนนี้พวกเราอยู่ในป่า หากตายไป กว่าจะเดินทางมาถึงที่นี่ไม่รู้ว่าจะต้องใช้เวลานานขนาดไหน พี่คิดว่าเราไปตามทางของเราจะดีกว่า” เมื่อเฟิสต์ให้เหตุผลจบก็ยืนขึ้น “วันนี้คงไม่มีเวลามานั่งทำอาหาร ขอให้ทุกคนเกาะกล่อ่งอาหารมาทานแทน หากใครไม่มีให้ไปเบิกที่ดารา

ได้เลย”

เมื่อเฟิสต์พุดตัดบทเรื่องของที่อยู่ในน้ำตก ทุกคนก็พากันแยกย้ายไปหาหมกกินข้าว โดยพันเลือกที่ซึ่งหันหน้ายังไปทางสู่น้ำตก แล้วแกะกล่องอาหารที่สั่งมาจากภัตตาคารมากินอย่างเพลิดเพลิน

### -ณ ห้องประชุม-

“ทุกท่านคงทราบแล้วว่าทำไมพวกเราถึงได้จัดประชุมด่วนขึ้นในวันนี้”

ชายวัยกลางคนท่าทางภูมิฐานเอ่ยขึ้นจากหน้าห้องประชุมของธนาคาร ซึ่งแน่นอนว่าบรรดาผู้เข้าประชุมจะต้องเป็นระดับหัวหน้าขึ้นไป เนื่องจากเนื้อหาของการประชุมที่เกี่ยวข้องกับการเงินและเศรษฐกิจของทั้งเกม

ชายผู้นี้คือ มาดาฟ โยเกะ ประธานธนาคารเซฟมันนี่ผู้มีวิสัยทัศน์ก้าวไกล ด้วยการริเริ่มเข้ามาเปิดสาขานาคารในเกมผันที่เป็นจริงเป็นคนแรก ทำให้ธนาคารเซฟมันนี่หรือชื่อในเกมคือ ธนาคารเอเชียบูรพา กลายเป็นผู้นำทางการเงินของเกมออนไลน์ชื่อดังนี้ทันที

ในเมื่อเขาเป็นคนเปิดประชุมด่วนครั้งนี้ ย่อมทำให้ทุกคนตื่นตระหนกเหลือเกินว่าจะเกิดอะไรขึ้น

“อย่างที่ทุกท่านทราบดี เงินที่หมุนเวียนในเกมผันที่เป็นจริงนั้นลดลงมาก แม้ทางเกมจะเพิ่มกิจกรรมแจกเงินรางวัล หรือเร่งให้มอนสเตอร์เกิดเร็วขึ้นกว่าเดิม” ประธานมาดาฟเข้าสู่ประเด็นหลักทันที ส่วนทุกคนต่างกลืนน้ำลาย เนื่องจากพอจะทราบจุดมุ่งหมายของประธานมาดาฟแล้ว

“ถึงแม้ว่าธนาคารของเราจะอยู่รอดท่ามกลางวิกฤตเศรษฐกิจ และมีเงินฝากอยู่ในระบบไม่ต่ำกว่าแสนล้านล้านเม็ต ใช้...ตัวเลขนี้อาจดูมาก แต่อย่าลืมว่านี่เป็นเงินของผู้เล่นพันล้านคนที่เปิดบัญชีกับธนาคารของเรา ซึ่งเป็นจำนวนมากกว่า 70% ของผู้เล่นเกมผันที่เป็นจริงทั้งหมด” ท้ายประโยคที่ประธานมาดาฟกล่าวฟังดูมีความพอใจอยู่บางส่วน

“เฮ้อ~แต่แล้วเงินฝากก็มีแนวโน้มว่าจะลดลง เนื่องจากอีกเพียงไม่นานก็จะมีงานประลองประจำปี ซึ่งเหล่ากิลด์และผู้เล่นมากมายต่างกระตือรือร้นจะลงสมัคร นั่นหมายถึงเงินจะถูกถอน และราคากลางของสินค้าที่ NPC ขายจะสูงขึ้นตามอุปสงค์ที่

เพิ่มขึ้น”

“ถ้าเช่นนั้นท่านประธานมีวิธีรับมือวิกฤตที่จะเกิดขึ้นยังไงหรือครับ” อังคารซึ่งเป็นผู้จัดการอาวุโสฝ่ายเกมถาม

ธนาคารในเกมและโลกจริงนั้นมีข้อแตกต่างกันหลายอย่าง และปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งคือพฤติกรรมของลูกค้ายาในเกมมักใช้เงินโดยไม่คิดหน้าคิดหลัง หากช่วงงานประลองประจำปีผู้เล่นมักถอนเงินหรือกู้เงินเพื่อซื้อไอเทม มีผู้นำสินค้าออกประมูลแล้วลูกค้ารายใหญ่ของธนาคารถอนเงินฝากทั้งหมดเพื่อประมูลของดังกล่าว ย่อมทำให้กระแสเงินสดติดลบและธนาคารขาดสภาพคล่อง อันจะนำมาซึ่งหายนะทันที

ปัง! ประธานมาดาฟเอามือทูปโตะ ทำเอาทุกคนในห้องประชุมสะดุ้ง

“เรื่องนั้นผมมีแผนรับมือแล้วครับ เพราะหลังจากดูข้อมูลการฝาก-ถอนทั้งหมดผมพบว่ามีความเสี่ยงที่ลูกค้าไม่ถอนเงินนานพอสมควร จนมียอดเงินฝากมหาศาลเกินกว่าจะใช้ครั้งเดียวหมด”

เมื่อท่านประธานพูดถึงเรื่องนี้ทุกคนที่ฟังต่างก็หุบหู เพราะคนที่มึลหิทธิข้อมูลดังกล่าวมีแต่ประธานมาดาฟและผู้จัดการซึ่งยากจะต่อแยะอย่าง กนก พิระสุช หลังจากท่านประธานดื่มน้ำให้หายคอแห้งแล้วก็เริ่มกล่าวต่อ

“ดังนั้นทุกท่านไม่ต้องเป็นห่วง แผนการนี้จะถูกนำไปปฏิบัติทันที เลิกประชุมได้อ้อ! คุณกนกอยู่คุยกับผมก่อน ผมมีเรื่องเกี่ยวกับเจ้าของบัญชีจะปรึกษา”

เมื่อประธานมาดาฟกล่าวจบผู้ร่วมประชุมก็อยากคุมจัดการคนพูดกลางที่ประชุมขอหาเกริ่นให้่อยากรู้แต่กลับไม่ยอมตอบ ทว่าก็ได้แต่กัดฟันลุกขึ้น แล้วเดินออกจากห้องประชุมโดยไม่กล้าชักใช้ท่านประธานใหญ่ เพราะกฎเพียงข้อเดียวที่ประธานมาดาฟตราขึ้นด้วยตัวเอง ซึ่งใครไม่ทำตามอาจถึงขั้นโดนไล่ออกนั่นคือ *ประธานใหญ่สุด*

แม้จะมีคนนิทาว่าเผด็จการ แต่มีน้อยครั้งที่ประธานมาดาฟจะใช้กฎนี้ และที่สำคัญคือ ในเมื่อธนาคารยังเจริญก้าวหน้าย่อมไม่มีคนกล้าขัด

“มีอะไรหรือครับ ท่านประธาน” กนกเอ่ยเมื่ออยู่กับท่านประธานสองต่อสอง

“คุณกนก พอจะติดต่อกับเจ้าของบัญชีนี้ได้ไหม ผมอยากทำข้อตกลงบางอย่างกับเขา” แม้ี่น้ำเสียงที่ท่านประธานใช้ถามจะไม่น่าเกรงขามเท่าตอนประชุม แต่ก็ทำให้คู่สนทนาารู้สึกเกรงใจอยู่ดี

“ก็พอติดต่อก็ได้ครับ ว่าแต่ท่านประธานมั่นใจได้ยังไงว่าเจ้าของบัญชีจะตกลง”

กนกถาม เมื่อเห็นข้อมูลเจ้าของบัญชี แม้แต่เขาที่เป็นคนดูแลบัญชีของพันกับมือก็ยัง  
อดตกใจกับตัวเลขไม่ได้

### เอกสารลับสุดยอด

**รหัสบัญชี :** ASP000897385230513

**เจ้าของบัญชี (ชื่อจริง) :** พันธรัก รากแก้วประเสริฐ

**เจ้าของบัญชี (ชื่อในเกม) :** จอมพราน

**จำนวนเงินในบัญชี :** 20,800,000,000,199 ลูก\*

หมายเหตุ : จำนวนเงินในบัญชีมาจากข้อมูลที่ตรวจสอบครั้งล่าสุด เนื่องจาก  
บัญชีมีการเคลื่อนไหว

“ผมคิดว่า คุณจอมพราน จะต้องไม่ปฏิเสธข้อเสนออย่างแน่นอน” ท่านประธาน  
กล่าวด้วยสีหน้ามั่นใจ จนนกนอยากรู้เหมือนกันว่าท่านประธานของตนจะมีข้อเสนอ  
อะไรให้ผู้เล่นที่เข้าใจยากที่สุดอย่างจอมพราน

/ติดต่อผู้เล่น จอมพราน/



## 8

### แพนกระตุน

เมื่อทุกคนกินอาหารเสร็จก็เริ่มแบ่งเวรยามกัน โดยกะแรกเป็นของพันกับเนียง  
ซึ่งมานั่งเฝ้าบริเวณที่นั่งกินข้าวเย็นกัน

กรอบแกรบ~

เสียงใครสักคนเหยียบใบไม้ดังขึ้น เมื่อพันได้ยินก็รีบหันไปมอง พบว่าเป็นบุคคล  
ที่เขาไม่เคยคิดว่าจะได้เจอ

“นอนไม่หลับหรือครับ คุณดารา” พันเอ่ยถามเมื่อหญิงสาวนั่งประจันหน้าเขา  
อยู่บนโซดหินผิงตรงข้าม แต่ดารากลับไม่ตอบคำถาม เขาจึงนั่งเงยบนเช่นเดิม จนก่อให้เกิด  
บรรายากาศที่น่าอึดอัด

“ทำไม...” ดาราเอ่ยก่อนจะเงยลงเหมือนเดิม

“หือ...” พันงยหน้ามองฝ่ายตรงข้าม สงสัยว่าหญิงสาวคนเดียวในคณะจะกล่าว  
ว่าอะไร

“ทำไมนายถึงเงี้ยวอย่างนี้ ที่บอกว่าจะไปดูช้างน้ำ ฉันว่านายคงจะไปดูลู่วางเข้าไป  
เอาของที่ช้างน้ำเผื่อละสิ” ดาราพูดต่างๆ ที่ในใจคิดตรงข้าม ‘กรี๊ดๆ ยายบ้า ทำไมถึงพูด  
แบบนั้น’

“แล้วแต่จะคิดนะครับ คุณดารา” พันเอ่ยเสียงเรียบ ไม่โกรธ ไม่...ไม่มีความ  
รู้สึกอะไร นอกจากความฮา...ฮาไปถึงหัวใจ

“นาย~! อย่าเรียกฉันว่าคุณดารานะ เรียกว่าดาร์ก็พอ...” เธอกล่าวพลางคิดต่อ

ในใจ ‘ไม่นะ ฉันพูดอะไรออกไป มันตรงเกินไปไหม นี่ฉันเป็นอะไรไปเนี่ย’

ส่วนคนที่ได้ยินก็รีบหันไปมองคนเบื้องหน้าอย่างตกตะลึง เมื่อเห็นอีกฝ่ายก้มหน้าพลงหันไปด้านข้าง เขาก็อดยิ้มน้อยๆ ไม่ได้

‘บ้าเอ๊ย! ทำไมเธอถึงให้เราเรียกชื่อสั้นๆ คงไม่ใช่หรอก่อน ไม่ใช่ว่าอย่างที่คิดหรอก’ พันพยายามหักห้ามใจไม่ให้เกิดเข้าข้างตัวเอง ไม่นานนักบรรยากาศก็ตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง เพียงแต่ครั้งนี้ดูแตกต่างจากที่เคย

“นายคิดว่าข้างน้ำตัวนี้ผ้าอะไรอยู่” ดาราริบบามขึ้นด้วยน้ำเสียงที่พยายามทำให้เหมือนปกติ

“ข้างน้ำแสนชวนตัวนั้นนะหรือครับ ผมเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามันปรากฏตัวเพราะอะไร และทำไมถึงเป็นเวลาที่เราพบเจอกัน” พันตอบ เขาารู้สึกว่าฝ่ายตรงข้ามเจียบไปจึงเงยหน้าขึ้นมามอง ก็ปรากฏว่าคนตรงข้ามกำลังหน้าแดง ทำให้เขาคิดขึ้นมาได้ว่าอีกฝ่ายใช้กล้องส่องทางไกลแอบมองพวกเขาแอบน้ำ

“เหมือนใครบางคนแถวนี้ล่ะครับ” พันเอ่ยลอยๆ แต่เล่นเอาดาราสะดุ้ง นอกจากดาราแล้ว เหล่าผู้ชมทางบ้านเองก็สะดุ้งเมื่อพันเอ่ยเช่นนั้นเหมือนกัน

#### -ผู้ชมทางบ้าน-

“กริ๊ดๆ ดูลึๆ เหมือนฉากพระเอกนางเอกในหนังเกาหลีเลย” ว่าแล้วสาวดอกไม้ที่ติดตามชมก็อายนม่น (ม้วนโดยบิดไปมาหลายรอบ)

“นายท่านเวลาเชยดูน่ารักดีนะ” สาวดอกไม้ก็พากเอยพร้อมกับทำท่าระหัดระหาย

“ผู้หญิงอะไรแรงได้ใจ ลึๆ ค่ะ จะเป็นกำลังใจให้” สาวดอกไม้บางต้นไม่ยอมแพ้ ตะโกนเชียร์ออกมา

“บุหงาดูลึๆ บรรยากาศเป็นสีชมพูเลย” บุหงาชีภาพในโทรทัศน์ให้เพื่อนสาวดูก่อนจะนั่งเอามือกุมหน้าอกพร้อมกับทำหน้าเพื่อฝัน

ส่วนบุหงานั้นไม่สนใจใคร สนใจเพียงแค่ของในหม้อยา

“หึๆ ยาหลายโลหิต ในที่สุดก็สำเร็จ!”

เสียงหัวเราะที่ฟังแล้วน่าหวาดผวาดังขึ้น แตกต่างจากเสียงหัวเราะอย่างเบิกบานใจของภุตสาวข้างๆ โดยสิ้นเชิง

“อ้อๆๆ นายท่านน่ารัก~อะ”

เมื่อสองภู่ตสาวหัวเราะประสานกับเหล่อดอกไม้ก็ทำให้ปานิลกาญจน์มีชีวิตชีวา  
มากขึ้น

**“ฉันไปนอนก่อนดีกว่า”**

ดาราพุดเสียวอ้อย ก่อนจะแอบมองหน้าคนที่นั่งอยู่ และพบว่ายังหันหน้ามาทาง  
ตนพร้อมกับยิ้มน้อยๆ เล่นเอาดาราหันหน้ากลับมาแทบไม่ทัน แล้วรีบเดินเข้าไปนอน  
ในเตียง

“นายจอมพรานบ้าๆ!” ดารากระซิบกับใครบางคนกับหมอนสีขาวใบโต

**“ฮัดเซย์~!”**

หลังจากดาราเข้าไปในเตียง ก็ใครบางคนก็จามแต่ยังไม่ยอมหยุดยิ้ม

“วันนี้ทางลมจะแรง...นายว่าไหม” เสียงทินดังขึ้นด้านหลังของพัน

พันหันกลับไปมองทินอย่างรวดเร็วพลางคิด ‘เบา...เบามากๆ เสียงฝีเท้าของทิน  
เบากว่าพวกเอกซะอีก นายเป็นใครกันแน่’

“นั่นนะสิ จะว่าไปถึงเวอร์ของนายแล้วใช้ไหม ทิน” พันเอ่ยพลางจ้องทินอย่างจับ  
สังเกต

“ครับผม แต่ถ้านายจะนั่งต่อผมก็ไม่ว่าอะไรหรอกนะ เห็นกำลังมีความสุขเลย  
ไม่อยากจะกวน” ประโยคต่อมาของทินทำเอาพันหน้าขึ้นสี ก่อนจะเดินกลับเข้าที่พัก

“อย่าแอบไปสำรวจอะไรก็แล้วกัน ของสิ่งนั้นไม่เกี่ยวกับสิ่งที่นายหาอยู่หรอก”  
พันเอ่ยลอยๆ ทั้งทำย แต่ทินต้องหันกลับมามองด้วยสีหน้าตื่นตะลึง ถึงแม้พันจะไม่หัน  
กลับไปจึงไม่เห็นสีหน้าของทิน เขาก็จับความรู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายกำลังตกใจมากๆ

ถึงแม้ว่าเขาจะไม่เก่งเหมือนกับไอ้ดอล แต่ทำทางชวนน่าสงสัยของทินนั้นตรงกับ  
ตัวละครจอมกวนพอดิ แปลว่าการเดินทางเข้าป่าครั้งนี้ ไอ้หมอนี่มีจุดประสงค์  
แอบแฝงซัวร์ ซึ่งโดยหลักแล้วก็น่าจะมาหาของอะไรสักอย่าง เขาจึงพูดดักเอาไว้

หลังจากพันหันหลังให้ทินไม่นาน อยู่ๆ ก็มีการติดต่อนมาทำให้พันต้องหยุดยืน  
คุย จันทินมองเขาด้วยแวตาสงสัย

ผู้จัดการธนาคาร กนก พระสุข ติดต่อมาค่ะ

พันขมวดคิ้วอย่างสงสัยว่าทำไมคนกถึงติดต่อมา ออย่าบอกนะว่ามีปัญหากับ  
ประกันภัย

/สวัสดีครับคุณกนก ไม่ทราบว่ามีอะไรหรือเปล่า/

/สวัสดีครับคุณพัน พอดีมีคนที่ต้องการคุยกับคุณพันนะคะครับ ว่าแต่ตอนนี้คุณ  
พันอยู่ที่ไหนหรือครับ/

พันขมวดคิ้ว สงสัยว่าใครกันหว่า

/ตอนนี้ผมอยู่ที่ป้ามิด คงไปหาไม่สะดวกหรอกครับ/

/ถ้าอย่างนั้นคุณพันนอนก่อนเถอะครับ ผมจะใช้วิธีดึงความฝัน/

เมื่อได้ยินกนกเอ่ยเช่นนั้นพันก็ถึงกับอึ้ง เกมนี้คุยกันในความฝันได้ด้วยหรือเนี่ย

/ถ้าอย่างนั้นรอสักครู่นะครับ ผมพร้อมเมื่อไหร่แล้วจะบอก/

พันตอบทันที แล้วเขาก็รีบเดินเข้าไปพักในเตียงที่ที่พวกเอกนอนอยู่ เหลือทีนกับ  
ริเป็นเวรเฝ้าแคมป์กัน 2 คน พอหลังของเขาสัมผัสที่นอนก็รีบติดต่อกลับไปที่

/ผมพร้อมแล้วครับ/

**เมื่อพันหลับตา เขาก็รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างหลุดออกมาเพราะแรงกระชาก**  
ก่อนจะรู้สึกตัวและพบว่าตัวเองกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ ตรงข้ามกับชายวัยกลางคนท่าทาง  
ภูมิฐานในชุดสูทดูเนียบตั้งแต่หัวจดเท้า

“ยินดีที่ได้รู้จักครับคุณพัน ผมชื่อ มาดาฟ โยเกะ เป็นประธานของธนาคารเอเชีย  
บูรพา” เมื่อสิ้นเสียงทรงอำนาจของฝ่ายตรงข้าม พันก็แนะนำตัว

“ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันครับ ผมจอมพราน หรือจะเรียกสั้นๆ ว่าพันก็ได้ครับ”  
พันตอบพร้อมกับขมวดคิ้วน้อยๆ ด้วยสงสัยว่าทำไมประธานของธนาคารถึงอยากพบ  
เขา

“ผมขอเริ่มเลยก็แล้วกันนะครับ ผมอยากขอรู้ว่าคุณพันว่ายาเพ็งถอนเงินฝาก  
เกินครึ่งหนึ่งภายใน 28 วันตามเวลาในเกมจะได้ไหมครับ” ประธานธนาคารมาดาฟ  
กล่าวทันทีที่แนะนำตัวกันเสร็จ โดยมีกนกนั่งฟังอยู่ข้างๆ

“ผมต้องการเหตุผลครับ”

เมื่อพันเรียกร่องเช่นนั้น ประธานมาดาฟก็อธิบายถึงที่มาที่ไปก่อนจะกล่าวว่า

“เรื่องนี้ก็แล้วแต่คุณพันจะตัดสินใจจะครับ แต่รับรองได้ว่าทางธนาคารจะ

“ไม่เยี่ยมคุณพันมาเปล่าๆ แนนอน เพราะทางเราจะให้ดอกเบี๋ยเงินฝากแก่คุณพันเหมือนกับการฝากเงินในโลกจริง”

ถึงแม้ว่าข้อเสนอของประธานมาดาพจะน่าสนใจ เพราะตามปกติการฝากเงินกับธนาคารในเกมจะไม่มีดอกเบี๋ยเงินฝาก แตกต่างจากการกู้เงินที่ผู้เล่นต้องจ่ายดอกเบี๋ยให้ธนาคาร แต่เมื่อเทียบกับการนำเงินไปลงทุนซื้อสินค้ามาขายเก็งกำไรแล้ว กลับให้ผลประโยชน์น้อยกว่าจนตนเองยังรู้สึกว่ามันค่อนข้างเสียเปรียบ ทว่าในเมื่อท่านประธานของเขาเป็นคนพูด เขาก็ไม่กล้าคัดค้าน

“นอกจากการให้ดอกเบี๋ยเงินฝากแล้ว ไม่มีอย่างอื่นเพิ่มเติมเลยหรือครับ” พันอดต๋องร้องไม่ได้ แม้ว่าจริงๆ แล้วเขาจะไม่ได้คิดอะไรมากเพราะไม่ค่อยได้ใช้เงิน โดยเฉพาะตอนนี้ที่ทุกอย่างเริ่มลงตัวแล้ว ส่วนประธานมาดาพถึงกับคิดหนัก เพราะไม่รู้ว่าจะยื่นข้อเสนออะไรอีกดี เนื่องจากอัตราดอกเบี๋ยเงินฝาก 3% ก็ถือว่ามากพอสมควรแล้ว

“ถ้าอย่างนั้นทางเกมผันที่เป็นจริงขอเสนอลูกแก้วสารพัดนึกเพิ่มให้คุณพัน ไม่ทราบว่าคุณจะยินยอมหรือไม่ครับ” ทันใดนั้นเสียงของบุรุษผู้หนึ่งก็ดังขึ้น

“ผู้สร้างเกม กรีน!” กนกเอ่ยทันทีที่เห็นชายสวมหน้ากากเขียวปรากฏตัวขึ้น ส่วนพันได้แต่มองอีกฝ่ายงงๆ ไม่รู้ว่าคนตรงหน้าเป็นใคร

“ยินดีที่ได้พบกันนะครับ คุณจอมพราน คนส่วนใหญ่เรียกผมว่า กรีน ว่าแต่คุณพันถูกใจข้อเสนอของผมหรือเปล่าครับ” กรีนเอ่ยพร้อมกับยื่นลูกแก้วสีม่วงให้พันดู พันจึงเอื้อมมือไปหยิบ พอสัมผัสผิวเขาก็รู้สึกถึงความอบอุ่นที่ไหลผ่านเข้ามาทางปลายนิ้ว แตกต่างจากลูกแก้วเย็นๆ ทั่วไป

กรีนเห็นดังนั้นก็ยิ้ม เพราะรู้ได้ทันทีว่าพันจะตกลงอย่างแนนนอน แล้วค่อยๆ สลายร่างเพื่อกลับไปปรายงานพวกผู้บริหาร เนื่องจากงานนี้ทางเกมร่วมมือกับธนาคารแก้ปัญหาเศรษฐกิจภายในเกม

“อ้าว~คุณกรีนไปซะแล้ว” พันเอ่ยขึ้นหลังจากพิจารณาลูกแก้วอย่างละเอียดแล้ว

“คุณกรีนกลับไปแล้วครับ ว่าแต่คุณพันจะตัดสินใจแบบไหนดี” ประธานมาดาพถามเมื่อเห็นสีหน้าของพัน

“อ้อ! ตกลงครับ ผมรับข้อเสนอ ว่าแต่...ลูกแก้วสารพัดนึกนี้มันใช้งานยังไงหรือครับ” พันตอบแล้วรีบถามกลับ ก็อย่างว่าละ ในเมื่อเขาไม่ค่อยได้ใช้เงิน การเอามาฝากกิน

ดอกเบี๋ยย้อมไม่มีอะไรเสียหาย

“ลองตรวจสอบคุณสมบัติเหมือนไอเทมทั่วๆ ไปดูสิครับ”

ทันทีที่สิ้นเสียงของอีกฝ่าย พันก็ไม่รอช้าตรวจสอบคุณสมบัติทันที

“คุณสมบัติ”

| ลูกแก้วสารพัดนึก   |                                                                          | ระดับ | แรร์แรร์แรร์ |
|--------------------|--------------------------------------------------------------------------|-------|--------------|
| ประเภทติดตัว       |                                                                          |       |              |
| ทักษะซ่อมแซมตัวเอง | - ลูกแก้วสามารถฟื้นฟูตัวเองให้กลับสู่สภาพเดิมได้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น     |       |              |
| ประเภทเรียกใช้     |                                                                          |       |              |
| ทักษะแยกมนตร์      | - สามารถแยกวงเวทต่างๆ สำหรับแก้ข่ายมนตรา <sup>1</sup>                    |       |              |
| ทักษะรอบรู้        | - สามารถอธิบายเรื่องราวต่างๆ สำหรับการทำความเข้าใจตีความ ตลอดจนแก้ปริศนา |       |              |

<sup>1</sup> ข่ายมนตรา คือ ขอบเขตที่เวทมนตร์ทำงาน ซึ่งมีพื้นที่จำกัดและจะทำงานจนกว่าผู้ที่อยู่ในข่ายมนตราจะออกไปจากพื้นที่นั้นได้

## ลูกแก้ว กับ กำไลอบสุญ

**“อ้าว~นายตื่นทำไม” เอกหักเมื่อเห็นพันลูกขึ้นนั่ง**

พันไม่ตอบ เขาแค่หันไปเรียกของในช่องเก็บของ แล้วลูกแก้วสีม่วงก็ปรากฏขึ้นมาในมือ เมื่อเห็นว่าลูกแก้วดังกล่าวเป็นของจริงเขาก็ล้มตัวนอนลงอีกครั้ง

เมื่อเอกเห็นพันทำเช่นนี้ก็แค่เกาหัวด้วยความประหลาดใจ ก่อนจะสะดุ้งโหยงเมื่ออยู่ๆ พันก็กระดุ้งสปริงตัวขึ้น เมื่อฉุกละหุกคิดว่าลูกแก้วอาจช่วยคลายข้อสงสัยบางอย่างให้เขาได้

“นายจะไปไหน?” เอกตะโกนถามเสียงดังเมื่อเห็นพันวิ่งไปที่น้ำตก จนเสียงที่นอนหลับอยู่สะดุ้งตื่น และตื่นกับบริที่กำลังเข้ามาพักผ่อนหันไปมองตาม

ทางด้านพันที่วิ่งไปถึงน้ำตก เขาชูลูกแก้วสีม่วงเข้มขึ้น แล้วเพ่งจิตไปที่ข้างน้ำตัวนั้น โดยไม่สนใจเสียงอะละโยววายของเหล่าลูกน้องและบรรดาเพื่อนร่วมคณะที่ได้ตามมา ทันใดนั้นกลุ่มควันสีม่วงก็ลอยขึ้นมาจากลูกแก้ว ก่อนจะรวมกันเป็นหน้าคนแล้วเสียงสะท้อนก็ดังขึ้น

“ยามกฤษรารีปรากฏเจตภูตแห่งตน หนนั้นพายุจักรกระหน่ำ ชลธารกษัฎาโหมไม่ฟังความ หากเกิดวิบัติตามจงรีบหนีโดยไว อย่าปล่อยให้มิทันกาลนา”

เมื่อกลุ่มควันสีม่วงลอยกลับเข้าไปในลูกแก้วแล้ว พันก็หันกลับไปมองคนข้างหลังปรากฏว่าอยู่กันครบทุกคน เมื่อเห็นว่าสีหน้าของแต่ละคนปรากฏร่องรอยของ

ความตื่นตระหนก พันก็รีบสั่งการ

“รีบไปเก็บของเดี๋ยวนี้ เราต้องหาที่หลบก่อน เร็วเข้า!”

ไม่เพียงเสียงตะโกนของพันที่ปลุกสติ สายลมที่เริ่มพัดแรงยังกระตุ้นให้ทุกคน รีบวิ่งไปเก็บข้าวของรวดเร็วยิ่งขึ้น โดยมีภูตทั้งสามคอยเชียร์

“ใครเก็บของเสร็จแล้วรีบวิ่งตามพวกภูตไปเลย!” พันร้องบอกเมื่อเห็นว่าหลายคนเก็บของเสร็จแล้ว

พอทุกคนได้ยืนชนันท์ก็วิ่งตามภูตทั้งสามไป เหลือเพียงพันที่ยังยืนรอคนที่ช้า ที่สุดซึ่งก็คือดารา

“เร็วๆ เข้าครับ คุณดารา พายุเริ่มพัดแรงขึ้นแล้ว!” พันตะโกนแข่งกับเสียงลม ที่พัดจนดังอื้ออึง

“นายอยู่...อยู่ไหน...ฝุ่นมันคลุ้งไปหมด มองแทบไม่เห็นเลย!” ดาราตะโกนฝ่า พายุที่พัดแรงขึ้น

พันพยายามฝ่าพายุที่พัดแรงจนต้นไม้เอนตามแรงลม บางต้นต้นไม้ไหวถึงกับ หักโค่นลงมา พลังร้องเรียกด้วยความว่าุ่นใจที่ยังมองไม่เห็นอีกฝ่าย

“คุณดารา! ดารา! ได้ยินผมไหม~!”

“ตาบ้า อยู่ไหน แค้ๆ! พี่เฟิสต์! พี่โหน~!” ดาราตะโกนพร้อมกับพยายามเกาะ ต้นไม้ใกล้ตัวไว้ให้แน่นที่สุด

บีก!

“อ๊ะ!” ดาราร้อง สติของเธอดับวูบพร้อมกับรู้สึกเจ็บศีรษะ

ตอนนี้ร่างของหญิงสาวเคลื่อนไปตามกระแสลมที่พัดอย่างบ้าคลั่ง ท้องฟ้าเริ่ม ค่ำรามกึกก้อง บ่งบอกว่าอีกสักพักจะเกิดน้ำท่วมใหญ่อย่างแน่นอน แต่ในขณะที่ร่าง ของเธอกำลังจะลอยขึ้นไปตามกระแสลม พันก็กระโดดขึ้นมาคว้าเอาไว้ แล้วรีบใช้เชือก รัดกับต้นไม้

เมื่อพันได้เชือกกลับมาถึงโขดหิน เขาก็พยายามมองหาที่หลบลมและฝนซึ่งกำลัง จะมาถึง เพราะถ้าให้ไปยังจุดหมายเดิมคงจะไม่ทันเวลา ระหว่างที่มองหาเขาก็เจอถ้ำที่ อยู่สูงจากพื้นประมาณ 5 เมตร แต่โขดหินที่ยังพอมองเห็นโขดหินเรียงกันเสมือนบันไดให้ไต่ ขึ้นไปได้ จึงตัดสินใจปลุกคนที่ตนกอดไว้ให้ตื่นขึ้นมา

“คุณดารา ตื่นเถอะครับ คุณดารา~!” พันร้องเรียกพร้อมกับเขย่าใบหน้าแสน



สวय

“อืม...” ดาร่าตรงตอบ แต่ไม่ทันเวลาแล้ว เขาจึงตัดสินใจแบกร่างของหญิงสาว  
ขึ้นไปหลบยังที่ปลอดภัยทันที

“ขอโทษนะครับคุณดารา”

“หือ...” ดาร่าตอบสนองทั้งที่ยังเบลอๆ พอรู้สึกตัวอีกก็พบว่าตัวเองถูกพันอุ้ม  
ขึ้นมาพาดบ่าแล้ว

“อะ! ตัวก็ไม่ใช่ใหญ่เท่าไร แต่ทำไมไหล่กว้างขนาดนี้แถมยัง...อุ่นดีด้วย” ดาร่าที่  
เริ่มรู้สึกตัวคิดในใจ ก่อนที่หน้าจะขึ้นสีอีกครั้งเมื่อพบว่าตนกำลังชมผู้ชาย แถมยังไม่รู้  
ว่าทำไมถึงอยากแนบชิดเขาในท่านี้นานๆ

“ขอโทษที่เสียมารยาทนะครับ คุณดารา แต่ตอนนั้นคุณหมดสติ แคมพายุฝน  
ก็กำลังมา ผมเลยถือวิสาสะพาคุณเข้ามาในนี้” พันอธิบายเมื่อพบว่าหญิงสาวที่ตนวาง  
ลงเบื้องหน้าได้สติแล้ว แม้ตอนนี้เธอจะอยู่ในชุดนอนกระโปรงสีม่วงอ่อนแสนสบาย  
และยังดูมึนๆ ผสมกับตื่นตระหนก

“อู๊ย” ดาร่าอุทานเบาๆ เมื่อเห็นพันจ้องตนอยู่ก็เลยรู้ว่าตัวเองอยู่ในสภาพไหน

“ทะเล้ง!” ดาร่าว่าพันก่อนจะหันไปตรวจดูว่าตนหยิบเสื้อผ้าติดมือมาหรือไม่  
ปรากฏว่าของทุกอย่างยกเว้นธนูซึ่งอยู่ในรูปลักษณะกำไลหอยอยู่กับพี่ชายทั้งหมด

“บ้าจริง ก็คิดว่าเอามาแล้วนะ สงสัยพี่เฟิสต์แย่งไปถือให้แน่ๆ เลย” ดาร่าบ่น  
เพราะตอนที่กำลังหนีพี่ชายของเธอเป็นคนหยิบฉวยข้าวของ ส่วนเธอพอก้มลงหยิบผ้า  
พันคอแล้วเมื่อเงยหน้าขึ้นมาอีกที ก็พบว่าทุกคนหายไปหมด เหลือแต่นายจอมพราน  
หน้านิ่งๆ แต่กวนโอ้ยคนที่ยืนรออยู่

“ถ้าคุณดาราไม่รังเกียจจะใช้ผ้าผืนนี้ก่อนก็ได้ครับ” พันบอกเมื่อรู้ว่าดารากำลัง  
หาอะไร

ตอนแรกดาร่าตั้งใจจะทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แต่พอรู้สึกว่ากาศเริ่มเย็นก็หันไปหาพัน  
พบว่าผ้าผืนดังกล่าวเป็นผ้าห่มขนแกะที่ดูแล้วอุ่นสบาย

“ขอบคุณนะ” ดาร่าเอ่ยเบาๆ แล้วลุกขึ้นหยิบผ้าที่พันยื่นให้ แต่เพราะขาเจ็บจึง  
พลาดท่าเซล้มทับพัน “ว้าย~!”

พันเองก็ตกใจรีบคว้าร่างบางตรงหน้ามาไว้ในอ้อมกอด เพียงผิวกายแนบชิดกัน  
จนรู้สึกถึงไออุ่นของฝ่ายตรงข้าม ทั้งคู่ก็หันขึ้นสีและทำตัวไม่ถูก

“เอ่อ...คุณพั่นคะ” ดาร่าเอ่ยพลางเงยหน้ามองพั่น ต่างคนต่างประสานตา ลมหายใจประสานกัน ยิ่งใบหน้าห่างกันเพียงไม่กี่เซนติเมตร ยิ่งส่งผลให้เธอทำตัวไม่ถูก

“ครับ ดาร่า” เสียงทุ้มๆ ของพั่นดังขึ้น

ดาร่าได้ยืนชนันท์กตตะลึง เพราะพั่นแทบจะไม่เคยเรียกชื่อของเธอโดยไม่มีคำว่า คุณ นำหน้า เธอได้แต่นิ่งเงียบ ยิ่งพั่นจ้องตาเธอก็ยิ่งรู้สึกว้าวใจมันหวือๆ ชอบกล ก่อนจะหมดสติไปอีกรอบ

“อ้าว~” พั่นอุทานเบาๆ เมื่อหญิงสาวเป็นลมคอพับคออ่อนชบอตกตน แล้วได้แต่ส่ายหัวให้อีกฝ่าย หน้าเริ่มขึ้นสีอย่างช่วยไม่ได้

‘เธอจะรู้ไหมว่ามันทำให้หัวใจของใครบางคนเต้นแรงจนนึกว่าจะทะลุออกมาจากอกแล้ว’

พั่นซ่อนร่างของหญิงสาวที่ชบอตกตน ก่อนจะอุ้มไปวางไว้บนที่นอนซึ่งตนเพิ่งปูเมื่อครู่ เมื่อหยิบกองไฟสำเร็จรูปขึ้นมาก่อให้เกิดความอบอุ่นแล้ว เขาก็ลุกขึ้นมานั่งเฝ้าปากทางเข้าถ้ำซึ่งใช้หลบลมกับพายุอันบ้าคลั่งได้ดี

ผู้เล่า นักรบ ติดต่อมากะ

/ครับคุณเฟิสต์ ไม่ต้องห่วงนะครับ ตอนนี้คุณดาราอยู่กับผม และเราหาที่หลบได้แล้ว ถ้าฝนหยุดตกเมื่อไหร่พวกผมจะตามไปนะครับ/

พั่นตอบเฟิสต์ที่นำเสียงฟังดูร้อนรนด้วยเป็นห่วงน้องสาว แล้วอดหันไปมองบริเวณที่นั่นจะเป็นถ้ำซึ่งเชื่อมกับกึ่งกลางป่ามืดไม่ได้ บางที่ถ้ำแห่งนี้อาจจะเป็นสถานที่ซึ่งอันตรายที่สุดก็เป็นไปได้

### -ณ ห้องประชุม-

“ท่านประธานมีอะไรจะสั่งอีกไหมครับ” กนกเอ่ยถามหลังจากร่างของพั่นหายไปแล้ว

“นายกคงคิดสินะว่าฉันยื่นข้อเสนอที่ทำให้เขาเสียเปรียบมากเกินไป” ประธานมาตาฟกล่าวพร้อมกับมองลูกน้องที่ตนไว้วางใจที่สุด

ไม่ว่าใครก็คงไม่เชื่อว่า ความจริงแล้วธนาคารเซฟมันนี่เกิดขึ้นได้ เพราะความร่วมมือระหว่างคนบ้าๆ อย่างเขากับกนก ซึ่งในตอนนั้นเป็นเพียงเด็กหนุ่มอายุ 15 ปีที่อัจฉริยะจนน่าตะ

“ไม่รู้ไม่ชี้ครับ” กนกตอบท่านประธานที่รู้จักกันมานานถึง 20 ปี

“เอาเถอะ คำสั่งสุดท้ายของวันนี้ ยกเลิกค่าธรรมเนียมการโอนเงินของผู้เล่นที่ชื่อว่าจอมพราน” เมื่อท่านประธานกล่าวจบ ร่างก็สลายไปทันที

ส่วนกนกก็ถึงกับตกตะลึงหลังจากได้ยินคำสั่งสุดท้าย เนื่องจากค่าธรรมเนียมการโอนเงินเป็นรายได้หลักอย่างหนึ่งของธนาคาร เช่นเดียวกับดอกเบี้ยเงินกู้ และค่าธรรมเนียมในการแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างในเกมกับนอกเกม จากนั้นเขาก็ยิ้มออกมา

“ไม่เสียที่ผมติดตามคุณ รู้ไหมที่ผมติดตามคุณจนสาวไม่เลแล้ว...” กนกเอ่ยเบาๆ ก่อนจะเรียกหน้าตาข้อมูลลับขึ้นมา แล้วจัดการฐานข้อมูลทันที

#### -ณ คฤหาสน์ตระกูลโยเกะ-

“คุณพ่อครับ ตกกลางแล้วคนคนนั้นรับข้อเสนอใหม่ครับ”

เสียงโตะถามดังขึ้นทันทีที่มาดาฟเปิดประตูห้องรับแขกเข้ามา เจ้าของเสียงดังกล่าวเป็นบุรุษหนุ่มผิวขาวรูปงาม ผู้มีนามว่า ริว โยเกะ ลูกชายคนเดียวของประธานธนาคารเซฟมันนีและธนาคารซึ่งใหญ่ที่สุดในเกมอย่างธนาคารเอเชียบูรพา

“เรียบร้อยแล้ว ว่าแต่ลูกเออะ ไหนล่ะว่าที่ลูกสะใภ้ของพ่อ วันนี้hurstไม่มาหรือ” น้ำเสียงที่มาดาฟใช้ถามลูกชายทำเอาอีกฝ่ายหน้าขึ้นสีทันที

“วันนี้รดีต้องไปธุระกับแม่เขานะครับ ว่าแต่ข้อเสนอที่พ่อยื่นให้คนคนนั้นเป็นยังไงบ้าง” บุตรชายของท่านประธานใหญ่ถาม

“เอาน่า พ่อจัดการให้แล้ว พ่อไม่ทำให้ผู้มีพระคุณของตระกูลเราเสียเปรียบหรอกหือ” ผู้เป็นพ่อเอ่ยแซวลูกชาย สาเหตุที่พนักกลายเป็นผู้มีพระคุณก็เพราะมีส่วนช่วยให้ลูกชายของมาดาฟคบหากับรดีอย่างไรรละ

“พ่อครับ เลิกแซวลักทีเถอะ!” ริวพูดอย่างเขินอายที่พ่อขยี้แซวเหลือเกิน

“วะฮ่าๆ ไม่ได้หรอกลูกชาย” มาดาฟ โยเกะ หัวเราะอย่างถูกใจ แม้เงินจะทำให้มีความสุขได้ แต่ก็ไม่ใช่ทุกอย่าง เพราะครอบครัวต่างหากคือความสุขที่แท้จริง ไม่เสียที่ที่พ่อรักลูกเลยนะ ริว’

สิ่งแรกดาราเห็นหลังจากลืมตาขึ้นมาคือภาพของเด็กหนุ่มในชุดพราณไพร ที่ดูแปลกประหลาด เธอเพิ่งสังเกตว่าชุดที่พื้นสวมมีเกล็ดของอะไรบางอย่างที่เธอ ค้นตากกระจายไปทั่ว แต่เพราะมันมีขนาดเล็กและละเอียดมากจึงกลมกลืนเหมือนเป็น เนื้อผ้าธรรมดา กระดุมแต่ละเม็ดก็ขึ้นเงาเหมือนทำจากโลหะซึ่งแวววาวที่สุดในโลก แม้แต่ด้ายที่ใช้เย็บก็ดูงดงามอย่างไม่น่าเชื่อ ยิ่งเธอสังเกตเด็กหนุ่มต่อไปเรื่อยๆ ก็ยิ่ง เห็นลักษณะบางอย่างที่เธอเคยมองข้าม หากบรรดาอาจารย์รู้ว่าเธอเพิ่งมาสังเกตเอา ตอนนี้ คงโดนสั่งให้กลับไปนั่งท่องสูตรและทฤษฎีต่างๆ อีกแน่นอน

เมื่อดาราารู้สึกว่าสมองกับสติของตัวเองกลับมาปกติแล้ว เธอซึ่งเรียนจบด้าน วิทยาศาสตร์และสนใจความลึกลับของจีนที่ยิ่งค้นคว้าก็ยิ่งรู้สึกพิศวงจนต้องทดลอง ไม่จบไม่สิ้นรู้สึกอยากจับคนตรงหน้ามาทดลอง คนอะไรทำไมถึงดูลึกลับขนาดนี้

ดาราพยายามลุกขึ้นอย่างเงิบๆ แล้วออกไปหาฟัน หลังจากเข้าไปใกล้จนได้ยิน เสียงกรนเบาๆ เธอก็ยิ้มกับภาพที่เห็น เพราะเสียงกรนแบบนี้แปลว่าอีกฝ่ายคงหลับลึก พอสมควร

“หน้าตอนหลับของนายนี้ดูไม่เป็นพิษเป็นภัยเท่าตอนตื่นเลยนะ” ดาราพูดเบาๆ พร้อมกับเอื้อมมือเพื่อประทุษร้ายคนนอนหลับ แต่ก่อนจะทำสำเร็จ คนที่นอนหลับตา แรกยังกรนเบาๆ ก็คว้ามือของเธอเอาไว้

“คุณดาราจะไม่ให้ผมนอนอย่างมีความสุขบ้างเลยหรือครับ”

ดาราได้ฟังเช่นนั้นก็รีบแก้ตัวก่อนที่ตัวเองจะตื่นเต้นมากกว่านี้

“พายุก็สงบแล้ว แต่ไม่เห็นนายจะตื่นสักที นายพรานอะไรี่เซาชะมัดยาด”

ดาราพูดกระทบกระเทียบแล้วสะบัดหน้าหนี แต่มือของเธอยังถูกพันจับเอาไว้

“เอาเถอะ นายพรานคนนี้คงต้องขอยัย เชิญขอรับ ท่านหญิง” พันพูดพลางถือโอกาสจับมือต่อ จนหญิงสาวที่เพิ่งรู้สึกตัวกระซกมือกลับแทบไม่ทัน

“บ้าๆ! นายพรานอะไรี่บ้าที่สุด! คอยดูนะ ฉันจะฟ้องพี่เฟิสต์กับพี่โทนี่” ดาราได้แต่บ่นพึมพำ เนื่องจากเธอเองก็ไม่อยากให้พี่ชายรู้เรื่องนี้ เพราะทั้งสองจะต้องบังคับให้เล่าเรื่องแบบละเอียดยิบ ถ้าต้องเล่าย้อนไปถึงเรื่องเมื่อตอนนั้นด้วยละก็เธอขเจียบบๆ ดีกว่า เรื่องอะไรจะบอกให้พวกพี่ชายรู้ว่าเธอตื่นเต้นจนสลบไปละ ขายหน้าแย...

ระหว่างที่พันลุกขึ้นเดินตามหญิงสาวไปข้างหน้า เขาก็สังเกตเห็นทุกอิริยาบถของเธอ ซึ่งเดียวกับยกหน้าหงิกๆ เดี่ยวก็มีสีหน้าหวาดระแวง แถมสุดท้ายยังหน้าแดงอีกต่างหาก ไม่รู้ว่าผู้หญิงมือการผีเข้าผีออกแบบนี้ทุกคนเลยหรือไม่

“คุณพันเจ้าคะ เดินไวๆ หน่อยสิ พี่เฟิสต์กับทุกคนจะเป็นยังไงบ้างก็ไม่รู้” ดาราที่ป็นออกมารอข้างนอกแรงคนในถ้ำ ก่อนที่คำตอบจะทำให้เธอจุกก็

“อ้าว~ผมนึกว่าคุณดารารู้ทางซะอีก เห็นเดินนำหน้าแบบนี้ ที่แท้ก็...” พันหยุดพูดแล้วเดินต่อ โดยมีดาราที่หน้าแดงก่ำมองตามด้วยความโมโห

“ทีไรที่มันก็แล้วกัน ลักว์นายต้องได้ธนูจันทร์ฉายของฉันช่วยชีวิตอย่างแน่นอน” หญิงสาวพูดอย่างหมายมั่น

“ใครว่าล่ะครับ” พันตอบกลับ ทำให้ดาราอยากจะทำเอาคันธนูฟาดปากใครบางคนสักครั้งสองครั้ง

“หึๆ คุณดาราฟังผมให้จบก่อนสิ อันที่จริงคุณดาราเคยช่วยชีวิตผมแล้วนะครับ ครั้งที่อยู่ในดงผกโลกันตร์ ผมก็ได้คุณดาราช่วยรับมือคนที่ลอบทำร้ายผมนี้แหละครับ” พันเอ่ยออกมาเบาๆ แต่ทำให้หญิงสาวหน้าขึ้นสีอีกครั้ง

ใช่ว่าเธอจะจำเหตุการณ์ครั้งนั้นไม่ได้ แต่จำได้ว่าตัวเองทั้งโมโหและแค้นใจที่คนในกิลด์ซึ่งร่วมทุกข์สุขกันมามีนิสัยเช่นนั้น เมื่อพวกนั้นกลับออกไปและมีข่าวลือว่าจะลาออก ซึ่งการลาออกขององค์กรพิทักษ์ราชอาณาจักรทำให้กิลด์ผู้พิทักษ์มังกรเกิดวิกฤตได้ แม้เธอจะไม่เคยสนใจเรื่องอำนาจของกิลด์ แต่ก็อดเสียตายนช่วงเวลาที่พักพิงในกิลด์อยู่กันพร้อมหน้าและร่วมกันออกศึกอย่างองอาจไม่ได้ นอกจากนี้เธอยังจำภาพสงคราม

ซึ่งความเป็นใหญ่เหนือทวีปหลักได้ดี

ในตอนนั้นพี่ชายคนโตของเธอ นั่งอยู่บนหลังไดโนเสาร์ดุร้าย สวมชุดเกราะสีทอง ที่ได้มาจากมังกรเพชร แพรว พราว บอสเลเวล 199 ซึ่งร้ายกาจที่สุดในเกม ด้านซ้ายคือชินในชุดสีแดงสดประหนึ่งพระเพลิงที่กำลังลุกไหม้ ด้านขวาคือเธอในชุดเกราะสีม่วง ซึ่งถือธนูจันทร์ฉาย รายล้อมด้วยสุดยอดองค์กรพิทักษ์ราชาที่แต่ละคนมีเลเวลไม่ต่ำกว่า 80

ในระหว่างที่ดาร์ากำลังระลึกความหลังครั้งเก่า ก็มีผู้คนหนึ่งที่คอยสังเกตสีหน้าของเธอตลอดเวลา

พันสงสัยเหลือเกินว่าดาร์ากำลังคิดเรื่องอะไรอยู่ เพราะสีหน้าของเธอดูเศร้าสร้อยมาก ไม่เหมือนกับสาวน้อยผู้เอาแต่ใจและเย่อหยิ่งตอนพบกันครั้งแรก...

‘เหตุการณ์ที่เราเจอดาร์มานี้ดูคุ้นๆ ยังไงก็ไม่รู้ เหมือนการเจอกันระหว่างไอดอลกับนางเอกเลย’ พันคิดได้ดังนั้นก็ตกใจ แล้วเริ่มประมวลความคิด

ครั้งแรก ทันทีที่เจอหน้าก็ทะเลาะกันและแหวะกันเล็กน้อย...จึก! เขากับดาร์ก็เป็นแบบนี้

ครั้งที่สอง มีเรื่องแหวะกันแล้วพลัดหลงกัน 2 คน...จึกๆ! ถึงเขากับดาร์จะไม่ได้โดนน้ำพัด แต่ก็พลัดหลงกัน 2 คนเหมือนกัน

หรือว่า...เขากับดาร์จะต้องลงเลยกันแบบในนวนิยาย โอ...ไม่นะ เพราะอยู่ๆ จากแปลกๆ ที่อาจจะติดเซนเซอร์ก็เข้ามาอยู่ในหัว แต่คงไม่มีวันที่เขากับดาร์จะเป็นแบบนี้แน่ เพราะในนวนิยาย ไอดอลของเขาทั้งเก่งกาจสามารถ ทั้งเสน่ห์ใจชาดต้น จนไม่น่าแปลกใจที่นางเอกซึ่งเลิกละหรือลังการแถมยังฉลาดสุดๆ คนนั้นจะตกหลุมรัก

แตกต่างจากเขาที่...เอ่อ...เดินป่าอาจจะไม่เก่งเท่าไอดอล อาศัยการมั่วตามหนังสือเลยจับพลัดจับผลูทางกับเขาได้ และถือเป็นโชคที่ดีที่ไม่มีใครรู้ อีกอย่างสมบัติ เขาก็มีมากมายมหาศาล คงไม่ตรงกับไอดอลตลกยากของเขาหรอก ดาร์เองก็แตกต่างจากนางเอกในเรื่องที่สวยงาม มั่นใจ แข็งแกร่ง มีน้ำใจนักกีฬาสุดๆ แถมยังเรียนด้านมนุษยศาสตร์ อ้อๆ ที่สำคัญยังเป็นหมอมและไม่เคยแอบดูพระเอกอาบน้ำ

ส่วนดาร์นะหรือ ก็คล้ายๆ พวกคุณหนูแบบในหนังสือนวนิยายที่เคยอ่านเลย แะ สงสัยพี่ชายคงหวงหน้าดู เขาอดคิดไม่ได้ว่าถ้าเฟิสต์รู้เรื่องที่เขาใกล้ชิดกับดาร์จะทำอย่างไร ไหนจะโน้ตที่เป็นพี่ชายคนรอง อีกทั้งชินที่เป็นเพื่อนสนิทของหญิงสาวอีก

ระหว่างที่พันกำลังครุ่นคิด แท้ทั้งสองข้างก็พามาถึงถ้าเสียก่อน  
“พีเพิสต์~พีโหนี่~ดาร์มาแล้ว!” เสียงใสๆ ตะโกนเรียกหาพี่ชายทั้งสองคนที่  
ที่มาถึง และเพิสต์กับโหนี่ก็ไม่วอช้า พวกเขาวิ่งมาหาน้องสาวคนเล็กทันที

“ปลอดภัยดีนะ ดาร์” พี่ชายคนโตเอ่ยถามพร้อมกับจ้องมองน้องสาวไม่วางตา  
“ค่ะพีเพิสต์ ดาร์ไม่เป็นอะไรหรอกค่ะ นอกจากเจ็บหัวตอนที่ท่อนไม้ปลิวมา  
โดนหัวนั่นแหละค่ะ” หญิงสาวอ่อนพี่ชาย

“หัวแข็งแบบเธอนี้ไม่ตายง่ายๆ หรอก ยายดาร์” เสียงเพื่อนชายที่ออกมาจาก  
ปากถ้ำดังขึ้น

“ใครจะเหมือนนายล่ะ โดนดาบเฉาะหัวหน่อยเดียวก็เลือดโชกแล้ว” ดาร์เองก็  
ตอบโต้ทันควัน

หลังจากเพิสต์เข้ามาขัดอีกรอบ ทุกคนก็เคลื่อนขบวนกลับเข้าถ้ำ แม่พันจะศึกษา  
แผนที่มาติขนาดไหน แต่ยังไม่มีโอกาสมาส่องเส้นทางด้วยตัวเอง เขาจึงรู้สึกตื่นเต้น  
เล็กน้อยที่จะต้องเดินทางผ่านถ้ำแบบนี้

“ระวังให้ตื่นะครับคุณพัน ดาร์ ทางเข้ามันมีสะพานข้ามเหว” เพิสต์เอ่ยเบาๆ  
แต่เสียงกลับสะท้อนไปทั่วทั้งถ้ำ

“ขอต้อนรับทุกท่านสู่อาณาจักรใต้ดินอันยิ่งใหญ่...ถ้ำเสื่อมสูญ!” เสียงของชิน  
ดังขึ้นพร้อมกับปรากฏแสงไฟสว่างไสว ทำให้มองเห็นปากเหวและทางเดินที่คดเคี้ยว

“ทำไมถึงเรียกว่าถ้ำเสื่อมสูญล่ะครับ มันชื่อถ้ำแห่งความลับไม่ใช่เหรอ” พันถาม  
ด้วยความสงสัยเพราะมันแตกต่างจากชื่อถ้ำที่บอสอบอก

“ก็ป้ายที่อยู่ข้างๆ ถ้ามั่นเขียนว่า สถานที่แห่งนี้ชื่อถ้ำเสื่อมสูญ ไว้นะสิครับ ถ้า  
คุณพันไม่เชื่อละก็มาดูทางนี้เลย” ว่าแล้วชินก็ชี้ให้ดูป้ายที่ปักเอาไว้แถวๆ ปากถ้ำ

### **ถ้ำเสื่อมสูญ**

เหมาะสำหรับผู้เล่นเลเวล 80 ขึ้นไป

ผู้เล่นไม่สามารถชุบชีวิตหรือวาร์ปกลับเมืองได้ ความสามารถทางกายภาพลด  
ลง 50%

ป.ล. เกมของพื้นที่เป็นจริงขอชื่นชมว่า พวกคุณยอดเยี่ยมจริงๆ ที่มาถึงถ้ำแห่งนี้ได้  
และหวังอย่างสุดซึ้งว่า...

“อ้าว~ทำไมข้อความตรงนี้ถึงเลื่อนไปละ” หลังจากอ่านป้ายเสียงดังฟังชัดให้เพื่อนร่วมคณะฟังแล้ว ชินก็พูดพลางทำหน้างงๆ

“ไหนครับ ขอผมดูหน่อย” พันก้าวไปที่ป้ายนั้นด้วยความขงใจ แล้วเอามือลูบบริเวณที่ข้อความเลื่อนหายไป

“เอ~มันคงจะ...อีก!” กล่าวได้เพียงเท่านั้นพันก็ล้มลงกับพื้น แล้วเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นในหัวของพัน

ผู้เล่น จอมพราน ได้รับเคลสต์ลับ เปลี่ยนฉายา



# 11

## วิภท

เสียงร่ายทักษะดังก้องทั่วทั้งป่านิลกาญจน์ เช่นเดียวกับเสียงช้างร้อง และเสียง  
ผีเท้าของช้างที่ป่านแผ่นดินจะกล่ม เวลานั้นบรรยากาศเต็มไปด้วยความลึกลับน่าหวาด  
เปลวไฟเผาทำลายทั่วทุกหย่อมหญ้า

โครม~! “แปร้น~!”

การต่อสู้ระหว่างช้างแห่งป่านิลกาญจน์กับมนุษย์เกิดขึ้นแล้ว!

“บุหงา ทำได้ดี เจ้าพวกนั้นมันบุกเข้ามาฆ่าพันธมิตรช้างของพวกเรา” บุษบาเรียบ  
หรือกับเพื่อนสาว

เนื่องจากเหล่าผู้บุกรุกเข้ามาจากทางลัดที่ตัดผ่านระหว่างป่ามืดกับป่านิลกาญจน์  
ซึ่งไม่มีเหล่าดอกไม้อยู่เลย ทำให้พวกมันสามารถเช่นฆ่าฝูงช้างได้อย่างง่ายดายและ  
รวดเร็ว

“ติดต่อนายท่านก่อน เร็วเข้า!” บุหงาเองก็เป็นห่วงฝูงช้างเช่นกัน หากนายท่าน  
อยู่ละก็ เหตุการณ์คงไม่เป็นแบบนี้แน่

“ติดต่อไม่ได้! เกิดอะไรขึ้นกับนายท่านหรือเปล่า” “แล้วบุษบาภิรับเปิดโทรศัพท์  
หน้าจอฉายภาพนายท่านกำลังนอนหลับ ล้อมรอบด้วยคนในคณะที่มีท่าทาง  
กระวนกระวาย ‘นายท่านของพวกเราเป็นอะไรกันแน่!’

“ให้พวกที่ใช้รักได้เข้าไปช่วยต้านพวกผู้บุกรุกก่อน โอ้~ทำไมพวกมันต้องบุก  
มาตอนกลางวันด้วยนะ” บุหงาคิดอย่างเจ็บใจ ถ้าเป็นตอนกลางคืนแม้จะไม่ใช่วัน

พระจันทร์เต็มดวง แต่เธอก็มีเวทที่ใช้อัญเชิญพระจันทร์ได้

จากนั้นภูตสาวทั้งสองก็ไม่รอช้า เตรียมอุปกรณ์ทุกอย่างให้พร้อม ก่อนที่นางจะปล่อยหมีหย็องน้อยที่ตอนนั้นเริ่มเชื่องกับพวกเธอและคุ้นชินกับพวกซังให้ออกไปรวมตัวกัน

**“รีบพาพวกเด็กๆ หนีไปก่อน แปรน~!”**

พญาซังกล่าวขึ้นหลังจากเห็นพวกผู้เล่นบุกเข้ามาอย่างต่อเนื่องจนมีจำนวนมหาศาล

“เฮ้ย~! ไอ้ตัวหัวหน้ำนั่นมีทับทิมที่กลางหน้าผากซะด้วย พวกเราจัดการตัวหัวหน้าก่อน” หัวหน้าหน่วยที่ 2 ของกิลด์ไม้แดงเอ่ยขึ้นอย่างยินดี เพราะหากนำทับทิมเม็ดโตบนหน้าผากของจำโหลงไปมอบให้ท่านไม้เอกได้ละก็ เขาคงจะได้เลื่อนไปประจำหน่วยลับลึกที่

สาเหตุที่ทำให้พวกผู้เล่นบุกเข้ามาโจมตีซังโหลงนี้ก็เพราะว่า มีผู้เล่นระดับหัวหน้าคนหนึ่งหลงทางในป่ามืด และเจอทางลัดเข้าป่านิลกาญจน์โดยบังเอิญ เมื่อคนคนนั้นยอมเข้ามาจนถึงดงกล้วยซึ่งอยู่ใกล้ๆ ที่อยู่อาศัยของโหลงซังนี้ แล้วสังหารซังไปหนึ่งตัว ปรากฏว่าได้ของครอบเป็นทีวี 1 เครื่อง สร้อยไข่มุก 1 เส้น แบง 1 ตลับ และลิปสติกจนคนคนนั้นได้แต่อึ้ง พร้อมกับเสียดายที่ไม่มีเวลาสำรวจมากกว่านี้ เพราะตอนนั้นบรรดาซังรู้แล้วว่าเพื่อนร่วมโหลงถูกฆ่าจึงพากันมาจัดการ

หลังจากคนคนนั้นหนีไปได้ ก็ใช้ใบกลับมาเมืองนำหลักฐานสำคัญไปแจ้งต่อกิลด์ต่อมาไม่นานทั่วทั้งกิลด์ก็ระดมกำลังบุกมาหลายโหลงซังโดยหวังว่าพวกซังจะครอบอัญมณี

**ภูตสาวทั้งสองรีบบุกตะลุยเข้าไปช่วยเหลือโหลงซัง แต่การจะเข้าไปนั้นยากมาก เพราะลูกซังที่เพิ่งเกิดไม่นานต่างมุ่งหน้ามาทางพวกเธอ หากปล่อยทิ้งไว้พวกผู้นุกรูจะต้องตามมาจัดการอย่างแน่นอน**

“ไปจัดการเถอะ ทางนี้ข้าดูแลเอง” เสียงหลอนๆ แบบนี้มีคนเดียวนั่นคือ ท่านเทพารักษ์ที่ปรากฏตัวขึ้นแล้ว

เมื่อได้ยินดังนั้น ภูตสาวทั้งสองต่างก็ยินดี รีบวิ่งตะลุยเข้าไปทันที ทว่าเมื่อถึงที่

หมายพวกเธอกลับต้องตกตะลึงที่เห็นช้างนับร้อยตัวกลายเป็นแสงด้วยฝีมือของเหล่านักล่าซึ่งหลายคนบาดเจ็บไม่ใช่น้อยๆ ก่อนที่ทั้งคู่จะต้องเข้าอนับภาพของพญาช้างโตนพวกนักล่าทรมาน ขาทุกข้างถูกตัด เช่นเดียวกับงาคูใหญ่สวยงามที่เหลือเพียงโคนเป็นอันเลือด แต่สิ่งที่ทำให้พวกเธอทนไม่ได้ที่สุดก็คือ เจ้าพวกนั้นกำลังจับตีบทเมียดเรื่องซึ่งพวกเธอจำได้ดีว่านายท่านมอบให้บอสเป็นของขวัญในวันที่ตกลงเป็นพันธมิตรกัน

“ปฐพีเป็นพยาน ขอสาบานด้วยเลือดเนื้อ เปลวเพลิงแห่งข้าจะเผาทำลายทรรชนาคำสาปแห่งนรกอเวจี!”

สิ้นเสียงร่ายมนตร์ของบุษบา บนท้องฟ้าก็ปรากฏสัญลักษณ์ดอกไม้สีแดงขนาดใหญ่ที่ค่อยๆ โปรยปรายลงมาถูกตัวผู้เล่น กว่าเหล่าผู้บุกรุกจะรู้ตัว ก็ต้องสัมผัสกับความเจ็บปวดของคำสาปแห่งนรกอเวจีแล้ว

แม้จะมีบางคนที่สร้างเกราะอาคมป้องกันคำสาปได้ทัน แต่คนเหล่านั้นก็ไม่กล้าทำอะไรุ่มมำม เพราะเห็นฤทธิ์เวทมนตร์ของบุษบาแล้ว จึงรีบใช้บอกกลับเมือง

“อีก ค่ะ...แค่นี้!” บุษบากระอักเลือดหลังจากพวกที่ไม่โดนคำสาปหนีกลับไป

“หมูหยิ่ง จัดการ! ถ้าพวกที่ติดคำสาปหนีไปได้ สงสัยเย็นนี้จะต้องกินข้าวต้มหมูหยิ่งชะละมั้ง”

บุหงากล่าวบั้ง แล้วหันโดนนั้นเสียงดังปานพายุทอร์นาโดถล่มก็ดังขึ้น เมื่อพวกนักล่าโผล่ข้างติดคำสาปนรกอเวจีของบุษบาทำให้เคลื่อนตัวไปไหนไม่ได้ ทำได้แค่นอนดิ้นไปมาอย่างทรมานทราย ต้องตกเป็นเหยื่อของหมูหยิ่งที่ไม่อยากเป็นกับข้าว

“เป็นไงบ้าง บุษบา กินยาก่อนเถอะ มันช่วยรักษาอาการบาดเจ็บได้” ว่าแล้วบุหงาก็ส่งยาทำเองให้เพื่อนสาว

“ไม่เป็นอะไรมากหรอก แค่นิดหน่อย พักสักนิดก็หาย บุษบาลองเอาไปทดลอง...เอ๊ย! ไปรักษาพวกนั้นก่อนดีกว่า เผื่อจะเอามาสอบปากคำได้บ้าง” บุษบารับยาที่บุหงายื่นให้แล้วรีบหาเหยื่อให้เพื่อนทันที “ฉันนั่งดูเธอทำยาทุกวัน และเคยเห็นหนูทดลองของเธอทุกตัว ขอบอกเลยว่ายอมตายดีกว่ายอมกินยาของเธอ บุษบา”

แน่นอนว่าบุหงาไม่รู้อารมณ์ของบุษบา จึงนำไปรักษาผู้เล่นที่นอนติดคำสาปตามคำแนะนำของบุษบา และผลลัพธ์ที่ปรากฏก็ทำให้บุษบายิ่งแน่ใจในการตัดสินใจของตน

พอนูหงาลองนำยาในขวดสีน้ำเงินปนแดงที่ฉลากเขียนว่า ยาคีนซีฟ กรอกปาก  
 นักร้องที่ติดสถานะคำสาปแห่งนรกอเวจีและมีร่องรอยถูกขังกระต๊อบ แม้คำสาปจะหายไป  
 ไปรวมถึงบาดแผลก็เริ่มสมาน แต่สุดท้ายบุษบาซึ่งตอนแรกตกใจที่ยาได้ผลก็ต้อง  
 กระโดดมาขึ้นหลังด้านหลังนุหงา เนื่องจากผิวของนักร้องที่ร่างกายกลับเป็นปกติเริ่ม  
 เปลี่ยนเป็นสีดำคล้ำ หน้าตาเริ่มดูคล้ายสัตว์ประหลาดมากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อเปลือกตา  
 หายไป เห็นแต่ลูกตากลมๆ สีแดงสดที่ราวกับพร้อมจะทะลักออกมาหากเจ้าของร่าง  
 โด่งกาย

ผิวดิบ เลเวล 75 ทาสของภูตดอกไม้ บุษบา ถือกำเนิด

เมื่อได้ยินดังนั้นทั้งสองก็ประหลาดใจ ทำไมคนที่พินคีนซีฟถึงกลายเป็นผิวดิบ  
 แถมยังเป็นทาสซะด้วย

### ทางด้านลูกช้าง 20 ตัวที่หนีผู้บุกรุกสำเร็จ พวกมันต่างเอาหัวซุกกันตัวสั้น

เพราะภาพเหล่านักล่าฆ่าฟันผู้ปกครองของพวกตน

“พวกเราจะมีแต่เรื่องให้เบบนี้ไม่ได้” ในที่สุดช้างตัวที่อายุน้อยที่สุดก็เอ่ยขึ้น  
 มันเป็นช้างน้อยตัวสีขาวผ่องแตกต่างจากช้างตัวอื่น และมีนามว่า ไวต์ หรือนามเดิมคือ  
 ขาว ซึ่งผู้ปกครองที่เปลี่ยนชื่อให้จะเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก บอส พญาช้างแคชาโนวา

เนื่องจากมันเป็นลูกของหัวหน้าโขลง (พวกช้างจะจับสลากกันว่าใครจะเป็นพ่อ  
 หรือแม่ของลูกช้างเกิดใหม่ตัวไหน แล้วไวต์ดันโชคดีที่บอสจับสลากได้) และมีบุคลิก  
 อองอาจผ่าเผย คำพูดของมันจึงทำให้ลูกช้างตัวอื่นๆ หยุตร้องไห้ แม้ตัวจะยังไม่หยุดสั้น

“พวกนายจะฟังคำสั่งของผมหรือไม่” ไวต์เอ่ยถาม

“เชิญหัวหน้าออกคำสั่งเลยครับ” เหล่าลูกช้างต่างก้มหน้ามองหัวหน้าตัวใหม่ทันที  
 ถึงแม้ว่าไวต์จะตัวเล็กที่สุด สูงเพียงเมตรกว่าๆ แต่ก็ส่อแววผู้นำมาตั้งแต่เกิด พวกมัน  
 จึงเคารพและยินยอมพร้อมใจให้เป็นหัวหน้าโขลงของช้างรุ่นเล็ก

“วันนี้จะเป็นวันที่พวกเราต้องจดจำ โขลงอันสงบสุขของเราโดนทำลายแล้ว ชีวิต  
 แบบที่พวกเราใฝ่ฝันก็หายไป จงกลับมาสู่ความจริง ต่อไปนี้จะเหลือเพียงพวกเราที่ต้อง  
 ยืนหยัด สืบทอดเผ่าพันธุ์ต่อไป พวกเราจงสู้! สู้~!” ลั่นเสียงปลุกกระดมของไวต์ เหล่า  
 ช้างน้อยต่างก็ซุงว วง กระต๊อบเท้าไปมา

ไวต์มองด้วยความดีใจ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเศร้าใจเมื่อนึกถึงเพื่อนร่วมเผ่าพันธุ์

ที่ต้องล้มตาย บิดาที่แม้จะไม่ได้ความแต่เขาก็รักที่สุดกำลังต่อสู้เพื่อเปิดทางให้พวกเขาหนี รวมถึงภาพสุดท้ายของบิดาที่ถูกพวกมนุษย์ทรمانและเงาทัพบิมบนหน้าผาก ซึ่งถือเป็นความภาคภูมิใจของเผ่าพันธุ์

‘คอยดูเถอะ พวกมนุษย์ ลักวันหนึ่งเราจะกลับไปทวงคืนทัพบิมแห่งราชาอย่างแน่นอน’

เมื่อไวต์ตัดสินใจเช่นนั้นก็อาสาพาทุกคนเข้าไปในป่ามืดเพื่อเก็บเลเวล จะได้แก้แค้นแทนญาติมิตรที่ดับสูญ

“หยุดก่อน ช้างน้อยทั้งหลาย” ทันใดนั้นท่านเทพารักษ์ก็ปรากฏตัว

“ท่านคือ เทพารักษ์ ที่ท่านพ่อบอสเคยเล่าให้ฟังนี่” ไวต์เอ่ย ถึงแม้จะมาวิ่งเล่นที่นี้บ่อยๆ แต่ก็ไม่เคยเห็นเทพารักษ์ผู้ปกป้องรักษาบ้านและพื้นที่แถบนี้

“ถูกแล้วช้างน้อย” เทพารักษ์กล่าว

“หากท่านจะขัดขวาง คงรู้ว่าพวกผมขอสู้ตาย” ไวต์ดักคอทันที ถึงแม้จะเกิดได้ไม่นาน แต่มันก็ดูโทรทัศน์มาเยอะ รู้หรอก่อนว่าท่านเทพารักษ์จะต้องมาห้ามพวกมันแน่ๆ

“ไม่ใช่หรอก เพียงแต่ข้าจะมอบสิ่งนี้ให้ เอาไปใช้ฝึกฝนซะ รับรองว่าพวกเจ้าจะเก่งขึ้นอย่างแน่นอน อ้อ! ไม่ต้องสงสัยหรือกว่าข้าให้เจ้าทำไม เจ้าของบ้านเขาฝากไว้ให้พ่อของเจ้า เพียงแต่...เอาเถอะ มันเป็นของเจ้าแล้ว” พูดเสร็จท่านเทพารักษ์ก็หายตัวไป ไม่รอให้ใครซักถามต่อ

ไวต์มองหนังสือที่ท่านเทพารักษ์วางไว้กับพื้นสลับกับสองขาหน้าของตนด้วยความมึนงงว่าจะเปิดอ่านได้อย่างไร แล้วลองใช้วงแหวนหนังสือดู อยู่ดีๆ ในหัวของมันก็มีเสียงว่า

ช้างน้อย ได้รับทักษะ กายาเหล็กไหล ระดับ 1

หลังจากเสียงประกาศหายไปแล้วร่างกายของไวต์ก็เริ่มเปลี่ยนแปลง งามขึ้นเล็กๆ ที่เคยเป็นสีขาวบริสุทธิ์ก็กลับกลายเป็นสีดำ ถึงแม้จะตระหนกตกใจแต่ก็ยังมีสติ จึงตรวจสอบร่างกายตัวเองทันที

“หึๆ ไปกันเถอะพวกเรา อีกไม่นานพวกผมจะกลับมา เหล่ามนุษย์!”

ไวต์เอ่ยเสียงเรียบ ก่อนจะเดินนำเหล่าลูกช้างเข้าไปในอาณาเขตอันตรายอันเป็นที่อาศัยแห่งสุดท้ายของพวกเขา...ป่ามืด!

**“เอ๊ะ! ลูกข้างหายไปไหนหมด”** บุษบาเอ๋อขึ้นเมื่อเห็นเพียงร่องรอยของลูกข้าง แต่ไม่เห็นตัว แล้วหันไปมองบอสที่ตอนนี้สภาพดูแทบไม่ได้ แต่ยังโชคดีที่รอดชีวิต ถึงแม้มอนสเตอร์จะสามารถตี้มยาเพิ่มเลือดแล้วกลับมาเป็นเหมือนเดิม แต่เพราะบอสกักเก็บพลังส่วนใหญ่เอาไว้ทั้งและทับทิมบนหน้าผาก เมื่อทั้ง 2 อย่างถูกทำลายจึงกลายเป็นเพียงข้างปารรรมาตัวหนึ่ง

“แปร่น~ข้าค่อยยังชั่วแล้ว ขอไปตามหาลูกชายก่อนเถอะ” เมื่อบอสได้ยินคำพูดของบุหงาก็ทำท่าจะลุกขึ้น แต่ไม่สามารถลุกได้

บุหงามองอย่างเศร้าใจ “ก็บอกแล้วว่าให้ลองใช้ยาฟื้นฟูพลังที่บุหงาคิดค้น รับรองว่าพลังจะกลับมาอย่างแน่นอน ทำไมไม่เชื่อกันเลยนะ” ถึงจะคิดอย่างนั้น แต่บุหงาก็ยังช่วยใช้เวทมนตร์เคลื่อนย้ายร่างของบอสไปพักฟื้นแถวๆ พุ่มดอกไม้

“ไปกันเถอะ พวกเรายังมีอะไรต้องทำอีกมาก ถ้าบุหงาหายดีแล้วก็ไปดูทีวีซะเผื่อจะมีข่าวเรื่องนี้ อ้อ! ส่วนบุหงาจะเตรียมของไปขายก่อน” ว่าแล้วบุหงาก็กลับไปห้องของพันพร้อมกับแผนการหาเงินต่างๆ

“เอาเถอะ หวังว่าพวกมนุษย์คงจะเหลือรอดบ้างนะ” บุษบาเอ๋อเบาๆ พลางหันไปมองร่างของผีดิบทาสของบุหงาที่ตอนนี้เดินเข้ามาถึงแค่หน้าบ้าน ไม่สามารถเข้ามาในบ้านได้ ซึ่งแน่นอนว่าเป็นเพราะเหล่าผกาสวรรค์

**หลังจากนั้นไม่นานก็เริ่มมีข่าวกองทัพช้างจูโจมผู้เล่นมากขึ้น และมีข่าวลือว่า** หัวหน้าโหลงมีร่างสีดำสนิทฟันแทงไม่เข้า ซึ่งคนกล้าตายที่เคยสัมผัสมาแล้วบอกว่า ผีสีดำที่เห็นนั้นทั้งแข็งแกร่งและเย็นเหมือนเหล็ก ซึ่งหลังจากดักฆ่าผู้เล่นหลงป่าไปมากมายแล้ว แผนการต่อไปของพวกมันก็คือ...ถล่มเมือง!

ส่วน บอส อดีตเจ้าโหลงที่หมดสิ้นงานต้องเกษียณตัวเองนั้น ตอนนี้กำลังนอนดูโทรทัศน์อยู่ที่บ้านพักของพันอย่างสบายใจ แม้จะเจ็บใจที่เสียลูกน้องทั้งโหลง แต่ก็มิสู้เจ็บใจที่เสียทับทิมบนหน้าผากไปหรอก

แต่ที่น่าแปลกใจที่สุดก็คือ ร้านของบุหงากลับขายดีอย่างเหลือเชื่อ ทั้ๆ ที่ยาราคาต่ำที่สุดในร้านจะมีราคาถึงขวดละ 100,000 เม็ด และแม้ว่าบุหงาจะขึ้นป้ายว่า *ยาใช้ทั่วไป* แต่ทุกคนต่างขนานนามร้านของเธอว่า *ร้านขายยานรก*

ทางด้านกิจการตลาดมืดของพันเองก็เป็นไปได้ด้วยดี เพราะหลังจากผู้เล่นกลุ่ม

หนึ่งซึ่งมีสมาชิกประมาณ 20-30 คนเดินทางผ่านทะเลทรายแสนโหดร้ายเพื่อไปส่ง  
เคสท์ที่เมืองอนุดาบิน และพบป้ายขนาดใหญ่หน้าเมืองที่เขียนว่า ขอต้อนรับผู้ตลาด  
มืด สินค้าผิดกฎหมายและร้ายแรงกำลังรอคุณอยู่ค่า~ ขาวลือของตลาดมืดก็แพร่  
กระจายไปทั่วทั้งเกม ทำให้เหล่าผู้ต้องการของดีแต่ราคาถูกต่างรีบไปหาซื้อ นอกจากนี้  
หลังจากมีสมาคมหัวใสตั้งบริการวาร์ปไปกลับและมีธนาคารมาเปิด ผู้เล่นก็ไม่ต้องเสีย  
เวลาข้ามทะเลทรายอีกต่อไป